

Pseudo-sinodul din Creta

– lămuriri pe înțelesul tuturor:

ECUMENISMUL – EREZIA EREZIILOR

ÎNCALCĂ, SCHIMBĂ

ȘI STRÂMBĂ:

SFÂNTA SCRIPTURĂ,

SFINTELE CANOANE,

scrierile Sfinților Părinți

și Dreapta Credință,

- prin toți episcopii,

preoții, monahii, monahiile

și, vai, toți "credincioșii"

care se roagă împreună cu ereticii.

Canonul 15 al Sinodului I-II din Constantinopol

cel care fundamentează, alături de Canonul 31 Apostolic, întreruperea pomenirii ierarhilor căzuți erezie, chiar înainte de a fi osândiți de Sinod:

„Cele ce sunt rânduite pentru presbiteri, episcopi, mitropoliți, cu mult mai vârtos se potrivesc pentru patriarhi. Drept aceea, dacă vreun presbiter (preot), sau episcop, sau mitropolit, ar îndrăzni să se depărteze de comuniunea cu propriul său patriarh, și nu ar pomeni numele acestuia, precum este hotărât și rânduit în Dumnezeiasca Slujbă tainică, ci mai înainte de înfățișarea sinodicească și de osândirea definitivă a acestuia, ar face schismă, Sfântul Sinod a hotărât ca acesta să fie cu totul străin de toată preoția, dacă numai se va vădi că a făcut această nelegiuire. Și s-au hotărât și s-au pecetluit pentru cei ce sub pretextul oarecăror vinovății se depărtează de întâii lor stătători, și fac schismă și rup unitatea Bisericii.

Căci cei ce se despart pe sine de comuniunea cea cu întâiul stătător al lor pentru oarecare erezie osândită de Sfintele Sinoade, sau de Părinți, firește de comuniunea cu acela, care propovăduiește erezia în public, și cu capul descoperit o învață în Biserică, unii ca aceștia nu numai că nu se vor supune certării canonicești, desfăcându-se pe sineși de comuniunea cu cel ce se numește episcop chiar înainte de cercetarea sinodicească, ci se vor învrednici de cinstea cuvenită celor ortodocși. Căci ei nu au osândit pe episcopi, ci pe pseudo-episcopi și pe pseudo-învățători, și nu au rupt cu schismă unitatea Bisericii, ci s-au silit să izbăvească Biserica de schismă și dezbinări”.

MĂSURA NEPARTICIPĂRII la slujbele unde sunt pomeniți ierarhii părtași la erezie este în conformitate cu Canonul 31 Apostolic și Canonul 15 I-II Constantinopol, care urmată de Sfinții Părinți și lăsată nouă ca fiind singura cale mântuitoare când viața Bisericii este tulburată de erezie. AȘA au procedat la vremea lor Sfântul VASILE cel Mare, Sfântul MAXIM Mărturisitorul, Sfântul TEODOR Studitul, Sfântul MARCU al Efesului, Sfântul GRIGORIE PALAMA, Sfântul FOTIE cel MARE și mulți alții, TOTI OPRIND COMUNIUNEA cu cei care, propovăduind erezia lor, duceau sufletele credincioșilor la pieire. Unii clerici, pentru a-și argumenta atitudinea de acceptare a sinodului din Creta, implicit a ereziilor legiferate acolo, afirmă că n-ar fi obligatorie aplicarea Canonului 15 I-II Constantinopol. Dicționarul explicativ al limbii române definește termenul „canon” astfel: 1) Regulă; 2) Dogmă bisericească și tipic; 3) Listă de texte sacre care se bucură de autoritate deplină în cadrul unei religii. Deci, dacă este regulă și dogmă, poate să fie opțională? Dacă în societate încălcarea legilor civile se pedepsește, ce se va întâmpla dacă încălcăm Legile lui Dumnezeu? Acești clerici prin afirmațiile respective duc în eroare pe credincioși, împlinindu-se astfel cuvintele Mântuitorului: „Vai vouă, cărturarilor și fariseilor fățarnici!, că închideți împărăția cerurilor de dinaintea oamenilor; că voi nu intrați, și nici pe cei ce intră nu-i lăsați să intre” (Matei 23, 13). Pentru a vedea dacă este opțional sau obligatoriu Canonul 15 I-II Constantinopol, trebuie să facem o comparație a acestuia cu celelalte canoane ale Bisericii, care lămuresc poziția ce trebuie să o avem față de erezii și schisme:

• Canonul 45 al Sfinților Apostoli: *„Episcopul, prezbiterul sau diaconul dacă numai s-a rugat împreună cu ereticii să se afurisească; iar dacă le-a permis acestora să săvârșească ceva ca clerici să se caterisească.”* [1]

• Canonul 10 al Sfinților Apostoli: *„Dacă cineva s-ar ruga, chiar și în casă împreună cu cel afurisit (scos din comuniune) acela să se afurisească.”* [2]

• Canonul 65 al Sfinților Apostoli: *„Dacă vreun cleric, ori mirean va intra să se roage în sinagoga Iudeilor sau a ereticilor, să se caterisească și să se afurisească.”* [3]

• Canonul 32 Sinod. Laodiceea: *„Nu se cuvine a primi binecuvântările ereticilor, care sunt mai mult necuvântări, decât binecuvântări.”* [4]

• Canonul 33 al Sinodului de la Laodiceea: *„Nu se cuvine a ne ruga împreună cu ereticii și cu schismaticii.”* [5]

• Canonul 37 al Sinodului de la Laodiceea: *„Nu se cuvine a primi de la iudei sau eretici darurile trimise de sărbători, nici a serba împreună cu ei.”* [6] [1] Zosima Târâla, Haralambie Popescu, *Pidalion*, Editura Speranța, 1933, p. 36. [2] *Ibidem*. [3] *Ibidem* p. 37. [4] *Ibidem* p. 38. [5] *Ibidem*. [6] *Ibidem* p. 31.

„În momentul în care ierarhul este pomenit, fiecare credincios din biserică intră în comuniune cu mărturisirea lui de credință. Adică ce face?: Credinciosul mărturisește ceea ce mărturisește ierarhul, este de acord cu propovăduirile lui (cu capul descoperit, adică în văzul lumii). Și aceasta înseamnă COMUNIUNE. Fie că ști, fie că nu ști, fie că înțelegi sau nu, conștient sau inconștient, comuniunea se împlinește, are loc.

Dacă ierarhul s-a rugat cu neortodocșii în cadrul „rugă-ciunilor comune” ecumeniste, eretice, papistașe, atunci toți creștinii prezenți în biserică se fac părtași ereziei ierarhului, adică prin „mărturisirea lui de credință”, devin eretici. Mărturisirea de Credință este de o importantă supremă în viața Bisericii, deoarece Credința Dreaptă și Mărturisirea adevărată reprezintă elemente de unitate între creștini, elemente de unire, de împărtășire, de comuniune.

BISERICA ESTE DOAR ACOLO UNDE ADEVĂRUL ESTE MĂRTURISIT. Acolo unde ecumenismul, adică abaterea de la adevăr, este mărturisit, acolo nu este nici Biserică și nici Hristos. În Biserică noi mărturisim credința noastră prin numele pe care îl pomenim. Ortodocșii pomenesc pe Arhierii ortodocși, arienii pomenesc pe episcopii arieni, monofiziții pomenesc pe episcopii monofiziți, iconoclaștii pe episcopii iconoclaști, uniații pe episcopii uniați, iar ecumeniștii pe episcopii ecumeniști. Este posibil ca orice lucru să pară a fi ortodox în Biserică, însă cu toate acestea, episcopul care este pomenit de către preot ne va arăta nouă unde ne aflăm cu adevărat. În „biserica” uniată, toate lucrurile par a fi ortodoxe[...] Iar preotul uniat pomenește un episcop uniat, care la rândul lui pomenește pe Papă de la Roma. Astfel toate aparențele de ortodoxie sunt în zadar.” (Alexandros Kalomiros – Piatra de poticnire)

"Nu vă înjugați la jug străin cu cei necredincioși, căci ce însoțire are dreptatea cu fărădelegea? Sau ce împărtășire are lumina cu întunericul? Și ce învoire este între Hristos și Veliar sau ce parte are un credincios cu un necredincios?

Sau ce înțelegere este între templul lui Dumnezeu și idoli? Căci noi suntem templu al Dumnezeului celui viu, precum Dumnezeu a zis că: *"Voi locui în ei și voi umbla și voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu"*.

De aceea: *"leșiți din mijlocul lor și vă osebiți*, zice Domnul, *și de ce este necurat să nu vă atingeți și Eu vă voi primi pe voi. Și voi fi vouă tată, și veți fi Mie fii și fiice"*, zice Domnul Atotțiitorul."

(II Corinteni 6, 14-18)

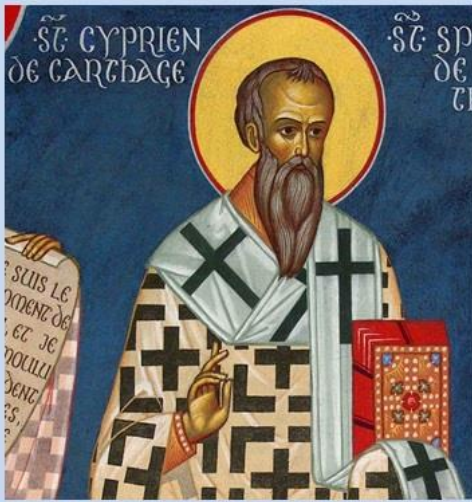

Sfânta Scriptură:

(Matei 10, 32-39)

*"Oricine va mărturisi pentru Mine înaintea oamenilor, mărturisi-voi și Eu pentru el înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri. Iar de cel ce se va lepăda de Mine înaintea oamenilor și Eu Mă voi lepăda de el înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri. **Nu socotiți că am venit să aduc pace pe pământ; n-am venit să aduc pace, ci sabie.** Căci am venit să despart pe fiu de tatăl său, pe fiică de mama sa, pe noră de soacra sa. Și dușmanii omului (vor fi) casnicii lui. Cel ce iubește pe tată ori pe mamă mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine; cel ce iubește pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine. **Cine ține la sufletul lui îl va pierde, iar cine-și pierde sufletul lui pentru Mine îl va găsi.**"*

Sfântul Ciprian al Cartaginei
(†258)

“Dacă episcopul care este pomenit în Biserică este eretic, dar oamenii nu-l consideră astfel, atunci o astfel de rugăciune Îl insultă pe Hristos Domnul, care nu poate fi parte din minciună. Oricine se împărtășește într-o biserică unde este pomenit un episcop eretic, chiar dacă preotul acelei biserici învață ortodox, o astfel de împărtășire nu rămâne fără urmări. Acel om va avea parte la Judecata de Apoi cu episcopul eretic, în fundul iadului.”

“Tăcerea noastră înseamnă sclavie și îngroparea Ortodoxiei. Oamenii noștri de elită, mai ales a ierarhilor, a preoților, și a monahilor, prin tăcerea lor, nu fac decât să construiască sicriul Ortodoxiei pe care i-l pregătește stăpânirea întunecată a acestei lumi.”

Pr. Arhimandrit Justin Pârvu

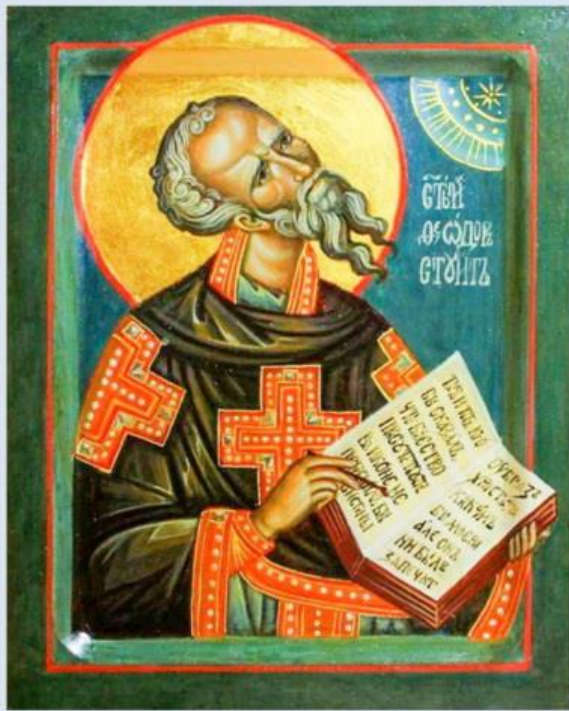

Sf. Ioan Gură de Aur
(347 - † 407)

*“Cel ce-l cinsteste pe preot, si pe Dumnezeu Îl va cinsti; iar cel ce se învață a-l disprețui pe preot, cu timpul Îl va disprețui și pe Dumnezeu. **Dacă preotul are o credință greșită, nu te supune**; iar dacă învață drept, nu te uita la viața, ci la cuvintele lui.”*

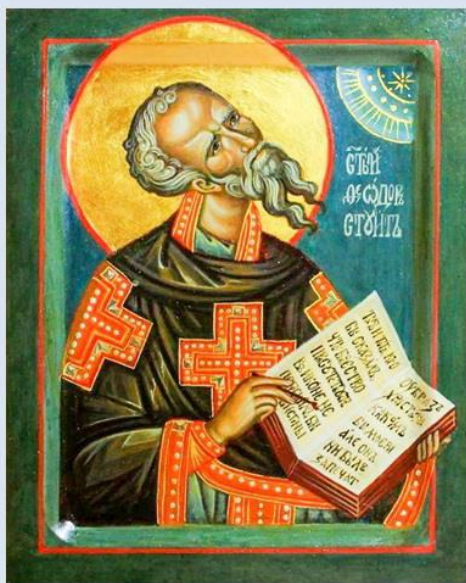
"Trebuie a asculta de învățători și de preoți, și a nu-i judeca, chiar de ar avea o viață urâtă; dacă însă credința le e greșită, atunci nu trebuie doar să nu-i ascultăm, ci și să fugim de ei, și să-i judecăm."

Sfântul Ioan Gură de Aur

Sfântul Teodor Studitul
(759 - † 826)

“Cine se împărtășește unde sunt pomeniți pseudo-episcopii, este vrăjmaș al lui Dumnezeu, chiar dacă e vorba de jertfa propriu-zisă a lui Hristos, săvârșită de ereticii necondamnați.”

Sfântul Teodor Studitul
(759 - † 826)

”Porunca Domnului este să nu tăcem atunci când Credința se află în primejdie... Când este vorba de Credință nu putem să spunem: Cine sunt eu? Sunt Preot? Nu. Sunt conducător? Nu. Sunt ostaș, țăran? Nici asta. Sunt un sărac, care îmi asigur doar hrana de zi cu zi. Nu am cuvânt, nici vreun interes față de acest subiect. Vai de tine! Pietrele vor striga, iar tu rămâi tăcut și indiferent? Chiar și săracul nu va avea în ziua judecării nici o îndreptățire dacă nu vorbește acum, pentru că va fi judecat și numai pentru acest lucru.”

Prăznuit de Biserică la 11 noiembrie

(în Epistola a 81-a, în Filocalia, p. 77)

Sfântul Grigorie Palama
(1296 – † 1359)
Canonizat în anul 1368,
Prăznuit de Biserică la 14
noiembrie și în a 2-a
Duminică a Postului Mare,
Recunoaștere pan-ortodoxă

Sfântul Grigorie Palama, din cauza cugetelor eretice ale Patriarhului Ioannis Kalekas, a întrerupt pomenirea acestuia înainte de judecata lui sinodală. Aceasta a fost una din cauzele pentru care a fost emisă împotriva Sfântului Grigorie Palama o anatema, *"pentru că a îndrăznit ca în mod necanonic și fără de judecată să întrerupă pomenirea mea..."*. Trebuie semnalat că, atunci când Sfântul Grigorie a întrerupt pomenirea Patriarhului, Kalekas nu fusese încă condamnat de Sinod, în timp ce Sfântul nu era încă hirotonit Episcop, ci era simplu ieromonah în Sfântul Munte. Se pare că această hotărâre de anatematizare a Sfântului Grigorie Palama au semnat-o și alți Episcopi, printre care și Patriarhul Antiohiei, Ignatie, iar Sfântul Grigorie, în ce-l privește, nu a respectat această hotărâre și a continuat să liturghisească pe cont propriu.

Sfântul Grigorie Palama
(1296 – † 1359)
Canonizat în anul 1368,
Prăznuit la 14 noiembrie și
a 2-a Duminică a Postului Mare,
Recunoaștere: pan-ortodoxă

*După marele sfânt Grigorie Palama, cel care l-a învins definitiv pe monahul apusean Varlaam Calabrezul și teologia scolastică papistașă: **"Tăcerea este al treilea tip de ateism"**. Primul este negarea existenței lui Dumnezeu, al doilea este erezia, care desfigurează adevărul despre Dumnezeu, iar al treilea liniștirea (relaxare), tăcerea care contribuie la răspândirea celorlalte două tipuri de ateism."*

Sf. Ioan Gură de Aur
(347 - †407)
Arhiepiscopul
Constantinopolului

“Vezi câtă e sânguința Stăpânului **pentru dascălii mincinoși și pentru eretici** în a-i dezbrăca și a ne arăta vicleșugul ascuns în ei? De aceea, când ucenicii au întrebat mai înainte de semne, i-a arătat pe aceștia ca **lupi ai turmei** și mergători înaintea lui Antihrist. (...) Luați aminte cât cuvânt este în Sfintele Scripturi despre unele ca acestea. De aceea, adesea v-am pomenit de lipsiții de Dumnezeu eretici și vă rog și acum, **să nu le faceți vreun pogorământ în vreun lucru, nici în mâncăruri, sau în băutură, sau în prietenie, sau prin legături cu ei, sau prin dragoste, sau prin împăciuire. Căci cel înșelat în acestea și care face pogorământ față de ei se face pe sine străin de Biserica sobornicească. (...) Înfricoșați-vă și tremurați, cei care faceți agape cu ei și îndreptați-vă, ca să nu pieriți prin necredința lor. (...).**”

Pr. Justin Pârvu
(1919 - †2013)

“Avem datoria de a vădi rătăcirile conducătorilor bisericești, de **a vădi pericolul ecumenist, pentru a evita fatala unire cu papistașii sau alte comunități bisericești care sunt căzute din Har, nu mai au succesiune apostolică și nu mai păstrează adevărul întreg al Bisericii Sobornicești, stabilit prin cele 7 Sinoade ecumenice. Să ne păzească Dumnezeu de o astfel de unire necanonică! (...).**”

”Și ce catehizare este aceea dacă taci?
Pe mine nu trebuie să mă îngrijoreze
faptul că mă va schimba și va trimite
alt preot în locul meu, cu mult mai
slab și care să corespundă baremului.
Dacă pătimim ceva pentru Hristos,
mai mult folos vom aduce nației.
Jertfa naște viața. Nu este suficient
să mărturisești un adevăr numai celui
de sub epitrahilul tău, ci trebuie să îl
propovăduiești în auzul tuturor,
avem datoria să scoatem adevărul
la lumină.”

Pr. Arhimandrit Justin Pârvu

Unde au văzut ierarhii de la adunarea din Creta vreodată în Sfânta Tradiție negocieri cu ereticii pe la consilii mondiale?

Unde au văzut în istoria Bisericii observatori eretici la sinoade?

Pe care dintre Sfinții Părinți i-au văzut stând bot în bot la cafele și schimbând amabilități și politețuri cu ereticii?

Iar dacă văzând una ca aceasta credincioșii reacționează și se scandalizează, sunt acuzați de schizmă de către complicii și părtașii adunării din Creta !

După ce au sfâșiat adevărul de credință prin documentele semnate în Creta, tot ei îi acuză de schizmă și dezbinare pe cei care mărturisesc adevărul !

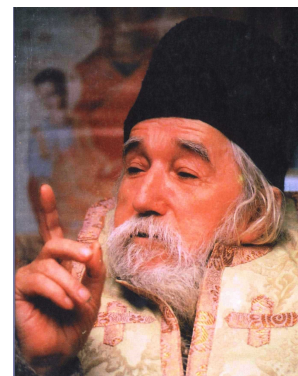
Vorba aceea din popor:

”Hoțul strigă: Prindeți hoțul !...”

Detalii la: ROMANORTODOX.info

*Nu numai cel ce este mai înalt în rang și în cunoștință trebuie să lupte, să grăiască și să învețe cuvântul Ortodoxiei, ci și cel din treapta ucenicului este dator să propovăduiască adevărul și să vorbească cu slobozenie. **Cuvintele acestea nu sunt ale mele, ale păcătosului, ci ale dumnezeiescului Gură de Aur și ale altor Părinți.** (Sfântul Teodor Studitul)*

*Se cade, așadar, oricărui preot ortodox și oricărui creștin al Bisericii noastre dreptmăritoare, să fie un bun ostaș al lui Hristos cu toată evlavie și **cu mânie bărbătească și tare să apere prin cuvânt și prin scris adevărul dreptei noastre credințe.** (Părintele Cleopa)*

*Chiar dacă ai duce o viață duhovnicească înaltă, **nu vei avea îndrăzneală dinaintea lui Dumnezeu dacă vei fi indiferent față de frații tăi care merg pe calea pierzaniei.***

Nu este cu putință ca omul să se mântuiască dacă nu face nimic pentru mântuirea aproapelui. Ca să primească mântuirea, creștinul trebuie să facă următoarele: (...)

*4. **Să lupte împotriva oricărei învățături eretice (...)***

*15. Să îi fie milă de dușmanii credinței, ca de niște orbi duhovnicește și să se lupte din toată puterea pentru luminarea lor, dar **să fugă departe** de cei care îl pot duce și pe el la orbire. (Sfântul Ioan Gură de Aur)*

*(...) să reactionezi ca să aperi subiecte duhovnicești serioase, subiecte legate de **credința noastră**, de Ortodoxie. **Aceasta este datoria ta!** (Cuviosul Paisie Aghioritul)*

*De vei trăi să vezi acel veac, bucură-te, căci în vremea aceea **cei credincioși care nu au alte virtuți, vor primi cununii numai pentru stăruința în credință, după cuvântul Domnului: „Oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, mărturisi-l-voi și Eu înaintea Tatălui Meu celui Ceresc.** (Sfântul Anatolie de la Optina)*

„Sinodul” din Creta - 2016 tălmăcit pe înțelesul tuturor

"Dacă unul singur mărturisește Adevărul, acolo e Biserica. Ortodoxia va supraviețui prin Adevăr." (Părintele Arsenie Papacioc)

"- Maxime, s-a pus toată Biserica împotriva ta! Tu nu observi că ai rămas singur? Tu nu observi că tot sinodul și toți episcopii și toată Biserica îți este împotrivă?"

- Mai am unul singur care nu este împotriva mea și Acela este Hristos!" (Sfântul Maxim Mărturisitorul n-a fost nici ierarh, nici protopop, nici arhimandrit, nici preot, dar este cinstit în istoria Bisericii ca Mărturisitorul în fiecare an, în data de 21 ianuarie)

1. Introducere

În luna iunie din anul 2016 a avut loc în Creta o întrunire la care episcopii participanți au semnat mai multe documente controversate. Modalitatea de convocare a participanților, temele abordate și declarațiile inserate în documentele semnate au starnit în rândul credincioșilor români reacții vehemente de respingere a întrunirii din Creta și a documentelor semnate acolo.

Dacă într-un vas cu mănăcară cea mai delicioasă este adăugat un strop dintr-o substanță necomestibilă (de exemplu o picătură de petrol, sau o bucată de necurăție), conținutul vasului nu mai poate fi consumat și va fi aruncat. Tot așa și în privința credinței, chiar dacă în mod fariseic în documentele semnate ar exista și unele mărturii ortodoxe, inserarea vicleană în cadrul acestor documente a unor afirmații eretice va conduce la lepadarea și condamnarea fermă a unei întruniri care a tradat în fapt și în cuvânt credința.

“Suntem ortodocși și o cirtă dacă se cedează, s-a cedat tot, pentru că Hristos vrea de la noi să rămânem întregi. Dracul în schimb vrea să-i dai o unghie și dacă i-ai dat-o, asta înseamnă că nu mai ești stăpînul întregului, ci ești doar o parte din întreg, pentru că Adevărul nu se măsoară cu metrul. Ori cedezi mult, ori cedezi puțin, e totuna, înseamnă că ai cedat tot. Asta-i..., nu ne putem juca cu Adevărul, nu accept să se schimbe nimic, nici o iota, nimic! (...) Fereasca Dumnezeu! Adevărul ramane acolo unde n-ai cedat. Dacă unul singur marturisește Adevărul, acolo e Biserica. Ortodoxia va supraviețui prin Adevăr. Pentru ca, dragii mei, dacă ar fi vorba să comparăm cele de aici cu cele ce urmează după viața aceasta, e îngrozitor să te gândești că intri dincolo ca un trădător al Adevărului! Ajungi în vesnicia neagră! Nu poți să renunți nici măcar la o „unghie”, este „unghia” mea! Putem să ne prezentăm la Judecata cu ciuntiri, cum vine asta?! Eu sunt ortodox numai cu o mână, nu și cu cealaltă?” (Parintele Arsenie Papacioc, O clipă inimă mi se facuse cer, Editura Elena, Constanta, 2012)

„Căci dacă o singură dată s-ar îngădui o astfel de cutezanță din partea rătăcirii nelegiuite, mi-e groază să spun cât de mare primejdie ar urma din aceasta, ca religia să fie distrusă, să fie nimicită. Căci imediat părăsită orice parte a dogmei drepte credințe, după aceea va fi lepădată și alta și iarăși alta, și în continuare când aceasta, când aceea, ca și când lucrul acesta ar fi îndătinat și legal. Și apoi dacă părțile au fost respinse una câte una, ce altceva va urma decât ca și întregul să fie respins la fel?” (Sfântul Vincentiu de Lerini, Commonitorium XXII - Pr. dr. Mircea Florin Cricovean, Vincențiu din Lerini - Commonitorium - Studiu analitic și traducere, Ed. EMIA, Deva, 2006, pag. 157)

2. Constatarea faptelor

2.1 În privința organizării și desfășurării întrunirii din Creta, pentru obiectivitate vor fi supuse atenției atât declarațiile venite din partea celor care nu au participat, sau au refuzat să participe la acea întrunire, cât și din partea celor care au participat la adunarea din Creta.

Pentru început, este relevantă analiza ce spun cei care au refuzat să participe. În comunicatul public și oficial al patriarhiei Antiohiei din data de 1 iulie 2016, adică la doar câteva zile după terminarea lucrărilor adunării din Creta, se arată următoarele:

- *solicitarea antiohiană de amanare a Sinodului, alături de cererile Bisericilor din Rusia, Bulgaria și Georgia, nu au fost acceptate;*
- *deși inițial fusese prevăzut ca Sinodul să fie un Sinod pan-ortodox, a fost convocat în absența a 4 Biserici autocefale care reprezintă mai mult de jumătate din credincioșii ortodocși din lume (nota: este vorba de Biserica din Rusia, Bulgaria, Georgia și Antiohia);*
- *cum poate fi posibil faptul că absența unei Biserici în 1999 a dus la suspendarea lucrărilor pregătitoare ale Sinodului din vremea aceea, iar acum a fost permisă convocarea și întrunirea "Marelui Sinod", în absența celor 4 Biserici Ortodoxe autocefale?*
- *această întâlnire a ignorat necesitatea stabilirii sinodalității ortodoxe;*
- *declarațiile și deciziile emise de către participanți au invinuit pe nedrept Bisericile absente;*
- *principiul unanimității, care fusese reafirmat la relansarea lucrărilor pregătitoare ale Sinodului în 2009, stabilea faptul că în cazul în care nu există unanimitate asupra unui anumit subiect, acest subiect va fi amânat în comisia de pregătire, pentru studii suplimentare, așa cum prevede Regulamentul de procedură al conferințelor pan-ortodoxe pre-sinodale. Biserica Antiohiei nu se aștepta ca acest principiu stabil să fie sfidat de către cei care l-au stabilit inițial și l-au apărat ca pe o garanție a unității ortodoxe.*

Această unitate nu poate fi realizată dacă oricare dintre Biserici este exclusă din procesul de luare a deciziilor, sau în cazul în care propunerile sale sunt ignorate. Sinaxa Primatilor Bisericii, care a avut loc în ianuarie 2014, a afirmat acest principiu, atunci când a hotarat ca toate deciziile din timpul Sinodului și din perioada de pregătire care urmează, să fie luate prin consens. Cum poate fi realizat acest consens, odata ce a existat refuzul Bisericii antiohiene, fata de deciziile Sinaxelor menționate mai sus (2014) și Chambesy (2016)? Cum ar fi putut fi atins acest consens în Creta, în absența a patru Biserici Ortodoxe?

- tot ceea ce a fost publicat în mass-media, despre o acceptare implicită a Bisericii Antiohiene de a participa la Sinod a fost incorect și toată analiza privind dimensiunile politice ale absenței Antiohiei de la întâlnirea din Creta rămâne o analiză politică complet falsă;

- conform articolului 17 din Regulamentul de procedură al Conferințelor pan-ortodoxe pre-sinodale, adoptat în 1986, în cazul în care un singur subiect specific, discutat în timpul conferinței, nu este acceptat în unanimitate, decizia privitoare la acesta este abandonată și este predată Secretariatului reuniunii pregătitoare presinodale pentru studii suplimentare și de pregătire, conform procedurii recunoscute la nivel pan-ortodox. De asemenea, textul celui de al 4-lea articol al aceluiași Regulament de procedură, prevede că: "nu este permis să se elimine sau să se adauge vreun subiect, de pe lista de subiecte care a fost pregătită și convenită la nivel pan-ortodox, cel puțin până după ce studiul se încheie. După aceea, Sfântul și Marele Sinod poate fi convocat". Cum a putut fi lansat apelul de convocare a Marelui Sinod, înainte de finalizarea lucrărilor de pregătire a subiectelor de pe agenda, în condițiile în care două Biserici au avut rezerve privind documentul "Căsătoria și impedimentele sale", iar Biserica Antiohiana a refuzat să fie eliminate 3 subiecte principale din Agenda: calendarul bisericesc, dipticele și autocefalia;

- în ceea ce privește vocile care au considerat ca întâlnirea din Creta ar fi fost un Sinod Ecumenic care ar fi avut loc după principiile de convocare ale unui Sinod Ecumenic, Parintii nostri ar dori să le reamintească acelor frați că de la începutul secolului al XX-lea, Bisericele Ortodoxe au decis să înlocuiască convocarea unui Sinod Ecumenic prin convocarea unui Sinod Pan-ortodox. Reglementările de pe ordinea de zi și de lucru ale acestuia au fost stabilite de adunarea care a avut loc în Rodos în 1961. Lucrările de pregătire au continuat timp de cinci decenii și jumătate. Bisericele au fost de acord, dat fiind caracterul extraordinar al acestui Sinod Pan-Ortodox, ca nu toți episcopii din lumea ortodoxă să fie prezenți la el, așa cum o cerea tradiția ortodoxă, și că toate deciziile să fie luate prin consensul tuturor Bisericii autocefale, pe baza unui vot al fiecărei Biserici Autocefale. Acest proces respinge orice pretenție de a considera ca întâlnirea din Creta ar fi fost un Sinod Ecumenic, caruia să i se aplice reglementările Sinodului Ecumenic. De asemenea, participanții s-au obligat să respecte regulile corespunzătoare de procedură, în cazul în care au căutat să-l considere un Sinod Pan-ortodox. Această cerință nu a fost îndeplinită, din motivele menționate mai sus;

- întâlnirea din Creta nu a îndeplinit nici macar condițiile necesare la convocarea unei conferințe presinodale pentru Marele Sinod, în conformitate cu Regulamentul de procedură al conferințelor pan-ortodoxe pre-sinodale, adoptat în 1986, care este încă valabil până în prezent. Prezentul Regulament de procedură precizează că pentru convocarea unei conferințe este necesară aprobarea întâistătorilor tuturor Bisericii Ortodoxe (articolul 2), și că această decizie se ia prin unanimitatea tuturor Bisericii autocefale Ortodoxe (articolul 16), iar aceste condiții nu au fost îndeplinite de întâlnirea din Creta.

- Biserica Antiohiei refuză ca întâlnirea din Creta să fie numita "Marele Sinod Ortodox" sau "Sfantul si Marele Sinod".

- tot ceea ce a fost emis în cadrul reuniunii din Creta, deciziile și alte lucruri, sunt fără caracter obligatoriu, pe orice cale, pentru Patriarhia Antiohiei și a întregului Răsărit. (sursa: lonews.ro/sfantul-si-marele-sinod-panortodox/22846-comunicat-patriarhia-antiohiei-nu-recunoaste-marele-sinod-ortodox-din-creta.html)

Seful Departamentului Sinodal pentru Societate si Relatiile cu Media, Vladimir Legoyda, a declarat dupa sesiunea sinodului Bisericii Ruse din data de 15 iulie 2016, ca:

"Sfantul Sinod a hotarat ca Sinodul ce a avut loc la Creta nu poate fi privit drept unul panortodox, iar documentele aprobate nu pot fi privite drept exprimand un consens panortodox (...) decizia Sinodului Rus subliniaza, că la baza cooperării panortodoxe, pe tot parcursul procesului sinodal, s-a aflat principiul consensului, în timp ce desfasurarea Marelui Sinod din Creta, în absența consimțământului unui număr de Biserici Ortodoxe autocefale, încalcă acest principiu" (cf. interfax-religion.com/?act=news&div=13098)

De asemenea, in data de 20 noiembrie 2016 patriarhul rus Chiril a declarat despre adunarea din Creta:

*"Am spus încă o dată că documentele (...) nu ne convin și am avea modificări serioase de adus. Am primit un răspuns foarte nepoliticos, în care se spunea: "Sinodul va avea loc, asta e tot." Dacă Sinodul are loc în absența consensului, aceasta înseamnă că renunțăm la principiile care le-am convenit împreună. Mai mult decât atât, aceasta înseamnă pentru noi, pur și simplu, **o dezbinare programată în Ortodoxie.**"* (cf. Agenției de știri TASS, 21 noiembrie 2016, tass.com/society/913681)

Voi însă se cade să știți că, prin harul lui Dumnezeu, nu sunteți singuri în Răsărit (...) De aceea se cădea să cugetați cu liniște și seriozitate în treburi care privesc toate Bisericile lumii. Fiindcă nu este vrednic de laudă cel ce ia grabnic o hotărâre, ci cel ce rânduiește tot lucrul în chip temeinic și nestrămutat. (Sfântul Vasile cel Mare, Epistola 265, cap. 3, P.G. 32, 989AB)

In timpul lucrarilor adunarii din Creta, in data de 23 iunie, Patriarhul Georgiei, Ilia al II-lea, a trimis o scrisoare către Patriarhul Ecumenic Bartolomeu I, in care se arata ca:

"nu este corect să fie atribuită absența participării la Sinod a delegației Bisericii Georgiei din motive politice sau de altă natură. (...) Permiteți-mi să vă reamintesc că Biserica Georgiei nu a semnat proiectul de text "Taina Căsătoriei și impedimentele sale", deoarece consideră inacceptabilă călcarea celui de-al 72-lea canon al Sinodului Quinisext, care are un caracter dogmatic, și interzice Căsătoria mixtă, din cauza participării unui non-ortodox la o Taina a Bisericii Ortodoxe. Sfântul Sinod al Bisericii Georgiei a respins textul în discuție în cadrul reuniunii sale din 8 octombrie 1998 și din nou, pe 25 mai 2016. Nu l-am semnat nici la Sinaxa Întâistătorilor ortodocși din luna ianuarie în acest an. (...) Din păcate, negocierile cu privire la acest subiect, care au avut loc în luna aprilie trecută, când, în urma invitației dumneavoastră, o delegație oficială a Bisericii georgiene a vizitat Fanarul în acest scop, nu au fost încununare de succes. Cu această ocazie, s-a discutat, de asemenea, eliminarea acestui subiect de pe ordinea de zi a Sinodului. Și acum, încă o dată, ne adresăm dumneavoastră, cerând ca textul "Taina Căsătoriei și impedimentele sale", dat fiindcă aprobarea sa unanimă nu a fost atinsă, să nu mai fie discutată, având în vedere că nu a fost acceptat nici de Biserica Antiohiei.

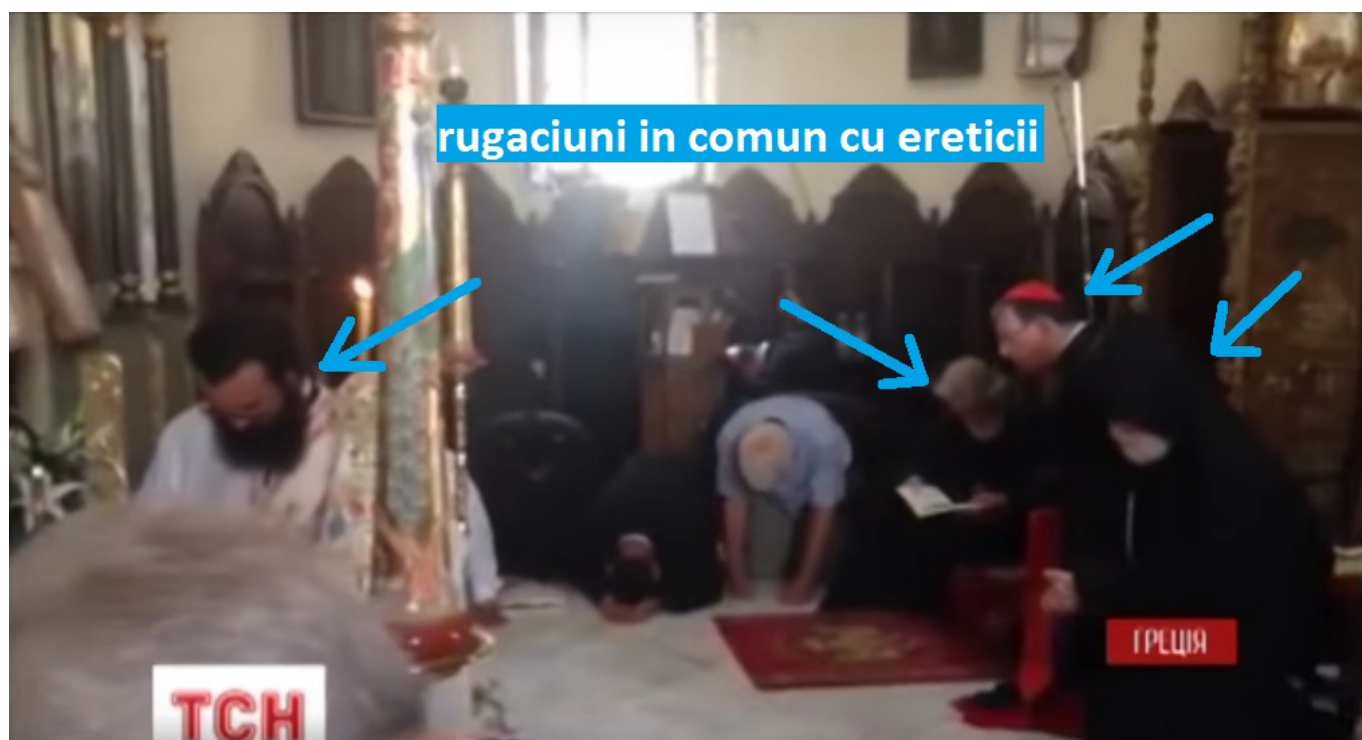
La ultima noastră întâlnire de la Chambésy, am spus că textele presinodale aprobate până în prezent, vor fi, după publicare, supuse judecării Sinodului Episcopilor Bisericii noastre, în vederea exprimării poziției definitive. Reunit în data de 25 mai a acestui an, Sfântul Sinod al Bisericii Georgiei a decis că:

1) Textul "Relația Bisericii Ortodoxe cu restul lumii creștine" necesită o revizuire serioasă, din cauza erorilor ecleziologice și terminologice pe care le conține, fără de care Biserica Georgiei nu ar putea să-l semneze.

2) Textul "Misiunea Bisericii Ortodoxe în lumea contemporană" necesită în mod absolut anumite schimbări, pe care Biserica noastră le-a indicat.

3) Textul "Taina Căsătoriei și impedimentele sale" nu poate fi acceptat în forma sa actuală, din motivul deja menționat.

Sanctitatea Voastră, nădăjduim în înțelepciunea Voastră, și exprimăm încă o dată așteptările noastre că **veți îndepărta creerea de probleme în cadrul Bisericii, precum și a deciziilor care rup unitatea ortodocșilor**" (sursa: <http://orthodoxie.com/le-patriarcat-de-georgie-maintient-son-refus-de-participer-au-concile/>)

Extrem de relevant este comunicatul *Biroului privind studiul ereziilor și ecumenismului* de la manastirea Piraeus din Grecia, care a fost dat publicitatii imediat dupa adunarea din Creta, in data de 27 iunie 2016:

Cu multă tristețe și durere sufleteasca am urmarit in mass-media începutul Sfântului si Marelui Sinod pornind de la liturghia Rusaliilor de duminica și supunem atentiei cu celeritate, în rândurile care urmează, poporului credincios al lui Dumnezeu, primele noastre constatari.

Prima constatare dureroasa o reprezinta prezența și rugăciunea in comun a papitașilor, protestanților și monofiziților eretici in cadrul Utreniei și Sfintei Liturghii a acestei mari sărbători Domnesti la Biserica Sfantului Mina, fapt care, după cum este cunoscut tuturor, este interzis de Sfintele Canoane. Intaistatorii ortodocși și ceilalți ierarhi participanți au călcat Sfintele Canoane Apostolice și Sinodale, dorind astfel sa transmita de la inceput un mesaj intregii lumi, cât de mult respecta deciziile luate in Sinoadele Ecumenice și, prin urmare, instituția sinodala fata de care dau declarații rasunatoare.

A doua constatare tristă a fost data de prezența la deschiderea lucrarilor Sfântului si Mare Sinod în calitate de invitați oficiali ai delegațiilor trimise de comunitățile eretice ale papistasilor, protestanților și monofiziților, ceea ce este o inovație fără precedent, străină tradiției noastre sinodale (...) acesti delegati au fost numiti ca "reprezentanți ai Bisericilor surori" de către patriarhul ecumenic Bartolomeu, chiar înainte ca Sfântul Sinod sa decida asupra recunoasterii caracterului eclesial sau nu a acestor comunități eretice. Asa ca dl. Bartholomeu, punandu-ne in fata unui fapt împlinit, a trimis un al doilea mesaj, de data aceasta către membrii Sinodului, si anume că el nu are nici o intenție de a numi pe eterodocsi eretici, ci biserici surori.

Niciodată în istoria Sinoadelor Ecumenice și Locale din perioada bizantină nu a existat conceptul de “observatori”. Adică să participe la acestea ca invitați de cinste, eretici, ale căror învățături eretice au fost de fapt condamnate de Sinoadele Ecumenice anterioare. Ereticii puteau fi invitați în calitate de vinovați ca să ceară ierare și nu ca invitați de onoare. Numai la Conciliile A și B ale Vaticanului a apărut statutul de “observator”. Este evident că Sfântul și Marele Sinod a preluat standardele papale.

O altă constatare tristă este începerea în sine a Sfântului și Marelui Sinod. Faptul că Sinodul și-a început activitatea în contradicție cu Regulamentul de organizare și funcționare, semnat în timpul Sinaxei Întâistatatorilor din ianuarie 2016. Prezentul regulament prevede, printre altele, că Sinodul „se convoacă de către Sanctitatea Sa, Patriarhul Ecumenic Bartolomeu, de comun acord cu Preafericitii Întâistatatori ai Bisericilor Autocefale Ortodoxe.” (art.1). Astfel că, deoarece patru biserici autocefale (Rusia, Bulgaria, Georgia și Antiohia) nu au fost de acord în mod justificat cu privire la convocarea sesiunii Sinodului și au făcut apel ca acesta să se amâne, nu s-a îndeplinit condiția de „comun acord a Preaferiților Întâistatatori”. Prin urmare, nu sunt în măsură, în temeiul acestui regulament, nici Patriarhul și nici celelalte biserici locale să organizeze un Sinod, în cazul în care, desigur, doresc să respecte regulamentul pe care l-au semnat. În rest, Întâistatorii și membrii Sinodului se laudă că respectă cu acrivie regulamentul.(...)

O altă concluzie tristă este faptul că Sinodul și-a început lucrările pe baza unui Regulament de organizare și funcționare, care nu a fost unanim acceptat de către toți Întâistatorii în cadrul Sinaxei acestora din ianuarie 2016, dat fiind faptul că Biserica din Antiohia nu a semnat. Principiul unanimității a fost, asadar, o condiție necesară și prealabilă pentru convocarea Sinodului, prevăzută în prezentul regulament.

De asemenea, și-a început activitatea pe baza textelor unanim acceptate în cadrul Conferinței Presinodale. Dar aceasta bază nu s-a dovedit sigură, solidă și fermă așa cum s-a văzut ulterior. Acest lucru se datorează faptului că cele șase texte pre-sinodale, cu toate că au fost acceptate unanim de către reprezentanții care au participat la întâlnirile presinodale prin Sinaxa Întâistatatorilor (în ianuarie 2016), dar nu și de ierarhiile Bisericilor locale autocefale. Aceste biserici, atunci când au primit textele de la Întâistatorii lor, așa cum au fost ele compuse în cadrul întâlnirilor pre-sinodale, le-au studiat în sinoadele locale. Multe dintre acestea, cum ar fi Biserica din Bulgaria, Grecia, Georgia și altele, în timpul cercetării textelor conciliare au constatat lacune, ambiguități, cacodoxii, etc., prin urmare au făcut modificări și corecturi după cum se impunea.

Pentru aceste biserici care au adus corecturi și modificări în urma discuțiilor sinodale, este evident că nu mai erau valabile textele pre-sinodale în forma pe care o aveau atunci ci în noua formă modificată. Faptul că Întâistatorii au semnat textele pre-sinodale în unanimitate, (la fel ca în Regulamentul Sinodului), aceasta nu înseamnă că ierarhiile bisericilor locale erau obligate de semnăturile Întâistatatorilor ca să accepte aceste texte. Opinia personală a unui Întâistator în orice caz nu poate angaja și obliga Sinodul local sau orice Ierarh, altfel Întâistatorii s-ar transforma în Papa care ar decide și și-ar impune suveranitatea. Cel mai înalt organ de conducere al Bisericilor Ortodoxe locale, conform tradiției ortodoxe, nu este reprezentat de Întâistător ci de Sinodul Ierarhiei.

După toate cele menționate anterior este evident total incorectă revendicarea Patriarhului Ecumenic din discursul său de deschidere: “Putem, prin urmare, să ne începem lucrările noastre pe baza textelor aprobate în unanimitate de către Biserici”. Aici Patriarhul Ecumenic vrea să spună prin “texte aprobate în unanimitate” evident,

textele presinodale, semnate de Sinaxa Întâistătătorilor (ianuarie 2016), care nu se aplică însă anumitor biserici, după corecțiile și modificările care s-au făcut în mod sinodal. Desigur, ar trebui menționat că nu există cu adevărat unanimitatea despre care vorbește Patriarhul Ecumenic, deoarece unele biserici s-au diferențiat. (...) Mai există și alte locuri în acest discurs, care necesită să fie analizate în mod critic, pe care cu siguranță le vor evidenția alți frați în Hristos.

O altă constatare tristă este faptul că cele patru biserici care nu au participat la Sinod, au fost ocărâte pe plan internațional. Absența lor a fost prezentată atât de către Patriarhul Ecumenic cât și de alți Întâistătători, în discursurile introductive, ca fiind complet nejustificată și condamnată. Și nici mai mult, nici mai puțin aceste biserici care au absentat au apărut ca vinovate și responsabile de crearea de schisme și diviziuni. Cu toate acestea, aceste biserici în cele din urmă nu au participat, nu pentru că așa li s-a năzărit lor, ci pentru că, așa cum am explicat mai sus, au constatat în timpul cercetării sinodale că textele au probleme. Și, așa cum era foarte firesc, au cerut amânarea Sinodului, pentru a le aprofunda, pentru a face corecțiile necesare, și pentru a produce astfel noi texte care să poată fi acceptate unanim de către toate Bisericile locale. Dar, pentru că nu a fost acceptat propunerea lor de a amâna Sinodul, acestea au ales să nu participe.

O altă concluzie tristă, probabil, cea mai tristă dintre toate celelalte o reprezintă o nouă formulare întunecată și nocivă introdusă în text: "Legăturile dintre Biserica Ortodoxă cu restul lumii creștine" este o recunoaștere în termeni reali a eclesialității ereticilor eterodocși. (...) Cu noua exprimare spune preafericitul arhiepiscop al Greciei că "reusim să ajungem la o decizie sinodala pentru prima dată în istorie care să delimiteze contextul istoric al relațiilor cu eterodocșii, nu în existență, ci numai în denumirea istorică a acestor Biserici creștine eterodoxe și confesiuni."

Aici ar trebui să ne punem următoarea întrebare logică: Cum este posibil să numească cineva ceva, în timp ce, în același timp, respinge existența acelui fapt, pe care îl numește? Inacceptabil și contradictoriu din punct de vedere doctrinar este și acceptarea denumirii de "Biserici creștine eterodoxe și confesiuni". Confesiunile eterodoxe nu pot fi numite „Biserici” deoarece exact de aceea le denumim „etero” (terte, altele), dogme eretice și prin urmare ca eretice nu pot fi numite „Biserici”. (...)

*Ne-am oprit doar asupra acestor aspecte pentru moment, fara ca acest lucru sa insemna ca se termina aici lista constatărilor dureroase. Este normal ca, după cele menționate mai sus, se naste întrebarea: De la un Sinod care a început și s-a finalizat in acest fel, ce se poate aștepta? Așa cum a spus si Domnul: “Nu este niciun pom bun, care să facă roadă rea, și niciun pom rău care să facă roadă bună. Căci orice pom se cunoaște după roada lui.” (Luca 6, 43-44) Fiecare sa traga singur concluziile.
(sursa: http://aktines.blogspot.ro/2016/06/blog-post_321.html)*

In contextul acestor declaratii mai mult decat relevante in privinta organizarii si desfasurarii lucrarilor intrunirii din Creta, venite din directia celor care nu au participat, este util a fi analizate si declaratiile unor participanti la acea adunare:

Mitropolitul grec Hierotheos Vlachos:

„Asupra mea personal, cel puțin, s-a exercitat o presiune serioasă și o abordare injurioasă din partea unor ierarhi, datorită poziției mele și am fost informat că s-au exercitat presiuni și asupra altor arhieriei ai Bisericii Greciei. Și pentru că întotdeauna acționez cu calm, sobrietate și în mod liber, nu puteam să accept asemenea practici injurioase.” (sursa: bucovinaprofunda.wordpress.com/2016/07/02/ips-ierotheos-vlachos-explica-de-ce-nu-a-semnat-documentul-referitor-la-relatiile-cu-non-ortodocsi; romfea.gr/epikairotitaxronika/9157-naupaktou-ierotheos-giati-den-upegrapsa)

“Cum am susținut în Ședința Sfantului și Marelui Sinod, textul nu are bază ecleziologică riguroasă și subiectul care este Biserica și care sunt mădularele ei a fost unul din cele aproape 100 de subiecte care au fost propuse pentru Sfantului și Marelui Sinod, dar între timp s-au redus în perspectiva să se facă o dezbatere mai largă și un dialog și după aceea să se decidă în această privință. Trebuia, în continuare, mai întâi să se cerceteze și să se hotărască ce este Biserica și care sunt mădularele ei și apoi să fie definită poziția neortodocșilor.”

“Desigur, la final textul care a fost făcut public s-a folosit și de numele meu ca și cum aș fi semnat textul, pentru că am fost membru al delegației Bisericii Greciei.”

(sursa: cuvantul-ortodox.ro/recomandari/2016/07/01/ips-hierotheos-vlachos-denunta-presiunile-la-care-au-fost-supusi-ierarhii-bisericii-greciei-de-catre-tabara-patriarhului-ecumenic-la-dezbaterile-asupra-documentului-relatiile-bisericii-ortodoxe-cu-a/; romfea.gr/epikairotitaxronika/9157-naupaktou-ierotheos-giati-den-upegrapsa)

Mitropolitul sarb Irineu de Bashka:

“Membrii episcopali ai Sinodului au avut dreptul sa se exprime, dar nu au avut dreptul sa si voteze. La Sinod, in loc de a se aplica regula adoptata de Apostoli si de Sfintii parinti, adica “un om, un vot”, s-a aplicat o alta regula: “o biserica autocefala, un vot”. Cu alte cuvinte, doar primatii bisericilor locale au avut dreptul de a vota.”

“Diferenta dintre un episcop ortodox si un observator heterodox la Sinod, a fost ca primul putea vorbi dupa cum dorea, pe cand cel de-al doilea nu; insa niciunul dintre ei nu putea decide asupra niciunei chestiuni.”

“Insa principalul motiv pentru care nu am semnat documentul cu pricina este ca e ambiguu ecleziologic si are un continut dubios in unele parti ale sale care se invecineaza, astfel, invataturilor eretice”

(sursa: pravoslavie.ru/english/95222.htm)

Mitropolitul Atanasie de Limasol:

"Punctul de vedere că păstrarea credinței ortodoxe autentice este asigurată prin sistemul sinodal ca singurul „judecător competent și ultim în privința temelor de credință” are o doză de exagerare și se sustrage adevărului, pentru că în istoria bisericească multe Sinoade au învățat și au legiferat dogme eronate și eretice și poporul credincios le-a respins și a păzit credința ortodoxă și Mărturisirea Ortodoxă a triumfat. Nici Sinodul fără popor, plinătatea Bisericii, nici poporul fără Sinodul Episcopilor nu pot să se considere pe ei înșiși trup al lui Hristos și Biserica a lui Hristos și să exprime în mod corect viața și dogma Bisericii."

"Cu smerenie consider că textele de o asemenea însemnătate și asemenea autoritate ale Sfântului și Marelui Sinod al Bisericii Ortodoxe trebuie să fie foarte minuțioase și formulate cu toată precizia teologică și canonică, încât să respingă din ele neclaritățile sau definițiile teologice inadmisibile și formulările incorecte, care pot să conducă la răstălmăciri și denaturări ale cugetului Bisericii Ortodoxe. Pentru ca un Sinod să fie valabil și canonic trebuie mai ales să nu se abată deloc de la duhul și învățătura Sfintelor Sinoade dinainte de el, de învățătura Sfinților Părinți și a Sfintelor Scripturi și să nu aibă nici o umbră în formularea precisă a drepte credințe."

Când au numit Sfinții noștri Părinți și când au fost numiți în textele sfintelor canoane și a definițiilor Sfintelor Sinoade Ecumenice și Locale ereticii sau grupurile schismatice drept Biserici? Dacă sunt Biserici ereziile, atunci unde este singura și una Biserica a lui Hristos și a sfinților apostoli?

Cu smerenie îmi formulez și dezacordul meu și în privința faptului că a fost desființată practica tuturor Sfintelor Sinoade de până acum, locale și ecumenice, în care fiecare episcop are drept de vot și niciodată această formulă, o Biserica – un vot, cu membrii Sfântului și Marelui Sinod stând jos ca elemente de decor, în afară de Întâistătători, luând de la ei dreptul la vot."

(sursa: <http://orthodoxie.com/lettre-du-metropolit-de-limassol-athanase-au-saint-synode-de-leglise-de-chypre-concernant-le-document-adopte-par-la-synaxe-des-primats-ausujet-des-relations-des-eglises-orthodox/>)

La toate aceste declaratii edificatoare, apartinand atat celor care nu au participat, cat si celor care au participat la intrunirea din Creta, se mai adauga si faptul ca documentul intitulat „*Relațiile Bisericii Ortodoxe cu restul lumii creștine*” nu a fost semnat de un mare numar de episcopi participantii la acea adunare. Astfel, versiunea in limba engleza nu a fost semnata de un numar de 33 de episcopi, iar versiunea in limba greaca a aceluiasi document nu a fost semnata de un numar de 26 de episcopi.

Daca toti acestia nu au semnat, episcopii români de ce au semnat? Nu doar că au semnat, dar se mai și laudă că spre deosebire de alte delegatii si episcopi prezenti in Creta, au avut câteva interventii si propuneri in care au exprimat puncte de vedere diferite de cele adoptate in forma finala a documentul semnat in Creta. Cu toate acestea, au semnat documentul desi nu era asa cum l-au propus.

Comportamentul lor aminteste de pilda celor doi fii din Sfânta Evanghelie după Matei, capitolul 21:

28. *Dar ce vi se pare? Un om avea doi fii. Și, ducându-se la cel dintâi, i-a zis: Fiule, du-te astăzi și lucrează în via mea.*

29. *Iar el, răspunzând, a zis: Mă duc, Doamne, și nu s-a dus.*

30. *Mergând la al doilea, i-a zis tot așa; acesta, răspunzând, a zis: Nu vreau, apoi căindu-se, s-a dus.*

31. Care dintr-aceștia doi a făcut voia Tatălui? Zis-au Lui: Cel de-al doilea. Zis-a lor Iisus: Adevărat grăiesc vouă că vameșii și desfrânatele merg înaintea voastră în împărăția lui Dumnezeu.

32. Căci a venit Ioan la voi în calea dreptății și n-ați crezut în el, ci vameșii și desfrânatele au crezut, iar voi ați văzut și nu v-ați căit nici după aceea, ca să credeți în el.

Asa și episcopii români în Creta, nu numai că au semnat altceva decât au declarat și susținut inițial, dar nici nu s-au căit după aceea:

Chiar dacă spui că în timp ce semnai, strigai că te închini sfintelor icoane, iartă-mă frate, dar și Pilat cu gura mare se numea pe sine nevinovat de uciderea lui Hristos, dar cu condeiu dădea hotărâre de moarte. (Sfântul Teodor Studitul, Epistola 6, P.G. 99, 1128D, apud Arhimandrit Vasilios Papadakis, Străjerii Ortodoxiei, Editura Egumenița, 2015, pag. 526)

Iată însă că deși nu au avut intervenții și propuneri "spectaculoase" în timpul lucrărilor sinodului din Creta, un procent de 20% din cei 162 de episcopi prezenți la adunarea din Creta, nu a semnat versiunea în limba engleză a documentului „Relațiile Bisericii Ortodoxe cu restul lumii creștine”, iar un procent de 16% nu a semnat versiunea în limba greacă a aceluși document, așa cum rezulta din actele date publicității la adresa theolcom.ru/events/114-opublikovany-dokumenty-kritskogo-sobora-18-26-iyunya-2016-goda:

De la patriarhia Alexandriei:

Iona de Kampala

Serafim de Zimbabwe și Angola

De la patriarhia Serbiei:

Amfilohie al Muntenegrului

Porfirije al Zagrebului și Ljubljanei

Vasilie de Sirmium

Lucian de Budim

Longhin de Nova Gracanica

Irineu de Backa

Hrizostom al Zvornikului și Tuzlei

Iustin de Zica

Pahomie de Vranje

Iovan de Sumadija

Fotie al Dalmatiei

Hrisostom de Bihac și Petrovac

Ioanichie de Niksic și Budimlje

Milutin de Valjevo

David de Krusevac

Iovan al Slavoniei

Ilarion al Timocului

De la arhiepiscopia Ciprului:

Atanasie al Limassolului

Neofit de Morphou

Nicolae de Amathus

Epifanie de Ledra

De la arhiepiscopia Greciei:

Hrisostom de Peristerion

Hieroteos de Nafpaktos

Antim de Alexandroupolis

În condițiile în care documentele oficiale ale întrunirii din Creta au fost traduse în limba română pe pagina de internet oficială a Agenției de Știri Basilica a Patriarhiei Române la adresa <http://basilica.ro/documentele-oficiale-ale-sfantului-si-marelui-sinod-in-limba-romana/> abia după terminarea lucrărilor întrunirii, faptul că episcopii au acceptat să semneze acte redactate într-o limbă străină pune o dată în plus sub semnul întrebării modul în care s-au semnat documente cu pretenții de valabilitate pentru întreaga biserică la întrunirea din Creta. De asemenea, lipsa flagrantă la finalul întrunirii a celui mai elementar consens între participanți, concretizată în faptul că nu au semnat totuși un document oficial al întrunirii, probează fără nicio îndoială lipsa mult trâmbițatei sinodalități a acestei adunări de episcopi.

Având în vedere că "orice pom se cunoaște după roada lui", se poate astfel ușor trage concluzia că de "sfânt și mare" a fost "sinodul" din Creta după modul în care a fost organizat și desfășurat.

Astfel, patriarhul sarb a semnat documentul mentionat anterior in timp ce din cei 24 de membri ai delegatiei sarbe din care a facut parte patriarhul, 17 episcopi nu au semnat acel document, probând concluzia că adunarea din Creta a avut o organizare similara conciliilor Vaticanului, cu patriarhii detinand rolul unui alt "papă" de la Roma, "infailibil" si "mai egal" decat cei egali, in loc de a fi un real sinod ortodox:

Sobor Ecumenic se cheama acela la care iau parte patriarhii, mitropolitii, episcopii si alti conducatori spirituali ai Bisericii din toata lumea crestina. Acest Sobor este judecator prea inalt al pricinilor bisericesti, ca cel ce urmeaza Bisericii sobornicesti, adica a toata lumea - vezi Dumnezeiestile Dogme ale Bisericii Ortodoxe, Manastirea Neamt, 1816, pag. 30 si Invatatura de credinta crestina ortodoxa, ed. 1952, pag.167; si iarasi: Sobor Ecumenic este acela la care se vor uni, intr-o singura marturisire a credintei, toti patriarhii si episcopii lumii crestine - vezi Pidalionul de la Neamt, ed. 1844, fila 75. Sinodul local este acela la care iau parte episcopii dintr-o tara sau numai dintr-o parte a lumii crestine. El se deosebeste de cel ecumenic prin faptul ca acesta se poate intruni numai la porunca celor ce conduc tarile, pe cand cel local se intruneste din porunca celui dintii episcop - vezi Dumnezeiestile Dogme, pag. 29. (Părintele Ilie Cleopa, Despre credinta ortodoxa, Editura Institutului Biblic si de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucuresti, 1985, pag. 12)

Ce este un sinod ecumenic? Este adunarea tuturor marilor ierarhi ortodocși - episcopi, mitropoliți și patriarhi din toată lumea, cu scopul de a discuta unele învățături de credință creștină neclare încă, și de a le fixa în legi fixe, neschimbabile, numite dogme. De asemenea, un sinod ecumenic judecă și condamnă toate abaterile de credință, străine de învățătura Sfintei Evanghelii și a Sfinților Părinți și exclude din Biserică, adică dă anatema, pe toți ereticii care sfișie unitatea de credință a Bisericii, simbolizată prin cămașa de in a Domnului, făcută dintr-o sigură bucată, cum zice în Sfânta Evanghelie: Cămașa era fără cusătură, de sus țesută în întregime (Ioan 19, 23). Prin cuvântul "sinod" înțelegem adunare, consiliu; prin cuvântul "erezie" înțelegem părerea sau învățătura particulară a cuiva despre Dumnezeu, împotriva învățăturii adevărate a Bisericii lui Hristos. (Părintele Ilie Cleopa, Predica la Duminica Sfinților Părinți de la Sinodul I Ecumenic despre păstrarea dreptei credințe)

Iata asadar expus cat se poate de clar faptul ca un sinod ortodox, indiferent daca era ecumenic sau local, ar fi trebuit sa se adune pentru a discuta învățături de credință creștină neclare încă, unind episcopii participantii intr-o singura marturisire a credintei. Cum s-au unit in Creta episcopii intr-o singura marturisire de vreme ce documentele n-au fost semnate de toti episcopii? Diferenta dintre un sinod local si unul ecumenic era facuta doar de amploarea teritoriilor din care proveneau episcopii si de persoana din a carei porunca se adunau ei in sobor.

Ce fel de marturisire "sinodala" a credintei au facut episcopii in Creta, in conditiile in care **16%** dintre ei nu au semnat documentul „*Relațiile Bisericii Ortodoxe cu restul lumii creștine*”? La acest procent se adauga si cei mai mult de **50%** de episcopi care nu au participat deloc la intrunirea din Creta, deoarece asa cum s-a aratat anterior, in comunicatul oficial al patriarhiei Antiohiei din data de 1 iulie 2016 se sublinia faptul ca adunarea din Creta s-a desfasurat "*în absența a 4 Biserici autocefale care reprezinta mai mult de jumătate din credincioșii ortodocși din lume*" (Rusia, Bulgaria, Georgia si Antiohia).

Procentul de peste **50%** însumează atât episcopi din tarile care au refuzat sa participe in totalitate la intrunire, cat si episcopi din tarile din care au participat delegatii oficiale, intrucat aceste delegatii nu au inclus pe toti episcopii din fiecare tara, asa cum a fost și cazul delegației române.

În aceste condiții, un procent de **16%** plus **50%**, adică **66%**, deci două treimi din numărul total de episcopi, nu a participat la lucrările adunării din Creta, conducând la concluzia că o minoritate de aproximativ **33%** de episcopi, adică doar o treime, având în frunte niste patriarhi cu rol de papi, au încercat să își impună în întreaga Biserică voia proprie și convingerile lor personale.

De asemenea, deși aveau destule învățături de credință creștină neclare în raport cu provocările lumii contemporane, care trebuiau discutate de urgență *intr-o singură mărturisire a credinței*, astfel încât să se ofere credincioșilor răspunsuri pe care aceștia le așteptau de ani de zile, episcopii adunați în Creta s-au preocupat de acceptarea denumirii cultelor eretice și de promovarea ecumenismului, făcându-se ca nu vad probleme grave actuale, cum ar fi:

- utilizarea a două calendare în Biserică (vechi în Rusia, Serbia, ..., și nou în România, Grecia, ...)
- păgânizarea accelerată a societății contemporane prin mass-media și politici criminale la nivel de stat și global
- indentificarea oamenilor ca pe animale prin reducerea persoanei umane botezate la niste cip-uri, numere, pictograme, sau coduri de identificare
- răspândirea accelerată în rândul minorilor a drogurilor și etnobotanicelor, a jocurilor și filmelor violente, a bolilor venerice, sexualității, homosexualității și pornografiei
- clonarea animalelor și a oamenilor
- prelevarea "legală" de organe vitale de la oameni încă vii, înainte de a fi constatat în mod legal decesul de către un medic legist
- legalizarea eutanasiei, adică a uciderii și sinuciderii
- legalizarea căsătoriilor homosexuale
- genocid global prin alimentația modificată genetic și aditivată cu otrăvuri "legale"
- genocid global prin vaccinări obligatorii care provoacă boli grave, cancer, sau deces
- genocid global prin avort, fecundare in vitro, anticonceptionale și sterilet, care a produs zeci de milioane de victime în România și miliarde la nivel global
- invazia pagana a imigranților în țări ortodoxe
- prozelitismul masiv practicat de eretici la nivel mondial (în China, Africa, ...)
- exodul ortodocsilor în străinătate eretică sau păgână din cauza lipsei locurilor de muncă
- participarea soldaților din țări ortodoxe ca mercenari în diferite războaie din lume

De exemplu, oricine ar dori să cunoască punctul de vedere al Bisericii române în privința acestor grave probleme actuale, ar constata cu surprindere că la secțiunea *Opera Social-Filantropică*, rubrica *Bioetică*, de pe site-ul oficial al Patriarhiei române sunt abordate numai 3 din toate aceste subiecte (este vorba de pagina patriarhia.ro/bioetica-207/): *avortul*, *eutanasia* și *transplantul de organe*. Atât și nimic mai mult! Răspunsul la celelalte probleme ale vieții contemporane creștinii ortodocși din țara noastră trebuie să îl caute singuri, deoarece, mai nou, sinoadele sunt ocupate cu acceptarea denumirii și a dialogului cu ereticii, nu cu probleme reale ale credincioșilor pe care îi pastoresc.

Pe ce lume trăiesc acești episcopi de i-a durut mai mult de denumirea ereticilor, pe care s-au grăbit să o accepte la adunarea din Creta, sau de dialogul cu ereticii, pe care s-au străduit atât de mult să-l promoveze prin ecumenismul aprobat oficial la acea întrunire, decât de necazurile mari și grave ale turmei pe care o pastoresc? Ale cui interese le apara, ale lupilor, sau ale turmei? Dacă nu au avut niciun cuvânt de spus despre problemele care ne dor și ne afectează pe toți, inclusiv pe ei, pentru *ce* și pentru *cine* s-au mai adunat în Creta fără să condamne nicio erezie?

2.2 În privința documentelor semnate la întrunirea din Creta, primul aspect care iese în evidență la citirea acestor documente este forma duplicată, îmbârligată, mesteșugită și confuză în care au fost exprimate deciziile adunării, pentru a tăina în piei de oi lupii concepțiilor eretice inserate într-un mod viclen de-a lungul textului. Dacă se analizează cu atenție întregul context al formularilor viclene ale adunării din Creta, rezultă că aceasta a aprobat în fapt concepția eretică de așa-zisă refacere a "unității pierdute" a creștinilor, care aparțin Bisericii, prin dialog și unirea cu ereticii, care se află în afara Bisericii.

Astfel, la pct. 4, 5, și 6 din documentul „*Relațiile Bisericii Ortodoxe cu restul lumii creștine*” semnat la întrunirea din Creta, sunt inserate declarații de genul:

"Biserica Ortodoxă (...) a condus chiar cercetarea contemporană a căilor și a mijloacelor de restaurare a unității celor care cred în Hristos"

"Biserica Ortodoxă s-a străduit întotdeauna pentru refacerea unității creștine."

"scopul de a căuta, pe baza credinței și a tradiției (...) unitatea pierdută a creștinilor."

"pe calea dialogului ea aduce o mărturie dinamică (...) celor care se află în afara ei, cu scopul de a netezi calea spre unitate."

Cuvântul mincinos și fațarnic nu poate să nu fie cuvânt rău și dăunător. (Sfântul Ignatie Briancianinov, Despre înșelare, ed. Schitul Romanesc Lacu, 1999, pag. 33)

În realitate, concepțiile propovăduite în mod viclen de adunarea din Creta contravin învățaturii Sfintei Scripturi despre trupul lui Hristos, care este un singur trup și care nu se dezbină pentru a necesita vreo "refacere" sau "restaurare" a unității sale ce nu poate fi pierdută:

*Și toate le-a supus sub picioarele Lui și, mai presus de toate, L-a dat pe El cap Bisericii, Care este trupul Lui, plinirea Celui ce plinește toate într-un toți.
Dar acum sunt multe mădulare, însă un singur trup.
Ca să nu fie dezbinare în trup, ci mădularele să se îngrijească deopotrivă unele de altele.
Și dacă un mădular suferă, toate mădularele suferă împreună; și dacă un mădular este cinstit, toate mădularele se bucură împreună.
Iar voi sunteți trupul lui Hristos și mădulare (fiecare) în parte.
(Epistola întâi către Efeseni a Sfântului Apostol Pavel, 1, 22-23, Epistola întâi către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel, 12, 20, 25-27)*

Documentul semnat în Creta contrazice aceste sfinte învățături, deoarece nu vorbește de unitatea inseparabilă a mădularelor trupului lui Hristos care este Biserica, ci de o unitate dintre aceste mădulare și cele care "s-au separat de ea" și "se află în afara ei". Iar această viziune asupra unității în Biserică este profund eretică, întrucât:

„Despărțirea n-a atins unitatea Bisericii; pentru că această unitate nu se poate destrăma niciodată, oricare ar fi numărul și calitatea ereticilor care se smulg de la sânul Bisericii. Ereziile și schismele, oricât de multe și de mari ar fi ele, nu pot împărți Biserica cea Una, pentru că ea stă strâns unită cu Capul ei, care este Iisus Hristos. Unitatea Bisericii este mai presus de fire și ea nu poate fi zdruncinată de nimeni”. (Părintele Cleopa, Călăuză în credința ortodoxă, pag. 118)

Intentia întrunirii din Creta de a induce grav în eroare poporul drept credincios asupra adevăratelor ei scopuri iese la iveală și mai clar din modul jalnic, josnic și viclen în care a promovat, incurajat, oficializat și aprobat *ecumenismul* de-a lungul întregului document.

Termenii *ecumenist* și *ecumenism* au fost grav discreditati de-a lungul timpului, ecumenismul fiind considerat una dintre cele mai mari erezii contemporane:

“Ecumenismul este numele comun pentru pseudo-creștinismul pseudo-bisericeilor din Europa Occidentală. Înlăuntrul său se află inima umanismului european, având papalitatea drept cap al ei. Tot acel pseudo-creștinism, toate acele false biserici nu sunt nimic altceva decât o erezie după alta. Numele lor evanghelic comun este panerezie.” “Nu există nici o diferență esențială între catolicism, protestantism, ecumenism și alte erezii ale căror nume este “legiune”. “Pacifismul umanist, minimalist și moralist al ecumeniștilor contemporani face doar un singur lucru: aduce la lumină rădăcinile lor umaniste bolnave, cu alte cuvinte filosofia lor bolnavă și plâpânda lor moralitate “după predania omenească.” (Sfântul Iustin Popovici, Credința Ortodoxă și viața în Hristos, Ed. Bunavestire)

“Nimeni nu își dorește moartea, însă sunt situații în viața când e mai bine să mori decât să faci compromisuri. Iertăți-mă, vă rog (...) „cu o moarte toți suntem datori,” dar nu-i totuși ortodox să mori sau ecumenist vandut. Ce ecumenism? Suntem de peste 2000 de ani în Ortodoxie și acum ne-am trezit să facem plocoane Papei de la Roma! Adevărul e mai presus de toate! Frații mei, acum eu nu vă vorbesc ca un mare erou, ci vă rog lui Dumnezeu să mă întarească în lupta mea de a rămâne ortodox. Dar în ceea ce mă privește, eu așa gândesc, sub nici un chip nu am de gând să cedez. Ferească Dumnezeu!” (Parintele Arsenie Papacioc, O clipă în inima mi se făcuse cer, Editura Elena, Constanta, 2012)

„Ecumenismul? Erezia tuturor ereziilor. Caderea Bisericii prin slujitorii ei. Cozile de topor ale apusului. Numai putregaiul cade din Biserica ortodoxă, fie ei: arhierii, preoți de mir, calugari sau mireni. Înapoi la Sfânta Tradiție, la Dogmele și Canoanele Sfinților Părinți ale celor șapte Soboare Ecumenice, altfel la iad cu arhierii cu tot. Ferească Dumnezeu!” (Parintele Arsenie Boca, Talantii împăratiei, pag. 197)

„Socotesc că ecumenismul este produsul masoneriei; iarăși vor să relativizeze credința adevărată. Ecumenismul este pan-erezia timpului nostru. Biserica Romano-Catolică și Biserica Ortodoxă nu sunt două surori. Nu există decât un singur cap al Bisericii, Iisus Hristos. Nu poate exista decât un singur trup, adică o singură Biserică. Deci notiunea de Biserică surori este improprie.” (Parintele Dumitru Staniloae, interviu preluat din Ortodoxia și internaționalismul religios, ed. Scara, 1999)

Cunoscând prea bine cât este de defaimat ecumenismul în rândul poporului creștin, pentru a risipi orice banuială de ecumenism asupra lor, documentele din Creta au înlocuit în mod viclean termenul de *ecumenism* prin termenul de *ecumenic*, trimitând cititorul cu gândul la sinoadele *ecumenice*, în scopul de a abate atenția de la concepțiile *ecumeniste* eretice propovăduite pe față în documentul semnat, astfel:

4. Biserica Ortodoxă (...) a cultivat întotdeauna **dialogul** cu cei care s-au separat de ea, (...) a participat la Mișcarea **Ecumenică** încă de la apariția acesteia, contribuind la formarea și la dezvoltarea ei ulterioară. (...) participarea ortodoxă la mișcarea pentru **restaurarea unității cu ceilalți creștini** (...)

5. **Dialogurile teologice** bilaterale actuale ale Bisericii Ortodoxe și participarea sa la Mișcarea **Ecumenică** se sprijină pe însăși conștiința Ortodoxiei și pe spiritul ei **ecumenic**, cu scopul de a căuta, pe baza credinței și a tradiției Bisericii primare a celor **șapte Sinoade Ecumenice**, **unitatea pierdută a creștinilor**.

6. (...) Astfel, ea are o abordare favorabilă, atât din motive teologice, cât și pastorale, față de **dialogul teologic** la nivel bilateral și multilateral cu ceilalți creștini și, de o manieră

mai generală, față de participarea la Mișcarea **Ecumenică** contemporană (...) cu scopul de a **netezi calea spre unitate**.

7. În spiritul celor de mai sus, toate Sfintele Biserici Ortodoxe locale participă astăzi activ la **dialogurile teologice oficiale** (...) în pofida crizei profunde prin care trece Mișcarea **Ecumenică**. (...)

21. (...) ceea ce reprezintă o etapă importantă în Mișcarea **Ecumenică** pentru **apropierea dintre creștini** (...)

În scopul de a demonstra de ce este viclean și josnic acest joc incalificabil al cuvintelor la care a recurs întrunirea din Creta este necesar a se face apel la *dictionarul explicativ al limbii române*:

- *ecumenic* înseamnă **Investit cu autoritate extinsă asupra întregii Biserici creștine**;
- *ecumenism* înseamnă **Mișcarea de refacere a unității universale a Bisericilor creștine, cu respectarea autonomiei lor, pe calea acordurilor și a dialogului teologic**;
- *ecumenist* înseamnă **adept al ecumenismului**;

Până și un copil poate să constate că în documentul semnat în Creta, participarea la așa zisa "**Mișcare Ecumenică**" este pusă exclusiv în legătură cu **dialogul teologic** și scopul eretic de a căuta, reface și restaura **unitatea "pierdută"** a creștinilor și nu are nicio legătură cu o mișcare *ecumenică*, adică o mișcare *investită cu o autoritate extinsă asupra întregii Biserici*. Astfel, conținutul explicit al pct. 5 din documentului semnat în Creta, raportat la semnificația reală a cuvintelor de *ecumenic* și *ecumenism* pusă la dispoziție de dictionar, probează fără nicio îndoială faptul că în realitate nu a fost vorba de promovarea și încurajarea unei mișcări pretins "*ecumenică*", ci de aprobarea oficială a *ecumenismului*, adică a unei mari și grozave erezii.

"Când vezi amăgitori prin cuvânt, adu-ți aminte de Proorocul care zice: Vai celor ce scriu vicleșug!" (Sfântul Ioan Gură de Aur, Cuvânt despre prorocii mincinoși)

"Cuvântul care este adevărat și provine dintr-o minte sănătoasă este simplu și într-un singur fel, fiindcă întotdeauna spune aceleași despre aceste lucruri. Însă cuvântul care este cu multe forme și meșteșugit, este complicat și construit. Se conformează spre o mie de lucruri și este împletit în întorsături nelimitate ca să placă cititorilor sau ascultătorilor"(Sfântul Vasile cel Mare, Omilia 12, La începutul Paremiilor 6, P 31,400 A)

"Precum marinarii ascund momeala sub chipul mâncării și prind peștii pe neașteptate, asemenea și războinicii eresurilor, ascunzându-și gândurile rele după cuvinte frumoase, precum cu o undiță îi ademenesc pe cei simpli la pierzanie." (Sfântul Isidor Pelusiotul, Scrisori, Cartea I, Scrisoarea 102: Către citețul Timotei)

"(...) toți ereticii adună dovezi pentru rătăcirea lor din Sfânta Scriptură de Dumnezeu insuflată, strâmbând, prin înțelesurile lor rele, cele grăite drept prin Duhul Sfânt (...)" (Sfântul Chiril al Alexandriei, Epistola 39, P.G. 77, 181B)

" (...) întâistătătorii altor erezii încearcă să rătăcească pe unii prin filozofia și înșelarea deșartă. Căci din pricina samavolniciei ce o au, încearcă să tragă și Scripturile spre voile lor și de acolo să-i înșele pe cei mai simpli. (...) Începătorul tuturor ereziilor este diavolul." (Sfântul Amfilohie de Iconum, Epistola împotriva apotactiților sau ghemeliților, Dreapta credință în scrierile Sfinților Părinți, vol. 1, Ed. Sofia, București, 2006, pag. 215, 217)

În plus, chiar dacă ar fi fost vorba de oficializarea unei mișcări *ecumenice* și nu a unei mișcări *ecumeniste* așa cum a fost în realitate, tot o mare și grozavă erezie ar fi fost și varianta asta. Crezul ortodox marturisează că se poate de clar credința "Întru Una, Sfântă, **Sobornicească și Apostolească Biserică**" și conform dicționarului, *sobornicesc* înseamnă întemeiat pe hotărârile sinoadelor *ecumenice*, iar *ecumenic* înseamnă a fi *investit cu autoritate extinsă asupra întregii Biserici creștine*. Biserica fiind *Sobornicească*, deci întemeiată pe hotărârile sinoadelor *ecumenice* nu are nevoie de nicio mișcare *ecumenică* întemeiată într-un astfel de scop. În condițiile oficializării ecumenismului prin documentul semnat în Creta, o **mișcare** așa-zis **ecumenică** investită de adunarea din Creta cu o autoritate extinsă asupra Bisericii, ar avea ca scop de fapt intenția și pretenția de a-și impune pretutindeni erezia ecumenismului.

Toate aceste aspecte ridică inevitabil mai multe semne de întrebare:

- Oare semnatarii documentelor din Creta, care au obiceiul de a ține predici "cărturărești" interminabile în fața poporului, nu erau capabili să facă la adunarea din Creta diferența elementară dintre *ecumenic* și *ecumenist*?

- Au semnat "orbește" acești ierarhi documente eretice cu pretenția de normă de credință pentru întregul popor ortodox? Sau au făcut-o intenționat și în deplină cunoștință de cauză?

- Cine și de ce a comandat și "orchestrat" o astfel de adunare în Creta la acest așa-zis "sfânt și mare sinod", despre care mitropolitul bulgar Gabriel de Loveci declară: "**suntem invitați la un Sinod unde totul a fost decis în avans**"?

(sursa: orthodoxie.com/le-metropolit-de-lovetch-gabriel-sur-les-raisons-qui-ont-incite-leglise-orthodoxe-de-bulgarie-a-renoncer-a-sa-participation-au-concile-panorthodoxe/)

„Că oricine face rele urăște Lumina și nu vine la Lumină, pentru că faptele lui să nu se vădească. Dar cel care lucrează adevărul vine la Lumină, ca să se arate faptele lui, că în Dumnezeu sunt săvârșite” (Sfânta Evanghelie după Ioan 3, 20-21)

Ci cuvântul vostru să fie: Ceea ce este da, da; și ceea ce este nu, nu; iar ce e mai mult decât acestea, de la cel rău este. (Sfânta Evanghelie după Matei 5, 37)

2.3 Din conținutul textelor inserate la pct. 4, 5, 6 și 12 din documentul „*Relațiile Bisericii Ortodoxe cu restul lumii creștine*” semnat la întrunirea din Creta, rezulta că scopul dialogurilor promovate insistent și obsesiv pe tot parcursul documentului este "restaurarea unității cu ceilalți creștini", "a căuta unitatea pierdută a creștinilor", "a netezi calea spre unitate", "restabilirea finală a unității în credința cea adevărată și în iubire". Insa așa cum s-a stabilit deja cu ajutorul dicționarului, mișcarea de refacere a unității creștine pe calea acordurilor și a dialogului teologic este *ecumenism* pur.

Ecumenismul este o erezie cumulativă, care în loc să urmărească întoarcerea în Biserică a ereticilor prin lepădarea de rătăcirea lor și pocăință, urmărește realizarea unei uniri formale cu aceștia prin răspândirea unor multiple erezii: erezia relativizării credinței, erezia "bisericilor nedepline", erezia „unității pierdute”, erezia "undelor de har", erezia "ramurilor" Bisericii, erezia "minimalismului" dogmatic, erezia "bisericilor surori", erezia existenței "sigure" a harului Sfântului Duh, a sfintelor taine, a mântuirii și a sfințeniei nu numai în interiorul, ci și în afara Bisericii.

Întrucât această sumă de erezii numită *ecumenism* este o ideologie compromisă în fața credincioșilor din întreaga lume, la pct. 20 din finalul documentului semnat în Creta se inoculează ideea că dialogurile lor ecumeniste ar avea chipurile la baza niste principii și criterii ortodoxe.

În realitate, această pretenție vicleană își contrazice grosolan propriile declarații de la pct. 19 din documentul respectiv, referitoare la implicare activă a Bisericii în organizația eretică autointitulată CMB - Consiliul Mondial al "Bisericilor" pe baza unor premise eretice și nu "pe baza principiilor eclesiologiei ortodoxe și a criteriilor canonice ale tradiției bisericești", așa cum se pretinde în mod viclean la pct. 20:

19. *Bisericile Ortodoxe membre (...) au convingerea profundă că **premisele eclesiologice ale Declarației de la Toronto (1950), intitulată „Biserica, bisericile și Consiliul Mondial al Bisericilor”, sunt de o importanță capitală pentru participarea ortodoxă la acest Consiliu.***

20. *Perspectivile **dialogurilor teologice** ale Bisericii Ortodoxe cu restul lumii creștine **sunt întotdeauna determinate pe baza principiilor eclesiologiei ortodoxe și a criteriilor canonice ale tradiției bisericești** deja constituite.*

În acest context, se pun imperios întrebările:

- Cum pot fi ortodoxe niste premise ale unei declarații care încă din titlul ei pune într-un mod vădit eretic Biserica alături de "biserici" și de consiliul mondial al "bisericilor": „*Declarația de la Toronto intitulată Biserica, bisericile și Consiliul Mondial al Bisericilor*”?

- Cum pot fi premisele unei declarații eretice "*premise eclesiologice de o importanță capitală pentru participarea ortodoxă la acest Consiliu*"?

În realitate, pentru adunarea din Creta acestea erau așa de importante tocmai pentru că premisele Declarației de la Toronto de la cap. IV, pct. 3 și 5, obligă la intrarea în *dialoguri serioase* prin stabilirea unui *contact viu*:

3. *Bisericile membre recunosc că apartenența la Biserica lui Hristos este mai cuprinzătoare decât apartenența la propriul lor trup bisericesc. Ele caută, prin urmare, să stabilească un contact viu cu cei din afara rândurilor lor care Îl mărturisesc pe Hristos ca Domn.*

5. *Bisericile membre ale Consiliului Mondial recunosc în alte biserici elemente ale Bisericii adevărate. Ele consideră că această recunoaștere reciprocă le obligă să intre în dialoguri serioase una cu alta cu speranța că aceste elemente de adevăr vor duce la recunoașterea întregului adevăr și la unitate bazată pe întregul adevăr.*

(sursa: <http://www.oikoumene.org/fr/resources/documents/central-committee/1950/toronto-statement>)

Cu alte cuvinte, episcopii care au semnat documentul din Creta au preferat să dea ascultare indemnurilor viclene la dialog cu ereticii ale unei declarații pline de erezii, în loc de a urma învățăturilor binecuvântate și clare ale Sfintei Scripturi:

Feriți-vă de proorocii mincinoși, care vin la voi în haine de oi, iar pe dinăuntru sunt lupi răpitori. (Sfânta Evanghelie de la Matei, 7, 15)

De omul eretic, după întâia și a doua **muștrare**, **depărtează-te**, știind că unul ca acesta s-a abătut și a căzut în păcat, fiind singur de sine osândit. (Epistola către Tit a Sfântului Apostol Pavel, 3, 10)

Iar oamenii răi și amăgitori vor merge spre tot mai rău, rătăcind pe alții și rătăciți fiind ei înșiși. (Epistola a doua către Timotei a Sfântului Apostol Pavel, 3, 13)

Contrar acestor sfinte învățături, care îndeamnă la "**ferire**", "**muștrare**" și "**depărțare**" de "omul eretic", documentul semnat în Creta îndeamnă în mod constant la dialog susținut cu ereticii.

- Auzi ce spune apostolul? Biserica este Trupul lui Hristos. Cap al Bisericii este Hristos. Toate sectele mistice si rationaliste, nu numai din România, care s-au despărțit de Biserică, s-au despărțit de Hristos. Nu mai au legătură cu Hristos. Gata. Așa este. Si pe sectari, nu în casă, nici în ogradă să nu-i primești, ca **nu cumva să ne împărtășim de lucrurile cele rele ale lor si de ereziile lor.**

- Si dacă vin cu tot felul de cărți, ce să facem cu ele?

- Pe foc, pe foc, pe foc! **Ei au diavoli numiti arhiconi**, zice Sfântul Ioan Gură de Aur. Îi învață toată Scriptura pe de rost, dar pe dos, pe dos, pe dos. Le tâlcuieste toată Scriptura pe dos. **Din Scriptură îți vorbește, dar pe dos, nu cum spune Biserica** si dogmele Bisericii. **Să nu vorbiti cu ei.** (Ne vorbește Părintele Cleopa, vol. 10, ediția a 2-a, pag. 131-132)

Iar documentul semnat in Creta propovăduiește obsesiv și insistent o altă evanghelie, una a dialogului si contactului cu ereticii, trecand astfel cu vederea cuvintele Sfântului Apostol Pavel:

6. Mă mir că așa degrabă treceți de la cel ce v-a chemat pe voi, prin harul lui Hristos, la altă Evanghelie,

7. Care nu este alta, decât că sunt unii care vă tulbură și voiesc să schimbe Evanghelia lui Hristos.

8. Dar chiar dacă noi sau un înger din cer v-ar vesti altă Evanghelie decât aceea pe care v-am vestit-o - să fie anatema!

9. Precum v-am spus mai înainte, și acum vă spun iarăși: Dacă vă propovăduiește cineva altceva decât ați primit - să fie anatema!

10. Căci acum caut bunăvoința oamenilor sau pe a lui Dumnezeu? Sau caut să plac oamenilor? Dacă așa plăcea însă oamenilor, n-aș fi rob al lui Hristos. (Sfântul Apostol Pavel, Epistola către Galateni, 1, 6-10)

In loc de a fi robi ai lui Hristos, adeptii ecumenismului cauta sa placa oamenilor prin dialoguri cu ereticii purtate de zeci de ani fara niciun rezultat, asa cum admite chiar documentul semnat in Creta, la pct. 7: "(...) toate Sfintele Biserici Ortodoxe locale **participă astăzi activ la dialogurile teologice oficiale (...) în pofida crizei profunde prin care trece Mișcarea Ecumenică.**"

"Sub numele de **eretic** apostolul îl înțelege pe cel neîndreptat sau, mai bine zis, pe **cel ce nu da speranță de îndreptare**. Căci, după cum a-l trece cu vederea pe cel ce dă speranță de schimbare este rezultatul trândăviei, tot așa și **a umbla cu lingușiri și cu binele pe lângă cei ce nu dau semne de îndreptare este semn de cea mai de pe urmă prostie și tâmpire**, fiindcă prin aceasta noi îi facem mai cutezători." (Sfântul Ioan Gură de Aur, Comentariile Epistolei către Tit, VI, în vol. Comentariile sau explicarea Epistolei (...), Ed. Nemira, București, 2005, pag. 184-186)

„Nici etiopianul nu și-ar schimba vreodată pielea, nici leopardul petele și nici **cel crescut în învățături arțăgoase n-ar putea să scuture răul ereziei.**” (Sfântul Vasile cel Mare, Epistola 130, I, EIBMBOR, pag. 314)

„Întocmai cum bolile îndelungate sunt întrucâtva mai anevoie sau chiar cu desăvârșire cu neputință de tămăduit, așa și sufletul atins de putrejunie din pricina unor înțelesuri și dogme stricate, foarte cu anevoie se va izbăvi de boala sa.” (Sfântul Chiril al Alexandriei, Epistola 72, P.G. 77, 344C, apud Arhimandrit Vasilios Papadakis, Străjerii Ortodoxiei, Editura Egumenița, 2015, pag. 564)

COLAJ FOTO - Ecumenismul? "Iubire" mare, nu glumă!

Sfântul Maxim Mărturisorul: "Cel ce primește apostoli, prooroci și învățători mincinoși, primește pe diavolul."

Ca urmare a acestor dialoguri purtate contrar invataturilor din Sfânta Evanghelie s-a ajuns in prezent la stadiul in care intrunirea din Creta sa declare ca fiind de o importanta capitala niste premise vadit eretice ale *Declarației de la Toronto*, premise care intra in contradictie flagranta cu invataturile Sfintei Scripturi despre trupul lui Hristos:

22. *Si toate le-a supus sub picioarele Lui și, mai presus de toate, L-a dat pe El cap Bisericii,*
23. *Care este trupul Lui, plinirea Celui ce plinește toate într-o toți.*
20. *Dar acum sunt multe mădulare, însă un singur trup.*
(*Epistola întâi către Efeseni a Sfântului Apostol Pavel, 1, 22-23, Epistola întâi către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel, 12, 20*)

Astfel, faptul ca la pct. 3 din Declarația de la Toronto se declara ca "*apartenența la Biserica lui Hristos este mai cuprinzătoare decât apartenența la propriul trup bisericesc*" este o erezie grava, intrucat, asa cum invata Sfântul Apostol Pavel, Biserica este una, fiind *trupul lui Hristos*, adica *un singur trup*, astfel incat nu pot sa existe mai multe trupuri bisericesci. De asemenea, referirea constanta la *Bisericile membre ale Consiliului Mondial* intalnita pe tot parcursul Declarației de la Toronto este una profund eretica, avand in vedere ca pe lista membrilor Consiliului Mondial al Bisericilor exista o multime de culte eretice autointitulate "biserici", dar aflate de fapt prin propria lor vointa si credinta in afara Bisericii.

Cum a putut adunarea din Creta să accepte premisele aberante ale Declarației de la Toronto? Iată ce erezii peste erezii proclamă aceste premise:

3. (...) *Toate bisericile creștine, inclusiv Biserica Romei, consideră că nu există o identitate completă între apartenența la biserica lor și apartenența la Biserica Universală. Ele recunosc că există **membri ai bisericii în afara zidurilor ei**, că aceștia aparțin Bisericii în mod egal, sau chiar că **există biserică în afara bisericii**.*
5. ***"Bisericile membre** ale Consiliului Mondial recunosc în **alte biserici** elemente ale **Bisericii adevărate**" (...)*

In timp ce tot poporul ortodox marturiseste in *Crezul* ortodox credinta fermă "*Întru Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească Biserică*", la pct. 5 din Declarația de la Toronto se vorbeste in cel mai eretic stil posibil intr-o propozitie de numai câteva cuvinte de **trei** feluri de biserici - *bisericile membre, alte biserici* si *Biserica adevărată*.

Dacă ar exista mai multe "biserici", Biserica fiind trupul lui Hristos, înseamnă că ar exista mai multe "trupuri ale lui Hristos", adică mai mulți "hristoși" ale căror trupuri ar fi aceste "biserici". Astfel de premise sunt total eretice, nu de o importanță capitală cum pretinde adunarea din Creta! Cum pot "*bisericile membre*" sa recunoasca in "*alte biserici*" elemente ale "*Bisericii adevărate*" și cum poate să existe "*biserică în afara bisericii*", în timp ce Sfânta Scriptură invata ca Biserica nu poate fi decat Una, pentru ca ea este *trupul lui Hristos*, adica *un singur trup*, asa cum se arata in epistolele Sfântului Apostol Pavel.

In timp ce adunarea din Creta consideră astfel de aberații eretice ca fiind *premise eclesiologice de o importanță capitală*, iată ce învață Sfinții Părinți:

„(...) în lume există o singură credință nemincinoasă, pe care o ține singura Biserică Sfântă, Sobornicească și Apostolească (...) există un singur Botez care curățește și izbăvește de păcate și un singur Domn: Tatăl, Fiul și Sfântul Duh. Iar cel ce nu cugetă astfel, răătăcește!” (Sfântul Atanasie cel Mare, *Către Antioh, întrebarea 112, P.G. 28, 665D-668A, apud Arhimandrit Vasilios Papadakis, Străjerii Ortodoxiei, Editura Egumenița, 2015, pag. 534*)

„Înțelegem că iertarea păcatelor nu se dă decât în Biserică, iar la eretici, unde nu este Biserica, nu se pot ierta păcatele. (...)

Însă nu a putut sfinți uleiul în sine cel care nu a avut nici altar, nici biserică. Prin urmare, la eretici nu poate exista ungeră duhovnicească, deoarece este limpede că nu poate fi sfințit uleiul și, la aceia, nu poate fi săvârșită Euharistia. (...) și Botezul este unul singur, și Sfântul Duh unul singur, și **Biserica una singură**, întemeiată de Domnul nostru Hristos pe Petru, **temelia și legea unității**. (...)

Astfel se face că, deoarece la aceia toate sunt deșarte și mincinoase, **nimic din ceea ce vor fi făcut ei nu trebuie încuviințat de noi**. **Oare poate fi luat în seamă și primit la Dumnezeu ceea ce fac cei pe care Domnul îi numește dușmanii și potrivnicii Săi** (...)?

Prin urmare, și noi trebuie să luăm seama și să judecăm cu grijă, dacă și cei care sunt potrivnicii Domnului și sunt numiți antihriști pot da harul lui Hristos. De aceea, cei ce suntem cu Domnul și păstrăm unitatea Domnului și, din bunăvoința Lui, slujim în Biserică preoția, trebuie să lăsăm și să respingem și să le ținem ca fiind lumești cele pe care le fac potrivnicii Lui și antihriștii și, celor care, venind din rătăcire și stricăciune, recunosc adevărata credință a Bisericii celei una să le dăm, prin toate Tainele sfântului har, adevărul unității și credinței." (Sfântul Ciprian al Cartaginei, Epistola LXX - Canonul sinodului de la Cartagina, ed. Sofia, pag. 344-348)

Contrar acestor sfinte învățături, ereziile mari și grozave ale Declarației de la Toronto au fost declarate ca fiind *premise eclesiologice de o importanță capitală* de către episcopii care au semnat documentul „*Relațiile Bisericii Ortodoxe cu restul lumii creștine*” în Creta.

Mai mult decât atât, preluând modelul *Declarației de la Toronto*, documentul semnat în Creta este impregnat la randul său cu același stil confuz și ambiguu tipic tuturor înscrisurilor ecumeniste, care încearcă prin tot felul de forme atent mesteșugite să împace "și capra și varza", învălmășind la randul său în textul documentului semnat *biserici eterodoxe, biserici non-ortodoxe, alte biserici, Biserica primară a celor șapte Sinoade Ecumenice și Biserica ortodoxă*:

5. *Dialogurile teologice bilaterale actuale ale Bisericii Ortodoxe și participarea sa la Mișcarea Ecumenică* (...) cu scopul de a căuta, pe baza credinței și a tradiției **Bisericii primare a celor șapte Sinoade Ecumenice**, unitatea pierdută a creștinilor.

6. (...) *Biserica Ortodoxă acceptă denumirea istorică a altor biserici și confesiuni creștine eterodoxe* (...)

8. *Desigur, purtând dialoguri cu ceilalți creștini, Biserica Ortodoxă* (...) cunoaște obstacolele ce se ridică în calea unei înțelegeri comune a tradiției **Bisericii primare** (...)

16. (...) *CMB este un organism intercreștin structurat, în pofida faptului că nu reunește în cadrul său toate bisericile și confesiunile creștine eterodoxe* (...)

18. *Biserica Ortodoxă, fidelă eclesiologiei sale, identității structurii sale interne și învățăturii Bisericii primare a celor șapte Sinoade Ecumenice* (...)

19. (...) *premisele eclesiologice ale Declarației de la Toronto (1950), intitulată „Biserica, bisericile și Consiliul Mondial al Bisericilor”, sunt de o importanță capitală pentru participarea ortodoxă la acest Consiliu* (...)

21. (...) *pentru că bisericile și confesiunile non-ortodoxe* (...)

În totală contradicție cu aceasta bolmojeala fatarnică și vicleană, în care sunt amestecate de-a valma "biserici eterodoxe" și "biserici non-ortodoxe", "alte biserici", "biserici primare" și biserici autocefale ortodoxe, iată **cât de clară și de luminoasă este învățătura sfinților în această privință**:

„Există doar o singură Biserică a lui Hristos, Apostolească și Sobornicească. Nu mai multe, nici măcar două. Iar celelalte sunt sinagogi ale celor ce viclenesc și sinod al răzvrătiților. Noi, drept credincioșii creștini, acestea gândim, așa credem, pe acestea le vestim. Este nevoie să păzești toate, fără nicio excepție, și, mai presus de toate, cele ale credinței. Pentru că dacă ai devia cât de puțin, păcătuiești păcat de moarte veșnică... Și acestea care au fost hotărâte la Sinoadele ecumenice și de obște trebuie ca toți să le păzească. Și toți câți păzesc cele pe care fie unul dintre Părinți le-a scris în chip particular, fie un sinod local le-a statornicit, au dreapta judecată. Dar pentru cei care nu le primesc este înfricoșătoare neglijența.” (Sfântul Fotie cel Mare, Epistola I către papa Nicolae, apud Pr. Vasile Sorescu, *Biserica Ortodoxă, Stâlp și temelie a Adevărului*, Ed. „Credința strămoșească”, 2002, pag.113)

„Există un singur Dumnezeu și un singur Hristos, o singură Biserică a Lui și o singură credință, un singur popor legat cu legătura armoniei în unitatea tare a trupului. Unitatea nu poate fi sfâșiată, după cum nici un trup nu poate să viețuiască dezmembrat printr-o sfâșiere a alcătuirii lui, nici nu poate exista rupt în bucăți prin sfârtecarea măruntaielor împrăștiate în fărâme. Ce s-a depărtat de trunchi nu va mai putea să trăiască și să respire singur - pierde însuși principiul mântuirii” (Sfântul Ciprian al Cartaginei, *Despre unitatea Bisericii Universale*, VII, EIBMBOR, pag. 77)

“Învățătura Bisericii Ortodoxe a Dumnezeu-Omului Hristos, rostită de Sfinții Apostoli, de către Sfinții Părinți și de către Sfintele Sinoade asupra ereticilor, este următoarea: Ezeziile nu sunt Biserică și nici nu pot fi Biserică. Pentru aceea în ele nici nu pot exista Sfinte Taine și mai cu seama Taina Împărtășirii – această Taină a Tainelor (...). Împărtășania din mâna eretică este otravă, nu simplă pâine.” (Sfântul Iustin Popovici, *Biserica Ortodoxă și Ecumenismul, Mănăstirea Petru-Vodă*, 2002)

În plus, pentru a induce încă o dată în eroare poporul drept credincios, la pct. 19 al documentului semnat în Creta nu au fost prezentate toate premisele *Declarației de la Toronto*, ci au fost citate doar câteva, cu indicarea punctului 2 al declarației respective:

"19. Bisericele Ortodoxe membre (...) au **convingerea profundă că premisele eclesiologice ale Declarației de la Toronto** (1950), intitulată „*Biserica, bisericile și Consiliul Mondial al Bisericilor*”, **sunt de o importanță capitală** pentru participarea ortodoxă la acest Consiliu. Este de la sine înțeles, prin urmare, că CMB nu este și în nici un caz nu trebuie să devină o „supra-biserică”. „*Scopul Consiliului Mondial al Bisericilor nu este acela de a negocia unirea între biserici - lucru ce-l pot face numai bisericile însele din proprie inițiativă - ci să realizeze un contact viu între biserici, să promoveze studiul și dezbateră problemelor ce privesc unitatea Bisericii. Nicio biserică nu este obligată să își modifice eclesiologia, după accederea la Consiliu... Mai mult, din includerea în Consiliu, nu rezultă că fiecare Biserică este obligată să vadă celelalte biserici ca biserici în adevăratul și deplinul sens al cuvântului*” (*Declarația de la Toronto, §2*)."

Asa cum am aratat deja, de fapt între *premisele eclesiologice* considerate de o *importanță capitală* ale *Declarației de la Toronto* se aflau și cele vadiet eretice de la cap. IV, pct. 3 și 5, iar documentul semnat în Creta, în mod viclean, face trimitere numai la pct. 2 al declarației și nu suflă nicio vorbă despre pct. 3 și 5. Acest mod de a proceda este unul viclean și mincinos, nu unul sincer și ortodox. Dacă nu aveau nimic eretic de ascuns, ori precizau toate premisele în cadrul documentului semnat, ori arătau explicit că nu sunt acceptate toate, ci doar premisele de la pct. 2 prezentate în document.

De asemenea, în privința *Consiliului Mondial al Bisericilor*, în documentul semnat în Creta se pretinde ca: *Este de la sine înțeles, prin urmare, că CMB nu este și în nici un caz nu trebuie să devină o „supra-biserică”*. Insa chiar sigla acestei organizatii contrazice aceasta pretentie:

World Council of Churches

Dupa cum se poate observa, sloganul in scris pe sigla *Consiliului Mondial al Bisericilor* este **OIKUMENE**. Iata care este semnificatia acestui termen conform *Enciclopediei Britanice*:

*"The ideology (...) according to which there was to be only one universal Christian society, the **oikoumenē**, led jointly by the empire and the church (...)."*

"Ideologia (...) potrivit căreia urma să fie doar o singură societate creștină universală, oikoumene, condusă în comun de către imperiu și biserică (...)."

(sursa: <https://www.britannica.com/topic/Eastern-Orthodoxy#ref64123>).

Iata asadar la ce fel de "consiliu" au aprobat în mod oficial participarea semnatarilor documentului din Creta!

„Întrucât natura lucrurilor este alta, cuvintele ne conving diferit despre acestea; acest fapt este o întorsătură sau o denaturare a adevărului ce se face de cuvânt. Și în timp ce pare altceva, altul este în realitate.” (Sfântul Vasile cel Mare, Omilia 12, La începutul Paremiilor, 6, P 31, 401 A)

„Corupătorii Evangheliei și falșii tâlcuitori prezintă pe cele din urmă și le trec cu vederea pe cele anterioare; își amintesc de unele, iar pe altele le tăinuiesc cu viclenie ...” (Sfântul Ciprian al Cartaginei, Despre unitatea Bisericii Universale, XII, EIBMBOR, București, 2013, pag. 61)

„Dar ereticii, răstălmăcind Scripturile împotriva capetelor lor și căutând mereu argumente împotriva mântuirii lor nu-și dau seama că se îmbrâncesc singuri în prăpastia pierzării. (...) Trec cu vederea unele texte din Scriptură și caută doar, doar, vor găsi un text care ar părea de acord cu rătăcirea lor” (Sfântul Ioan Gură de Aur, La Sfântul sfințitul Mucenic Foca și împotriva ereticilor (...), III, EIBMBOR, pag. 520)

2.4 În scopul de a fi acceptate de către poporul ortodox concepțiile eretice referitoare la Biserică propovădite în documentul *„Relațiile Bisericii Ortodoxe cu restul lumii creștine”*, s-a încercat după finalizarea adunării din Creta a se pretinde ca utilizarea denumirii de *biserică* pentru cultele, organizațiile și grupările eretice nu este o practică nouă, ci una "istorică" în viața Bisericii, astfel încât conținutul documentului semnat nu ar trebui considerat eretic din acest motiv, chiar dacă accepta în mod repetat și cât se poate de explicit existența *altor biserici*, nu doar denumirea acestora:

6. (...) *Biserica Ortodoxă acceptă denumirea istorică a altor biserici și confesiuni creștine eterodoxe (...)*

Astfel, documentul nu face altceva decat sa continue politica de inducere in eroare a credinciosilor, abătând atenția în mod viclean de la recunoașterea ca "biserici" a cultelor eretice către acceptarea chipurile doar a pretensei lor denumiri istorice de "biserica". In realitate, întreg documentul semnat in Creta se refera la cultele eretice ca și cum unele din acestea chiar ar fi "biserici", urmărind astfel oficializarea existenței *altor biserici*, *biserici eterodoxe* și *biserici non-ortodoxe*. Prin această viclenie s-a urmărit abaterea atenției credincioșilor de la faptul că în realitate documentul consideră ca de la sine înțeles a fi "biserici" cultele eretice *eterodoxe* și *non-ortodoxe* a căror denumire o acceptă:

6. (...) *Biserica Ortodoxă **acceptă** denumirea istorică a **altor biserici** și confesiuni creștine eterodoxe* (...)

16. (...) *CMB este un organism intercreștin structurat, în pofida faptului că nu reunește în cadrul său **toate bisericile** și confesiunile creștine eterodoxe* (...)

19. (...) *premisele eclesiologice ale Declarației de la Toronto (1950), intitulată „**Biserica, bisericile** și Consiliul Mondial al **Bisericilor**”, sunt de o importanță capitală pentru participarea ortodoxă la acest Consiliu* (...)

21. (...) *unele aspecte fundamentale legate de credință și constituție, pentru că **bisericile** și confesiunile **non-ortodoxe** s-au abătut de la adevărata credință a Bisericii celei Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească.*

Astfel, adunarea din Creta, in loc sa nege existenta altor biserici in afara Bisericii, se refera in mod repetat la acestea ca si cum chiar ar fi biserici. **Nicăieri în document nu se afirmă că respectivele "alte biserici", "biserici eterodoxe" si "biserici non-ortodoxe", nu ar fi de fapt biserici!** Deși la pct. 21 se admite că "bisericile non-ortodoxe" s-au abătut de la adevărata credință, nicăieri nu se mărturisește că acestea nu sunt de fapt "biserici".

În condițiile în care existenta „altor biserici” este recunoscută fără nicio jenă pe tot parcursul documentului, acceptarea denumirii lor istorice a reprezentat doar o consemnare suplimentară a unei noi răutăți peste răul deja existent. De fapt, acceptarea **explicită** de la pct. 6 din document a denumirii de "biserici" pentru niște culte eretice a avut doar rolul de a masca acceptarea **implicită** a existenței "altor biserici" eterodoxe și non-ortodoxe făcută în textele de la pct. 6, 16, 19 și 21 din același document.

„Mai e nevoie să descriu măsura smintelii și a defăimării, sau mai curând a încuviințării pe care au pricinuit-o prin scrisoarea semnată cu mâna lor? Căci dacă tăcerea este o parte a consimțirii, cu cât mai înfricoșătoare încă este această întărire scrisă, înaintea întregii Biserici, a încuviințării și a conglăsuirii lor?” (Sfântul Teodor Studitul, Epistola 2, PG 99, 1121 A, apud Arhimandrit Vasilios Papadakis, Străjerii Ortodoxiei, Editura Egumenița, 2015, pag. 523)

*Biserica lui Dumnezeu a ramas neranita chiar daca a fost atacata cu multe sageti si portile iadului nu au putut s-o biruiasca. Nici nu ingaduie sa faca sau sa spuna ceva in afara hotararilor si legilor asezate, chiar daca multi pastori, de multe ori, au fost fara de minte. **Fiindca au adunat sinoade mari si numeroase si le-au numit ale Bisericii lui Dumnezeu si pareau ca se ingrijeau pentru canoane, cand de fapt erau miscati impotriva canoanelor.** (Sfântul Teodor Studitul – Scrisoarea 24, Lui Teoctist magistrul)*

Pentru a justifica semnarea documentului din Creta, în răspunsul patriarhiei Ierusalimului cu privire la documentul semnat in Creta se face referire la „Rânduiala” primirii latinilor în Biserica, aprobată de Sinodul din anul 1484 tinut sub conducerea patriarhului Simeon al Constantinopolului, unde printre altele se spune:

„Vrei tu, omule, să devii ortodox și să te lepezi de toate dogmele rușinoase și străine ale **latinilor**, adică despre pogorârea Duhului Sfânt, căci ei greșit gândesc și cred că El purcede și de la Fiul, și de slujirea cu azime și de celelalte obiceiuri ale **bisericii lor**, care nu concordă cu Biserica sobornicească și ortodoxă a Răsăritului?”

Cu alte cuvinte, patriarhia Ierusalimului invocă faptul că denumirea de „biserică” pentru eretici era utilizată și înainte de semnarea documentelor din Creta. Însă după cum se poate ușor observa, contextul în care a fost utilizată denumirea de „biserică” în „Rânduiala” respectivă era unul în care erau lepădate *„dogmele rușinoase și străine ale latinilor (...) și (...) celelalte obiceiuri ale bisericii lor, care nu concordă cu Biserica sobornicească și ortodoxă a Răsăritului”*. Simplu și luminos, fără nicio posibilitate de înșelare a credincioșilor în a primi sau a accepta învățătura eretică!

În aceste condiții, pretenția că există unele texte sinodale, dogmatice, sau liturgice, care au utilizat în trecut denumirea de „biserică” cu referire la cultele eretice nu are nicio relevanță de vreme ce această denumire era utilizată într-un context de lepadare, de respingere și de condamnare fermă a acestor culte.

În schimb, în documentul semnat în Creta, contextul în care este utilizată denumirea de biserică pentru cultele din afara Bisericii este unul de **acceptare, abordare favorabilă, cultivare, promovare, restaurare și refacere a unității**. Într-un astfel de context, conștiința credincioșilor este ghidată subtil de la acceptarea denumirii cultelor eretice, la acceptarea însăși a cultelor respective și nu la lepadarea sau respingerea lor, așa cum se întâmpla în trecut. Iată ce susține documentul din Creta:

*(...) Biserica Ortodoxă (...) a **cultivat întotdeauna dialogul** cu cei care s-au separat de ea (...) cercetarea contemporană a căilor și a mijloacelor de **restaurare a unității** celor care cred în Hristos (...) Biserica Ortodoxă s-a străduit întotdeauna pentru **refacerea unității** creștine (...) participarea ortodoxă la mișcarea pentru **restaurarea unității cu ceilalți creștini** (...)*

*(...) Biserica Ortodoxă **acceptă** denumirea istorică a altor biserici și confesiuni creștine **eterodoxe**, fără a fi în comuniune cu ele (...) Astfel, ea are o **abordare favorabilă**, atât din motive **teologice**, cât și **pastorale**, față de **dialogul teologic** (...) cu ceilalți creștini (...)*

*(...) Unul din principalele organisme ale Mișcării Ecumenice contemporane este Consiliul Mondial al **Bisericilor** (CMB). CMB este un organism intercreștin structurat, în pofida faptului că nu reunește în cadrul său toate **bisericile** și confesiunile creștine **eterodoxe**. În același timp, există și alte organizații intercreștine și organisme regionale, precum Conferința **Bisericilor** Europene (KEK), Consiliul Ecumenic al **Bisericilor** din Orientul Mijlociu și Consiliul Panafrican al **Bisericilor**. Acestea, alături de CMB, îndeplinesc o **misiune importantă** pentru **promovarea unității** lumii creștine. (...)*

*(...) Bisericile Ortodoxe locale, membre ale CMB, participă pe deplin și în mod egal la organismul Consiliului Mondial al **Bisericilor** și contribuie, prin toate mijloacele care le stau la dispoziție, la **promovarea coexistenței** pașnice și a colaborării (...)*

După cum se poate ușor constata, într-un astfel de context nu se face deloc referire la **lepadarea, respingerea și condamnarea** ferma a ereziilor, ci peste tot este vorba numai de **cultivarea, acceptarea și promovarea** pe fața a unirii cu ereticii!

„Altă credință nimănui a-i fi slobod să aducă sau să scrie, sau să alcătuiască, afară de cea hotărâtă de Sfinții Părinți, cei adunați în cetatea Niceenilor, împreună cu Duhul Sfânt; iar pe cei ce îndrăznesc ori a alcătui altă credință, ori a propune, ori a o produce celor ce voiesc a se întoarce la cunoștința adevărului, sau din elinism, sau din iudaism, sau din orice fel de eres; aceștia de ar fi episcopi sau clerici, străini să fie episcopii de episcopie și clericii de clericat, iar de ar fi lumeni, să se anatematisească”.
(Canonul 7 al Sinodului al III-lea Ecumenic)

„Căci mâine și iudeii cei cu nume rău vor zice:

- Să iconomisim pacea între noi și să ne unim. Noi să lăsăm tăierea împrejur, iar voi botezul și nu ne vom mai război întreolaltă.

Acest lucru i l-au propus cândva în scris Marelui Constantin și arienii, zicând:

- Să lăsăm pe „de o ființă” și pe „de altă ființă” și **să se unească bisericile!**

Dar de Dumnezeu purtătorii noștri Părinți n-au primit aceasta, ci au ales mai degrabă prigoana și moartea (...).” (Sfântul Maxim Mărturisitorul și tovarășii săi întru martiriu, Actele procesului, Editura Deisis, Sibiu, 2004, pag. 120-127)

Astfel, deși întreg documentul este presărat deja cu referiri insistente la „alte biserici”, art. 6 vine și cu precizarea suplimentară că se acceptă denumirea istorică a altor "biserici"? Care denumire? Una din "denumirile" acceptate în tradiția Bisericii ortodoxe?

- "antihriști" (Sfântul apostol și evanghelist Ioan în Epistola întâi sobornicească, 2, 18-19),
- "potrivnici ai Domnului și antihriști" (Sfântul Ciprian al Cartaginei, în volumul *Scrisori*, LXIX, I, 2-3, ed. Sofia, pag. 328-329),
- "sinagogi ale viclenilor", "sinod al răzvrățiților" (Sfântul patriarh Fotie al Constantinopolului, în volumul *Biserica Ortodoxă, Stâlp și temelie a Adevărului*, apud Pr. Vasile Sorescu, Ed. „Credința strămoșească”, 2002, pag. 113),
- "dușmani ai Bisericii" (Sfântul Vasile cel Mare, Epistola 126, cap. 3, P.G. 32, 553A)
- "vrăjmași Bisericii Sobornicești" (Sfântul Atanasie cel Mare, Al doilea cuvânt apologetic, cap.77, B.E.P.E.S, vol. 31, pag. 113).

„Trebuie să-i vădesc din Sfintele Scripturi pe aceștia ca pe niște vrăjmași ai lui Hristos, pentru aceea și de către proroci cu cale s-au numit lupi și de singur Domnul Iisus Hristos și de Sfinții Apostoli și nu numai lupi s-au numit, ci și stricători și păgâni și potrivnici și vrăjmași și vicleni și hulitori și fățarnici și furi și tâlhari și urâți și proroci mincinoși și dascăli mincinoși și povățuitori orbi și înșelători și vicleni și antihriști și învrăjbitori și fiii celui viclean și nebuni și fără de Dumnezeu și luptători de duh, care au hulit Duhul Darului, căroră nu li se va ierta nici în veacul cel de acum, nici în cel viitor, pentru care se hulește calea adevărului. Încă spre acestea și fiii celui viclean se cheamă, ai diavolului, precum a zis către ei Domnul, că voi sunteți de la tatăl vostru, diavolul, iar Ioan Evanghelistul zice adesea că sunt copiii diavolului”. (Sfântul Ioan Gură de Aur, Mărgăritare, apud Lumină Sfintelor Scripturi, Antologie tematică din opera Sfântului Ioan Gură de Aur, vol. I, Ed. Anestis, București, 2008, pag. 704)

La pct. 21 din documentul semnat în Creta se declară "că bisericile și confesiunile non-ortodoxe s-au abătut de la adevărata credință a Bisericii celei Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească." Atunci de ce la pct. 6, 16, 19 și 21 din document a fost acceptată și utilizată denumirea de „biserică” pentru niște culte eretice?

"Hristos Domnul a spus că sobornicească Biserică este cea dreaptă și mântuitoare mărturisire a credinței; pentru aceea pe Petru cel ce bine a mărturisit, l-a numit "fericit" și pe a lui mărturisire a făgăduit Domnul să zidească o Biserică, a tuturor." (21 ianuarie, Viața Sfântului Maxim Mărturisorul)

De ce adunarea din Creta a trecut sub tăcere care este acea denumire "istorica" pe care a acceptat-o prin documentul semnat? Denumirea pe care și-au atribuit-o cultele eretice înseși, sau "denumirile" pe care le-au folosit sfinții în istoria Bisericii? Încă o dată adunarea din Creta a probat că ascultă mai mult de cultele eretice, denumindu-le „biserici” așa cum se autointitulează acestea, în loc de a urma Sfânta Tradiție care le consideră "bârloguri", "sinagogi ale viclenilor" și "sinod al răzvrătiților".

"Fugi de adunările lor necurate și rămâi totdeauna în Sfânta Biserică Sobornicească, în care ai primit și nașterea din nou. De te vei afla vreodată în cetate străină, nu cerceta numai unde este biserica din mijlocul ei (fiindcă și celelalte eresuri ale celor necinstitori voiesc să-și numească bârlogurile lor biserici), nici nu întreba simplu unde este biserica" (Sfântul Chiril al Ierusalimului, Cateheza a 18-a pentru cei chemați spre luminare, cap. 26)

2.5 Actiunea de inselare a conștiinței credincioșilor nu s-a marginit numai la tehnici psihologice, ci a apelat și la modificarea efectivă a textului din documentele oficiale semnate în Creta, adăugând astfel răutate peste răutate. Astfel, în traducerea oficială publicată de Agenția de Știri Basilica a Patriarhiei Române la adresa de internet basilica.ro/documentele-oficiale-ale-sfantului-si-marelui-sinod-in-limba-romana/, în documentul „*Relațiile Bisericii Ortodoxe cu restul lumii creștine*” s-a scris „biserici” cu litera „b” mic și nu cu litera „B” mare cum era scris în documentul semnat în Creta:

Biserica Ortodoxă acceptă denumirea istorică a altor biserici și confesiuni creștine eterodoxe

CMB este un organism intercreștin structurat, în pofida faptului că nu reunește în cadrul său toate bisericile și confesiunile creștine eterodoxe.

fundamentale legate de credință și constituție, pentru că bisericile și confesiunile non-ortodoxe

În realitate, în documentele semnate la adunarea din Creta se poate constata că era scris „Biserici” cu literă mare, adică "**Ἐκκλησιῶν**" în greacă, "**Churches**" în engleză:

- în versiunea greacă:

„ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἀποδέχεται τὴν ἱστορικὴν ὀνομασίαν ... ἄλλων ἑτεροδόξων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν”

„Τό Π.Σ.Ε. εἶναι ἓν συγκεκριμένον διαχριστιανικόν σῶμα, παρά τό γεγονός ὅτι τοῦτο δέν συμπεριλαμβάνει ἀπάσας τὰς ἑτεροδόξους Χριστιανικάς Ἐκκλησίας καὶ Ὁμολογίας”

„κεφαλαιώδη ζητήματα πίστεως καὶ τάξεως, διότι αἱ μη Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι καὶ Ὁμολογίαί”

ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἀποδέχεται τὴν
ἱστορικὴν ὀνομασίαν τῶν μὴ εὐρισκομένων ἐν κοινῶνι μετ' αὐτῆς ἄλλων
ἑτεροδόξων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν

Τὸ Π.Σ.Ε. εἶναι ἐν συγκεκριμένῳ διαχριστιανικὸν σῶμα, παρὰ τὸ
γεγονός ὅτι τοῦτο δὲν συμπεριλαμβάνει ἀπάσας τὰς ἑτεροδόξους Χριστιανικὰς
Ἐκκλησίας καὶ Ὁμολογίας.

ἐπιφυλάξεις διὰ κεφαλαιώδη ζητήματα πίστεως καὶ τάξεως, διότι αἱ μη
Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι καὶ Ὁμολογίαι.

- în versiunea engleză:

„*the **Orthodox Church** accepts the historical name of other **non-Orthodox Christian Churches** and Confessions*”

„*The WCC is a structured inter-Christian body, despite the fact that it does not include all **non-Orthodox Christian Churches** and Confessions*”

„*paramount issues of faith and order, because the **non-Orthodox Churches** and Confessions*”

the Orthodox Church accepts the historical name
of other non-Orthodox Christian Churches and Confessions

The WCC is a structured inter-Christian body, despite the fact that it does
not include all non-Orthodox Christian Churches and Confessions.

issues of faith and order, because the non-Orthodox Churches and Confessions

Printr-o astfel de inselatorie s-a încercat a se inocula ideea total rătăcită ca nu este nicio problemă în a se accepta denumirea de „biserică” pentru cultele eretice, întrucât cuvântul „Biserică” se scrie cu "B" mare doar în cazul Bisericii Ortodoxe, iar în cazul cultelor eretice s-ar scrie cu "b" mic.

Iată ce declara în acest sens un membru al delegației române la adunarea din Creta, preotul Patriciu Vlaicu, într-un interviu realizat de Trinitas TV:

„*A fost multa emotie în ceea ce privește modul în care ne raportăm noi la celelalte comunități creștine. Să fie numite Biserici, să nu fie numite Biserici? Trebuie precizat faptul că în toate documentele, atunci când se vorbește despre alte comunități creștine, chiar dacă sunt numite biserici se pune minuscula. Deci biserică cu b mic înseamnă tocmai că nu se recunoaște caracterul eclezial deplin, ci este o notiune sociologică. Și, textele, așa cum sunt ele acum, ar fi vrut să precizeze că noi, ca Biserica Ortodoxă în dialog, noi luăm în considerare felul în care ele se denumesc. Și dacă se denumesc "Biserică", noi le numim "biserică", dar, punând minuscula, considerăm că nu există eclezialitatea pe care noi o recunoaștem ca fiind Una, Sfânta Sobornicească și Apostolică, pe care noi o folosim. Această terminologie a creat multe discuții.*”

(sursa: canalul Trinitas TV pe [youtube.com/watch?v=2NF7ab5a_y8](https://www.youtube.com/watch?v=2NF7ab5a_y8), min. 2:18)

Asa cum s-a aratat, din documentele originale semnate in Creta (publicate pe pagina theolcom.ru/events/114-opublikovany-dokumenty-kritskogo-sobora-18-26-iyunya-2016-goda) din care am extras textele in original prezentate anterior, rezultă faptul că denumirea de „Biserică”, utilizata la art. 6, 16 și 21 din document pentru a denumi cultele eretice, a fost scrisa cu litera "B" mare in documentele originale semnate de adunarea din Creta si nu cu "b" mic, asa cum pretinde acest membru al delegatiei române in Creta în interviul realizat de Trinitas TV, din care am reprodus pasajul anterior.

Iată cum de la atâta stat bot în bot cu ereticii delegația română s-a molipsit de viclenia lor! De aceea trebuie fugit de aceste "adunări mârșave", așa cum ne învață sfinții:

*„Cu dreptate și cu adevăr putem numi adunările ereticilor drept **adunare a celor ce viclenesc** ... de aceea Crezul te previne, învățând așa: „Întru Una, Sfântă, Sobornicească Biserică”, pentru ca **tu să fugi de aceste adunări mârșave**, ci să te afli întotdeauna în Sfânta Soborniceasca Biserică, în care ai și renăscut”. (Sfântul Chiril al Ierusalimului, Cateheze, cap. 26)*

*„Spuneți: «Ereticii sunt tot creștini». De unde ați mai scos-o și pe asta? Numai un om care își dă numele de creștin fără să știe nimic despre Hristos se va socoti, în adâncul neștiinței sale, creștin de același fel ca ereticii și nu va deosebi sfânta credință creștinească de odraslele blestemului - ereziile hulitoare de Dumnezeu! (...) Biserica Sobornicească a socotit dintotdeauna erezia un păcat de moarte, a socotit dintotdeauna că **omul molipsit de cumplita boală a ereziei este mort sufletește, străin de har și de mântuire, părtaș al diavolului și al pierzării acestuia**. (Sfântul Ignatie Briancianinov, De la întristarea inimii la mângâierea lui Dumnezeu. Scrisori către mireni, Ed. Sofia, București, 2009, pag. 93-94)*

Indiferent daca ar fi fost scrisa "B" mare sau "b" mic, nu ar fi fost nimic altceva decat o erezie, intrucat nici in dogme, nici in pronuntia din limbajul vorbit, nu se face nicio diferenta intre „Biserică” si „biserică”, scrierea cu "B" mare reprezentand o manifestare a evlaviei si respectului, in timp ce pentru denumirea cultelor, organizatiilor, gruparilor sau adunarilor eretice scrierea cu "b" mic sau "B" mare este la fel de eretică și inacceptabilă.

”Ce credință există la aceștia, la care nici cuvintele, nici textele nu sunt sigure, ci toate sunt pervertite și se schimbă din timp în timp?” (Sfântul Atanasie cel Mare, Despre Sinoadele din Ariminum și Seleucia 38, PG 26, 760)

“In zilele noastre se vorbeste mult – de catre cei slabi in credinta, fireste – despre impacarea si egalizarea tuturor credintelor. Una este pacea sociala si politica, alta e impacarea credintelor. Si una este egalitatea in drepturile si indatoririle cetatenesti, si alta este egalizarea credintelor. Crestinilor li s-a poruncit cu strictete sa fie milostivi fata de toti oamenii, fara deosebire de credinta, dar, in acelasi timp, si tinerea cu strictete a credintei lui Hristos. In calitate de crestin, va puteti jertfi pentru cei de alta credinta atat averea, cat si viata, dar nicidecum si Adevarul lui Hristos – fiindca averea si viata sunt proprietatea dumneavoastra, iar Adevarul lui Hristos, nu!” (Sfantul Nicolae Velimirovici, Raspunsuri la intrebari ale lumii de azi, vol. 1, Ed. Sophia, pag. 270)

O alta falsificare a documentului semnat in Creta operata in traducerea publicata de agentia de știri a Patriarhiei Române a constat in faptul ca in documentul „Relațiile Bisericii Ortodoxe cu **restul** lumii creștine” cuvântul **restul** a fost inlocuit cu **ansamblul**: „Relațiile Bisericii Ortodoxe cu **ansamblul** lumii creștine”.

Pentru a proba cat de mare este aceasta inselatorie, este necesar a apela la definitiile acestor doua cuvinte conform dictionarului:

restul = Ceea ce rămâne dintr-un tot, dintr-un ansamblu după ce s-a luat cea mai mare parte; rămasă. **Parte dintr-un tot care rămâne în afara** celei care interesează. (...)

ansamblul = Tot unitar rezultat din **unirea unor elemente (de același gen)**; totalitate (...)

In aceste conditii, este evidenta intentia de inducere in eroare a credincioșilor români prin inocularea ideii ca in document ar fi vorba de *relațiile Bisericii Ortodoxe cu totul unitar rezultat din unirea cu elemente de același gen*, adica **ansamblul** Bisericilor ortodoxe autocefale, desi in documentul original semnat in Creta erau prezentate in realitate *relațiile Bisericii Ortodoxe cu restul* reprezentat de *acea parte dintr-un tot rămasă în afara* Bisericii ortodoxe, adica ereticii.

Astfel, in versiunea documentului publicata oficial de către Agenția de știri Basilica a Patriarhiei Române la adresa <http://basilica.ro/sfantul-si-marele-sinod-relatiile-bisericii-ortodoxe-cu-ansamblul-lumii-crestine-document-oficial/> s-a tradus „**ansamblul**” și nu „**restul**” lumii crestine, cum scria de fapt in documentul original semnat in Creta.

Această traducere falsificată a fost operată atât în titlu, cât și la art. 20:

Sfântul și Marele Sinod: Relațiile Bisericii Ortodoxe cu ansamblul lumii creștine (Document oficial)

20. Perspectivele dialogurilor teologice ale Bisericii Ortodoxe cu ansamblul lumii creștine

In realitate, in documentele semnate la adunarea din Creta se poate constata că nu era vorba de „**ansamblul**”, ci de „**restul**” lumii crestine:

- în versiunea engleză:

titlul: „*Relations of the Orthodox Church with the **Rest** of the Christian World*”

art. 20: „*The prospects for conducting theological dialogues between the Orthodox Church and the **rest** of the Christian world (...)*”

RELATIONS OF THE ORTHODOX CHURCH WITH THE REST OF THE CHRISTIAN WORLD

20. The prospects for conducting theological dialogues between the Orthodox Church and the rest of the Christian world

- în versiunea greacă:

titlul: „*Σχέσεις της Ορθόδοξου Εκκλησίας προς τον **λοιπόν** Χριστιανικόν κόσμον*”

art. 20: „*Αί προοπτικάί τῶν θεολογικῶν διαλόγων τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας μετά τοῦ **λοιποῦ** χριστιανικοῦ κόσμου (...)*”

ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΛΟΙΠΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

20. Αί προοπτικάί τῶν θεολογικῶν διαλόγων τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας μετά τοῦ λοιποῦ χριστιανικοῦ κόσμου

Iata deci la ce fel de falsuri grosolane s-a recurs in versiunea oficiala a documentului publicat de Agentia de știri Basilica a patriarhiei române in scopul de a inocula o erezie in constiinta credinciosilor romani: ca ereticii ar fi **un element din ansamblu** si **nu o parte ramasă în afara** Bisericii.

„Vrăjmașul (...) a născocit o nouă înșelătorie, ca sub însuși numele Lui să-i amăgească pe cei necugetați. A născocit erezii și schisme prin care să răstoarne credința, să corupă adevărul (...). Și cu toate că ei nu stăruie în Evanghelia lui Hristos și în legea Lui, se numesc pe sine creștini și umblând în întuneric, socotesc că au lumină.” (Sfântul Ciprian al Cartaginei, Despre unitatea Bisericii Universale, III, EIBMBOR, pag. 45-47)

31. De aceea vă zic: Orice păcat și orice hulă se va ierta oamenilor, dar hula împotriva Duhului nu se va ierta.

32. Celui care va zice cuvânt împotriva Fiului Omului, se va ierta lui; dar celui care va zice împotriva Duhului Sfânt, nu i se va ierta lui, nici în veacul acesta, nici în cel ce va să fie.

33. Ori spuneți că pomul este bun și rodul lui e bun, ori spuneți că pomul e rău și rodul lui e rău, căci după roadă se cunoaște pomul. (Sfânta Evanghelie după Matei, 12, 31-33)

2.6 In scopul de a descuraja orice initiativa a poporului ortodox de a-si apara credinta stramoseasca in fata inovatiilor eretice propovaduite in cadrul adunarii din Creta, la pct. 22 din documentul intitulat „*Relațiile Bisericii Ortodoxe cu restul lumii creștine*” se sustine ca:

Biserica Ortodoxă condamnă orice tentativă de dezbinare a unității Bisericii, din partea unor persoane individuale sau a unor grupuri, sub pretextul păstrării sau a unei presupuse apărări a Ortodoxiei autentice. După cum mărturisește întreaga viață a Bisericii Ortodoxe, păstrarea credinței ortodoxe autentice este asigurată numai prin sistemul sinodal, care constituie dintotdeauna, în sânul Bisericii, cea mai înaltă autoritate în aspecte de credință și reguli canonice (canonul 6 al Sinodului II Ecumenic).

In totala opozitie cu pretentia mincinoasa a adunarii din Creta ca întreaga viață a Bisericii Ortodoxe mărturisește ca păstrarea credinței ortodoxe autentice este asigurată numai prin sistemul sinodal, care ar fi chipurile cea mai înaltă autoritate în aspecte de credință și reguli canonice, *Enciclica de la 1848 a celor patru Patriarhi ai Răsăritului*, mărturisește cu totul altceva:

"Încă la noi nici Patriarhii, nici Soboarele nu au putut vreodată a aduce lucruri noi, căci păzitorul Credinței este însuși trupul Bisericii, adică norodul însuși, care voiește ca veșnic neschimbată să-i fie credința și la fel cu a Părinților săi."

Cum marturisește întreaga viața a Bisericii ca *păstrarea credinței ortodoxe autentice este asigurată numai prin sistemul sinodal*, de vreme ce in viața Bisericii, la anul 1848, cei patru Patriarhi ai Răsăritului au marturisit ca *păzitorul Credinței este norodul însuși*, nu așa-zisul "sistem sinodal"! Despre care viața a Bisericii s-a pomenit in Creta?

Dacă sinoadele ar fi așa de "infailibile", cum se pretinde și "papa" de la Roma, **de ce au existat atâtea sinoade eretice în istorie?**

Dacă sfinții ar fi așteptat ca aceste sinoade să se condamne singure pentru ereziile propovăduite și nu le-ar condamnat ei cu fermitate, **azi nu mai eram ortodocși!**

Cat despre canonul 6 al Sinodului II Ecumenic la care face trimitere documentul din Creta, acesta nu se refera la pazirea si păstrarea credinței ortodoxe prin "sisteme sinodale", ci se refera la faptul ca "*nu se îngăduie ereticelor a face pări împotriva episcopilor ortodocși pentru lucruri bisericești*". Dimpotriva, intrunirea din Creta proclama ca nu se ingaduie **ortodocșilor** a face pări împotriva episcopilor **eretici**, desi acestia au semnat documente eretice in Creta si au permis rugăciuni impreuna cu ereticii in biserica Sfantului Mina (conform marturiei observatorilor acreditati la adunarea din Creta prezentata anterior la pct. 2.1).

Pus in fata unor declaratii care se bat "cap in cap", se pune intrebarea: Pe cine sa asculte poporul ortodox? Pe cei patru patriarhi care declara in *Enciclica de la 1848* ca *păzitorul Credinței este norodul însuși*, sau pe cei care in Creta au declarat in mod mincinos ca *întreaga viață a Bisericii Ortodoxe mărturisește ca păstrarea credinței ortodoxe autentice este asigurată numai prin sistemul sinodal?*

"Nu ascultati de monahi, nici de preoti in cele ce vi le spun fara lege si vi le explica cu rautate. Dar ce spun de monahi si de preoti? Nu ascultati nici de episcopi daca va indeamna cu viclesug sa faceti, sa spuneti si sa ganditi cele nefolositoare! (Sfântul Meletie Mărturisitorul, citat de Sfântul Nicodim Aghioritul, Impartasirea continua cu Sfintele Taine, marturiile Traditiei, Editura Deisis, Sibiu, 2006)

Minciuna că "*întreaga viață a Bisericii Ortodoxe mărturisește că păstrarea credinței ortodoxe autentice este asigurată numai prin sistemul sinodal*" nu este singura din documentul semnat in Creta. Asa cum s-a aratat anterior la pct. 2.2, documentul a denumit in mod mincinos incercarea de refacere si restaurare a unitatii "pierdute" a crestinilor ca fiind "*mişcare ecumenică*" si nu *ecumenism*, asa cum este in realitate conform definitiei din dictionarul limbii române. In continuare, la pct. 2.5 s-a aratat ca denumirea eretică de „Biserică” a cultelor din afara Bisericii, scrisa cu "B" mare in documentul din Creta, a fost inlocuita in mod viclean, dar la fel de eretic, cu denumirea de „biserică” scrisa cu "b" mic in traducerea oficiala publicata de *Agentia de stiri Basilica a Patriarhiei romane*.

De asemenea, la pct. 22 din documentul semnat in Creta se pretinde in mod mincinos ca textul Canonului 6 al Sinodului II Ecumenic nu ar ingadui credinciosilor sa pastreze credinta ortodoxa intrucat o astfel de atitudine ar constitui o "*tentativă de dezbinare a unității Bisericii*", trecand sub tacere hotararea Canonului 15 de la Sinodul I-II Constantinopol din anul 861, care stabileste ca a lua atitudine in fata ereziei nu inseamna a face schisma sau dezbinare, ci dimpotriva, "*a izbavi Biserica de schisme si de impartiri*”:

*"(...) cei ce se despart pe sine-si de impartasirea cea catre intaiul sezator al lor pentru oarecare eres osandit de Sfintele Sinoade, sau de Sfintii Parinti (...) de comuniunea cu acela care propovaduieste eresul in public (...), unii ca acestia nu numai ca nu se vor supune cercetarii canonicesti, ingradindu-se pe sine-si de **impartasirea numitului Episcop** mai inainte de Sinodiceasca cercetare, ci si de cinstea cuvenita celor dreptslavitori se vor invrednici. Ca nu au osandit Episcopi, ci **minciuno-episcopi** si **minciuno-invatatori**. Si nu cu schisma au rupt unirea Bisericii, ci s-au silit **a izbavi Biserica de schisme si de impartiri**.” (Canonul 15, Sinodul I-II Constantinopol, anul 861)*

Aceasta poruncă de a-i invrednici *de cinstea cuvenita celor dreptslavitori* pe cei care osândesc minciuno-episcopi și se separă de aceștia este întărită și de **Tâlcuirea** Canonului 31 al Sfinților Apostoli din Pidalion:

(...) Iar câți se despart de episcopul lor mai-nainte de sinodiceasca cercetare, pentru că el propovăduiește în auzul tuturor vreo rea socoteală și eres, unii ca aceia, nu numai că certărilor celor mai de sus nu se supun, ci și cuviincioasei cinstei celor drept slăvitori se învrednicesc, după canonul 15 al celui 1 și 2 sobor. (Tâlcuirea din Pidalion a Canonului 31 al Sfinților Apostoli)

În aceste condiții, este evidentă intenția întrunirii din Creta de a se asigura ca autoritatea așa-zisului *sistem sinodal* nu va fi contestată de către poporul drept credincios ca urmare a ereziilor și inovațiilor propovăduite prin documentele semnate în Creta, prin pretenția ca *păstrarea credinței ortodoxe autentice este asigurată numai prin sistemul sinodal, care constituie dintotdeauna, în sânul Bisericii, cea mai înaltă autoritate în aspecte de credință și reguli canonice*. Aceasta pretenție este vădit mincinoasă, fiind contrazisă atât de Canonul 15 al Sinodului I-II Constantinopol, de Tâlcuirea din Pidalion a Canonului 31 al Sfinților Apostoli, de Enciclica de la 1848 a celor patru patriarhi, precum și de învățăturile Sfintei Scripturi și ale Sfinților Părinți, așa cum s-a arătat anterior.

Toate aceste scrieri care nu susțin suprematia sistemului sinodal în aspecte de credință și reguli canonice, nu fac parte din viața Bisericii Ortodoxe? De ce se teme "sistemul sinodal" întrunit în Creta de aparatorii credinței și ai adevărului, mințind o lume întreaga că *"întreaga viață a Bisericii Ortodoxe mărturisește că păstrarea credinței ortodoxe autentice este asigurată numai prin sistemul sinodal"*?

Sa ascultăm pe Sfântul Ioan Gură de Aur care spune : "Dacă vrei să găsești credința curată, în poporul de jos o găsești". Sinceritatea, smerenia și cainta lor pentru pacate, asemenea pacatoasei din Evanghelie, o primește Dumnezeu ca pe o jertfă. Credința mai curată, mai sinceră și mai devotată ca la credincioșii noștri de la țară nu vei găsi în alta parte. (...) La fel și Sfântul Ioan Gura de Aur zice : "Dumnezeu nu se slaveste în cei mulți, ci în cei puțini; nu în cei tari, ci în cei slabi, dar sinceri și credincioși. Altfel s-ar crede că El este neputincios. Ca pe cei ce conduc și sunt puternici, obicei are satana să-i biruiască cu mandria, cu ura, cu iubirea de argint, cu trufia și necredința". (Părintele Cleopa, Lumina și faptele credinței, convorbirea a 9-a)

Unde au văzut ierarhii de la adunarea din Creta vreodată în Sfânta Tradiție negocieri cu ereticii pe la consilii mondiale? Unde au văzut în istoria Bisericii observatori eretici la sinoade? Pe care dintre Sfinții Părinți i-au văzut stând bot în bot la cafele și schimbând amabilități și politețuri cu ereticii? Iar dacă văzând una ca aceasta credincioșii reacționează și se scandalizează, sunt amenințați cu schisma de către adunarea din Creta! După ce au sfâșiat adevărul de credință prin documentele semnate în Creta, tot ei îi acuză de schismă și dezbinare pe cei care mărturisesc adevărul!

Vorba aceea din popor, hoțul strigă "*Prindeți hoțul!...*"

2.7 Din cele prezentate până aici, rezulta clar ca documentul „*Relațiile Bisericii Ortodoxe cu restul lumii creștine*” care a fost semnat în Creta este unul înțesat și infestat "până în gât" cu erezii. Insa acesta nu este singurul document semnat în Creta care conține declarații eretice și extrem de dăunătoare dreptei credințe.

Documentul "*Sfânta Taină a Cununii și impedimentele la aceasta*" introduce la rândul său inovații eretice în practica sinoadelor autocefale, sub pretextul autonomiei și a discernământului pastoral. Aceste inovații în privința familiei continuă aceeași politică ecumenistă de unire cu orice preț a ortodocșilor cu ereticii, de această dată nu prin dialoguri și acorduri, ci prin intermediul "*calului troian*" al căsătoriilor mixte.

Iată ce a trâmbițat adunarea din Creta în această privință:

II. Impedimente la căsătorie și aplicarea iconomiei

5. Cu privire la căsătoriile mixte între ortodocși și ne-ortodocși sau ne-creștini, s-a hotărât:

ii. Posibilitatea aplicării **iconomiei** bisericești cu privire la impedimentele la căsătorie trebuie să fie reglementată de Sfântul Sinod al fiecărei Biserici Ortodoxe Autocefale, conform principiilor stabilite de sfințele canoane bisericești, **în spiritul unui discernământ pastoral**, astfel încât să servească mântuirii omului.

Astfel de pretentii probează că adunarea din Creta și-a propus să desființeze Sfânta tradiție a Bisericii, punând un sinod autocefal mai presus decât Sfânta Scriptură, decât sinoadele ecumenice și decât învățăturile Sfinților Părinți:

Nu vă înjugați la jug străin cu cei necredincioși, căci ce însoțire are dreptatea cu fărădelegea? Sau ce împărtășire are lumina cu întunericul? Și ce învoire este între Hristos și Veliar, sau ce parte are un credincios cu un necredincios? (Epistola a doua către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel, 6, 14-15)

În ce temei pretinde adunarea din Creta că "**lumina are împărtășire cu întunericul**" prin "iconomie" și "discernământ"? Această adunare s-a pus pe sine mai presus decât sinodul al VI-lea ecumenic, unde s-a hotărât "**sa nu fie iertat cele neamestecate a se amesteca**" prin niciun fel de "iconomie" și "discernământ", stabilind că "**de va călca cineva acestea de noi hotărâte, să se afurisească**":

"Să nu fie iertat bărbatul dreptslăvitor a se împreuna cu muiere eretică, nici iarăși bărbat eretic a se însoți cu femeie dreptslăvitoare, iar de s-ar afla ceva de acest fel că s-a făcut de vreunul dintre toți, nunta să se socotească neîntărită și nelegiuita însoțire să se dezlege, că **nu trebuie cele neamestecate a se amesteca**, nici oaia cu lupul a se împletici, nici partea lui Hristos cu soarta păcătoșilor. Iar **de va călca cineva acestea de noi hotărâte, să se afurisească.**" (Sinodul al VI-lea ecumenic, Canonul 72)

"348. Nu este iertat bărbatului sau femeii ortodoxe să ia în căsătorie soț eretic. Dacă cineva va face așa ceva, să se anuleze și să se dezlege nelegiuita căsătorie, căci **nu trebuie a uni cele neamestecate**, nici să se împreune oaia cu lupul, nici păcătoșii să se facă părtași cu Hristos. **Cei ce vor călca cele de noi hotărâte, să se afurisească.** (Pravila Bisericească, Nicodim Sachelarie, pag. 91, manuscris)

Astfel, prin indemnul la încălcarea canoanelor făcut la art. II.5.ii din documentul "**Sfânta Taină a Cununii și impedimentele la aceasta**", adunarea din Creta încurajează nelegiuitele concubinaje și parteneriate civile, confirmând încă o dată în plus politica ecumenistă de unire cu orice preț a ortodocșilor cu ereticii. Această încercare de distrugere a Bisericii din interior prin intermediul familiilor mixte este cel puțin la fel de gravă ca și recunoașterea ereticilor ca fiind "biserici" făcută în documentul „**Relațiile Bisericii Ortodoxe cu restul lumii creștine**”.

Acest comportament tipic ecumenist a încălcat grav Predania Sfinților Părinți cu privire la **iconomie** și **pogoraminte**:

„(...) în materie de credință ortodoxă nu poate fi pogorământ. Stricarea credinței obștești este pierzarea de obște a tuturor. Toate cele ale credinței ortodoxe nu îngăduie **iconomia**.” (Viața Sfântului Marcu al Efesului)

"Caci definitia iconomiei, precum stii, este a nu anula nicidecum ceva din cele statornicite, nici macar cand se ingaduie putin pogoramant la vremea cuvenita si pentru un anumit motiv, ca nu cumva de aici sa nu se realizeze ceea ce se cauta de fapt, prin aceea ca in realitate se coboara stacheta si se pagubesc astfel cele mai desavarsite. (...) Caci cuvantul lui Dumnezeu, prin firea lui, nu se poate lega si puterea nicidecum nu a fost data ierarhilor ca sa poata face vreo calcare de canon, ci numai ca sa urmeze cele dogmatisite si sa calce pe urmele celor care le-au primit inaintea lor. (...)

Nu este cu putinta, nu este, o, stapane, nici Biserica de la noi, nici alta sa faca ceva in afara legilor si canoanelor asezate. Fiindca daca s-ar face aceasta, desarta e Evanghelia, zadarnice canoanele, si fiecare ar face dupa placul arhieriei sale si i s-ar ingadui sa faca impreuna cu cei ce sunt cu el precum i-ar parea de cuviinta: sa fie el un nou evanghelist, un alt apostol, un alt legiuitor. Dar nicidecum nu. Caci avem porunca de la insusi Apostolul: daca cineva dogmatizeaza sau porunceste sa facem ceva in afara de ceea ce am primit, in afara de (...) canoanele sinoadelor sobornicesti si locale (...), sa nu fie primit acela (...)" (Sfantul Teodor Studitul – Scrisoarea 24, Lui Teoctist magistrul)

„De aceea, adesea v-am pomenit de lipsitii de Dumnezeu eretici și vă rog și acum, să nu le faceți vreun pogorământ în vreun lucru, nici în mâncăruri, sau în băutură, sau în prietenie, sau prin legături cu ei, sau prin dragoste, sau prin împăciuire. Căci cel înșelat în acestea și care face pogorământ față de ei se face pe sine străin de Biserica sobornicească.” (Sfantul Ioan Gură de Aur, Cuvânt despre prorocii mincinoși și dascălii mincinoși și lipsitii de Dumnezeu eretici și despre semnele sfârșitului veacului acestuia, Dreapta credință în scrierile Sfinților Părinți, vol. 1, Ed. Sofia, București, 2006, pag. 184)

"Însemnează însă, că pentru a înțelege cineva mai lesne canoanele acestea, se cuvine a ști aceste 14 prețuiri sau cinstiri, ce de obște se socotesc la toate canoanele:

7. Cum că cel ce calcă canon sinodicesc, se cuvine să ia precum am zis, certarea care rânduiește canonul cel călcat de el, după cel al 2-lea al sinodului al 6-lea. Iar sinodicești canoane sunt și se numesc, nu numai cele așezate de ecumenicele sinoade, ci încă și cele localnice, și pe lângă acestea și cele de oarecari sfinți în deosebi scrise. Și mai ales au putere de canoane ecumenice, atât cele localnice sinoade, cât și cele alcătuite de oarecari sfinți. Pentru că de ecumenice sinoade, de al patrulea, zic, și de al șaselea, și de al șaptelea, s-au cercetat, și s-au întărit. Precum se vede în canonul 1 al celui al patrulea, și al șaptelea, și în cel al 2-lea al cinșeselea sinod. (Pidalion, Insemnare la Prolegomena în deobște despre sfințitele canoane. Ce este Canonul?)

„Sinodul nu este aceasta: să se întrunească simplu ierarhi și preoți, chiar dacă ar fi mulți; ci să se întrunească în numele Domnului, spre pace și spre păzirea canoanelor (...) și niciunuia dintre ierarhi nu i s-a dat stăpânirea de a încălca canoanele, fără numai să le aplice și să se alăture celor predanisite, și să urmeze pe Sfinții Părinți cei dinaintea noastră”. (Sfantul Teodor Studitul, Epistola 11 - Apud Pr. Vasile Sorescu, Biserica Ortodoxă, stâlp și temelie a Adevărului, Ed. Credința strămoșească, 2002, pag.112)

"Și care credincios primește o așa iconomie prin care sunt trecute sub tăcere cuvintele pe care le-a iconomisit Dumnezeu a toate să fie rostite de către Apostoli, Prooroci și Învățători? Să observăm, mărite domn, la ce rău duce aceasta, de o vom cerceta cum se cuvine (...)" (Sfantul Maxim Mărturisitorul, Despre întâmplările din primul exil, cel din Vizya, pag. 143-146)

„Și ai zis:

- *Typos-ul nu precede la ștergerea învățăturii dumnezeiești, ci doar la tăcerea în privința ei, ca prin iconomie să ajungem la pace.*

Atunci eu am zis:

- *Oare în Sfânta Scriptură există tăcere și ștergere? (...) Iar dacă de dragul economiei credința mântuitoare se pierde în cea rea, atunci o astfel de așa-zisă iconomie este o desăvârșită despărțire de Dumnezeu și nu unire făptuită după Dumnezeu. (...)*

Cuviosul le-a istorisit atunci pe rând cele pe care le păstrase în amintire, zicând și aceasta:

- *Eu n-am o credință a mea, ci cred în învățătura obștească a Bisericii sobornicești. Nu mi-am exprimat nicio părere care să fie numită credință personală a mea.” (Sfântul Maxim Mărturisitorul și tovarășii săi într-un martiriu, Actele procesului, Editura Deisis, Sibiu, 2004, pag. 120-127)*

"Așadar, precum am zis mai înainte, de vreme ce este cap al tuturor virtuților, credința trebuie păzită curată, neatinsă de nimic fals, rod al cugetelor omenești". (Sfântul Proclu, S. Miliars, Colecția Sfintelor Sinoade, vol. 1, pag. 647)

"Nu muta hotarul străvechi pe care l-au însemnat părinții tăi." (Pildele lui Solomon, 22, 28)

3. Concluzia sinodului român

In data de 29 octombrie 2016, Biroul de presă al Patriarhiei române a publicat următorul comunicat oficial:

În urma discuțiilor purtate în cadrul ședinței de lucru a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române din ziua de 29.10.2016, ședință prezidată de Preafericitul Părinte Patriarh Daniel, membrii Sfântului Sinod au formulat și exprimat următoarele concluzii cu privire la desfășurarea și hotărârile Sfântului și Marelui Sinod al Bisericii Ortodoxe din Creta (16-26 iunie 2016):

S-a luat act cu apreciere de participarea și implicarea substanțială a Patriarhului României și a altor membri ai delegației Bisericii Ortodoxe Române la lucrările Sfântului și Marelui Sinod al Bisericii Ortodoxe.

S-a luat act de conținutul documentelor în forma aprobată în cadrul lucrărilor Sfântului și Marelui Sinod din Creta, respectiv, Misiunea Bisericii Ortodoxe în lumea contemporană; Diaspora Ortodoxă; Autonomia și modul proclamării acesteia; Sfânta Taină a Cununii și impedimentele la aceasta; Importanța postului și respectarea lui astăzi; Relațiile Bisericii Ortodoxe cu ansamblul lumii creștine, la care se adaugă Enciclica și Mesajul Sinodului. Sfântul și Marele Sinod al Bisericii Ortodoxe nu a formulat dogme noi, canoane noi sau modificări liturgice, ci a mărturisit faptul că Biserica Ortodoxă este Biserica Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească a lui Hristos.

De asemenea, s-a luat act de faptul că textele pot fi explicitate, nuanțate sau dezvoltate de către un viitor Sfânt și Mare Sinod al Bisericii Ortodoxe. Explicitarea acestora și redactarea altor documente sinodale cu teme diferite nu trebuie realizate, însă, sub presiunea timpului, ci, în cazul în care nu există consens panortodox, ele trebuie amânate și perfecționate până când se va realiza un consens.

(sursa: <http://basilica.ro/concluziile-sfantului-sinod-cu-privire-la-desfasurarea-si-hotararile-sfantului-si-marelui-sinod-al-bisericii-ortodoxe-din-creta-16-26-iunie-2016/>)

Deși aspectele prezentate pe larg până aici au condus la concluzii cu totul diferite de cele ale sinodului Bisericii ortodoxe române, aceștia susțin în continuare că adunarea din

Creta nu a formulat dogme și canoane noi. Laconica declarație se încheie cu precizarea ca în cazul în care nu există consens panortodox, "explicitarea" documentelor semnate în Creta trebuie amânată și perfecționată până când se va realiza un consens.

Ce fel de consens panortodox mai așteaptă acești ierarhi, de vreme ce la adunarea din Creta nu au participat patru Biserici ortodoxe autocefale? Iar dintre cei care au participat, 26 de episcopi nu au semnat toate documentele respective? Dacă "explicitarea" documentelor trebuie amânată, de ce ierarhii români le-au semnat în Creta fără să existe un consens în privința acestor documente?

De asemenea, în privința dogmelor, la pct. 6, 16, 19 și 21, documentul „Relațiile Bisericii Ortodoxe cu restul lumii creștine” semnat în Creta se refera la cultele eretice ca și cum unele din acestea acestea chiar ar fi biserici, acceptând fără nicio rușine existența "altor biserici", nu doar denumirea istorică așa cum se pretinde în mod viclean la pct. 6 din document. Acest fapt nu reprezintă o încălcare gravă a dogmelor Bisericii?

"Necredincios este acela care nu crede potrivit Predaniei Bisericii Sobornicești, sau acela care are părtășanie cu diavolul prin fapte urâte." (Sfântul Ioan Damaschin, Dogmatica, cap. X, Despre credință)

Dacă există mai multe "biserici", așa cum rezultă din textul art. 6, 16, 19 și 21 din documentul „Relațiile Bisericii Ortodoxe cu restul lumii creștine”, iar Biserica este trupul lui Hristos, așa cum propovăduiește Sfântul Apostol Pavel în Epistola întâi către Efeseni, 1, 22-23, înseamnă că adunarea din Creta recunoaște că există mai multe "trupuri ale lui Hristos", adică mai mulți "hristoși" ale căror trupuri ar fi aceste "biserici". Ce încălcare a dogmelor bisericești poate fi mai mare decât aceasta?

23. Atunci, de vă va zice cineva: Iată, Mesia este aici sau dincolo, să nu-l credeți.
24. Căci se vor ridica hristoși mincinoși și prooroci mincinoși și vor da semne mari și chiar minuni, ca să amăgească, de va fi cu puțință, și pe cei aleși.
25. Iată, v-am spus de mai înainte. (Sfânta Evanghelie după Matei, 24, 23-25)

Cum a putut adunarea din Creta să se refere fără nicio rușine în textul art. 6, 16, 19 și 21 din documentul „Relațiile Bisericii Ortodoxe cu restul lumii creștine” la alte "biserici", când Crezul ortodox mărturisește cat se poate de clar credința "**Întru Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească Biserică**". Ce încălcare a dogmelor bisericești poate fi mai gravă decât a propovădui o altă evanghelie, cu mai multe "biserici", nu cu o singură Biserică?

18. Și Eu îți zic ție, că tu ești Petru și pe această piatră voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui. (Sfânta Evanghelie după Matei, 16, 18)

Ce diferență este între Pontiu Pilat, care striga în gura mare: "Nevinovat sunt de sângele Dreptului acestuia!", dar cu aceeași gură pronunța sentința răstignirii Dreptului, și membrii sinodului român care declară că Biserica Ortodoxă este Biserica Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească, dar semnează în Creta acte care acceptă existența "altor biserici", acceptându-le și denumirea de "biserici" fără să mărturisească în vreun fel faptul că acestea nu sunt în realitate "biserici"?

Ce diferență este între concluziile sinodului român că în Creta "Sfântul și Marele Sinod al Bisericii Ortodoxe nu a formulat dogme noi" și declarația "papei" de la Roma cu privire la adunarea din Creta că *s-au reunit pentru a face câteva glume?*

Alexey Bukalov (agenția ITAR-TASS): Ce privire aveți asupra Sinodului Panortodox?

“Papa“ Francisc: *O privire pozitivă. Un pas înainte a fost făcut.(...) Dar, cred ca primul pas se face cum se poate. Precum copiii, care fac primii lor pași. Mai întâi, ii fac precum pisica și pe urma fac pași. Eu sunt mulțumit. Au vorbit despre multe lucruri. Cred că rezultatul este pozitiv. Doar faptul că aceste Biserici autocefale s-au reunit în numele Ortodoxiei, pentru a se privi în față, pentru a se ruga împreună, pentru a vorbi și poate pentru a face câteva glume, toate aceste sunt foarte pozitive. (...) Data viitoare, vor fi mai numeroși. (...)*

(sursa: canalul televiziunii catolice KTOTV pe youtube.com/watch?v=w0IHpDrqMBY, min. 18:52)

Dacă “papei“ de la Roma i se pare că încălcarea dogmelor este o *glumă pozitivă*, ortodocșii români și de pretutindeni au datoria de a lua aminte și a respinge cu fermitate inovațiile în credință introduse de adunarea din Creta.

„Cine nu-și va astupa urechile la auzul acestei prea-mari blasfemii care se împotrivesc evangheliilor, se opune Sfințelor Sinoade, îi neagă pe fericii și sfinții Părinți (...). Această blasfemie și acest glas împotrivor lui Dumnezeu se războiește împotriva tuturor profeților, apostolilor, ierarhilor, mucenicilor laolaltă și chiar împotriva cuvintelor Domnului, (...) **pe acești escroci și luptători împotriva lui Dumnezeu i-am condamnat** (...). **Și nu ne-am întemeiat pe propriile noastre judecăți.** Am adus la lumină și am prezentat din nou în fața tuturor respectiva condamnare de către toate Sinoadele de până acum și de către așezămintele apostolice (...)”. (Sfântul Fotie cel Mare, Ispita Romei, ed. Mănăstirii Cutlumuș, Sfântul munte Athos, pag. 25-39)

„Prin urmare, **ca pe niște eretici i-am părăsit pe aceștia și de aceea ne-am separat de ei** (...) **eretici sunt, deci ca pe niște eretici i-am tăiat de la noi** (...) de unde, atunci, ni s-a pus în față dintr-o dată ca fiind ortodocși cei **care de atâția ani și de către atâția Părinți și învățători au fost judecați ca eretici?** (...) **să fugim de ei precum fugе cineva de un șarpe** (...) **de vânzătorii și neguțătorii de Hristos** (...)”. (Sfântul Marcu al Efesului, Ioan Karmiris, Monumente dogmatice și simbolice, pag. 353-362)

În Decizia din data de 15 noiembrie 2016 cu privire la Soborul din Creta, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Bulgare a formulat cu totul alte concluzii decât sinodul român:

- Soborul din Creta s-a desfășurat în perioada 16-27 iunie 2016 în absența a patru biserici autocefale. Reprezentanții Bisericii Ortodoxe din America, recunoscută ca Biserică Autocefală de către Patriarhia Bulgariei, nu au fost invitați să asiste nici măcar ca observatori. Reprezentanți ai presei și ai diferitelor grupuri religioase eretice (romano-catolici, anglicani, etc.) au participat la sobor;

- 33 de ierarhi au refuzat să semneze documentul „Relațiile Bisericii Ortodoxe cu restul lumii creștine”, printre care proeminenți teologi ortodocși;

- întotdeauna Biserica Ortodoxă a înțeles prin „unitatea tuturor” revenirea ereticilor și a schismaticilor la sânul ei prin pocăință, Sfântul Botez și Sfânta Mirungere, în conformitate cu dreptul canonic al Bisericii. Biserica Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească nu a pierdut niciodată unitatea în credință și comuniunea întru Duhul Sfânt și nu poate accepta presupusa recuperare a "unității" cu "alți creștini", deoarece unitatea se întemeiază pe trupul neschimbat al lui Hristos și însăși unitatea și unicitatea sunt definiții esențiale ale Bisericii;

- Biserica Ortodoxă nu poate accepta diferitele concepții și doctrine ale ereticilor despre unitatea creștină, cum ar fi „biserica invizibilă”, „teoria ramurilor”, „teologia baptismală”, sau „egalitatea cultelor”, care pot fi asimilate doctrinei scolastice a „harului creat”, o erezie pe care Biserica a condamnat-o ferm;

- acceptarea denumirii istorice a altor Biserici și Confesiuni creștine eterodoxe care nu sunt în comuniune cu Biserica Ortodoxă contrazice afirmația de la începutul aceluiași document, că Biserica este Una. Existența mai multor Biserici este incompatibilă cu Dogmele și Canoanele Bisericii. Documentul ar fi trebuit să precizeze că „denumirea istorică” de „Biserici” pentru cultele din afara Bisericii Ortodoxe este fictivă, fără nicio corespondență cu realitatea. Întrucât nu s-a făcut această precizare, atunci denumirea istorică de "Biserici eterodoxe" are un corespondent istoric real, la care se referă. Astfel, se recunoaște realitatea altor Biserici, altele decât cele ortodoxe, care este în vădită contradicție cu începutul documentului (... Biserica Una ...);

- impresia de ansamblu din acest document este că există multe expresii ambigue și o terminologie cu incoerențe eclesiologice. De asemenea, este grav că nu este justificat obiectivul esențial al dialogurilor teologice cu religiile eretice, care este întoarcerea ereticilor la rânduiala canonică în sânul Bisericii Ortodoxe. În schimb, se legitimează „Consiliul Mondial al Bisericilor” la care, din fericire, Biserica Ortodoxă Bulgară a renunțat să mai participe cu mult timp în urmă;

- Textul articolului 22 urmărește în mod clar infailibilitatea și ferirea de orice critică a soborului care a avut loc în Creta, afirmând că „păstrarea adevăratei credințe Ortodoxe este asigurată doar prin sistemul sinodal, care constituie dintotdeauna, în sânul Bisericii, cea mai înaltă autoritate în aspecte de credință și reguli canonice”. Anumite perioade ale istoriei bisericii arată că ultimul criteriu pentru stabilirea Sinoadelor Ecumenice este conștiința dogmatică trează a întregii plirome Ortodoxe. Sinodul Ecumenic nu poate asigura o corectitudine automată sau mecanică credinței mărturisite creștinilor ortodocși;

- **În concluzie, soborul din Creta nu a fost nici mare, nici sfânt, nici ecumenic**, din pricina absenței unor Biserici Autocefale, a problemelor de organizare și a erorilor teologice. **Examinarea atentă a documentelor adoptate de soborul din Creta ne conduce la concluzia ca unele dintre ele conțin deosebiri flagrante față de învățătura Bisericii Ortodoxe**, tradiția dogmatică și canonică a Bisericii și de la duhul și litera Sinoadelor Ecumenice și Locale. (*sursa: <http://bg-patriarshia.bg/news.php?id=220554>*)

Cu toate acestea, sinodul român continuă să pretindă într-un comunicat oficial din 21 decembrie 2016, publicat pe basilica.ro/comunicat-orice-lamurire-privind-credinta-trebuie-facuta-in-comuniune-bisericeasca-nu-in-dezbinare/, că „Sinodul din Creta nu a formulat dogme noi, ci a mărturisit că Biserica Ortodoxă este Biserica Una, Sfânta, Sobornicească și Apostolească a lui Hristos”. Așa cum s-a probat amănunțit, în realitate în Creta a fost adoptat documentul profund eretic *Relațiile Bisericii ortodoxe cu restul lumii creștine*, care la art. 6, 16, 19 și 21 proclamă existența "altor biserici", "biserici eterodoxe" și "biserici non-ortodoxe", fără să specifice în vreun fel faptul că acestea nu sunt de fapt "biserici", ci erezii. De asemenea, documentul respectiv nu face nicio referire la lepădarea, respingerea, sau condamnarea fermă a ereziilor, ci dimpotrivă, la art. 4, 6, 16 și 17 îndeamnă la *restaurarea, cultivarea, acceptarea și promovarea dialogului și a unirii cu ereticii*. Iar art. 4 și 17 oficializează participarea la așa-zisul *consiliu mondial al "biseriilor"*, care în temeiul minimalismului dogmatic precizat la art. 19 este de fapt un *consiliu mondial al ereticilor*.

Cum poate să pretindă sinodul român că în Creta nu s-au formulat învățături noi, când acestea sunt vădit opuse **Învățăturii de credință creștină ortodoxă** tipărită cu **aprobarea Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române** în anul **1952** și retipărită în anul **1992** la București, în anul **1993** la Cluj, iar în anul **1996** la Iași, care afirmă răspicat că "*Mântuitorul a întemeiat o singură Biserică*", a cărei "*unitate nu se poate destrăma niciodată, oricare ar fi numărul și calitatea ereticilor care se smulg de la sânul Bisericii*":

"256. Care este articolul IX din Simbolul Credinței?

- Acest articol este: „Și întru **Una**, Sfântă, Sobornicească și Apostolească Biserică”.

257. Ce ne învață acest articol?

- Acest articol ne învață să credem în Sfânta **Biserică**, pe care ne-o înfățișează ca fiind **Una**, Sfântă, Sobornicească și Apostolească Biserică.

259. Ce este Biserica?

- a) Ca așezământ sfânt, **Biserica este comuniunea și comunitatea sacramentală a oamenilor cu Dumnezeu, întemeiată de Hristos, Fiul lui Dumnezeu întrupat, plină de viață și lucrarea Duhului Sfânt, spre sfințirea și mântuirea oamenilor**; 274. **De ce se numește Biserica „Una”?** - Pentru că **Mântuitorul a întemeiat o singură Biserică** (Matei 16, 18), **nu mai multe**, pentru că Biserica are un singur cap, pe Iisus Hristos, pentru că ea este înfățișată ca singură mireasă a lui Hristos (Efes. 5, 27), ca o casă a lui Dumnezeu și a lui Hristos (Evr. 3, 6; 10, 21), ca Trupul unic al lui Hristos (Rom. 12, 5), ca o singură turmă (Ioan 10, 16; 21, 15). (...) E o unitate mai presus de fire, pe care Mântuitorul o aseamănă cu unitatea dintre tulpină viței și mlădițe: „Eu sunt tulpina viței, voi mlădițele” (Ioan 15, 5). **Biserica este Una prin credință, viață duhovnicească, cult și conducere**. Sfinții Părinți mărturisesc fără încetare unitatea Bisericii. Sfântul Ciprian (...) Sfântul Irineu (...) **Învățătura celor doisprezece Apostoli** (...) **Clement Alexandrinul** (...) **Rufin**.

276. **Despărțirea Bisericii apusene de cea răsăriteană n-a adus și ruperea unității Bisericii?** - **Despărțirea n-a atins unitatea Bisericii**, pentru că **această unitate nu se poate destrăma niciodată**, oricare ar fi numărul și calitatea **ereticilor care se smulg de la sânul Bisericii**. Ereziile și schismele, oricât de multe și mari ar fi, nu pot desființa Biserica cea una, pentru că ea este strâns unită cu Capul ei, Care este Iisus Hristos. **Unitatea Bisericii este mai presus de fire și ea nu poate fi zdruncinată de nimeni.** (Învățătura de credință creștină ortodoxă tipărită cu **aprobarea Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române** în anul **1952** și retipărită în anul **1992** la București, în anul **1993** la Cluj, iar în anul **1996** la Iași, Partea 1, Despre Credință, cap. Despre Biserică, art. 256, 257, 259, 274, 276)

4. Incadrarea juridică a faptelor

Cele prezentate pana aici probeaza fara nicio indoiala ca documentele semnate la intrunirea din Creta au incalcat grav legea bisericească in privinta dogmelor și canoanelor Bisericii existente în Sfânta Scriptură, Sfânta Tradiție, hotărârile Sinoadelor ecumenice și învățăturile Sfinților Părinți.

*“Iar cativa dintre slujitorii Sfantului Altar din ziua de azi defaima aceste Sfinte Canoane, numindu-le bariere ruginite. Canoanele sunt insuflate de Duhul Sfant prin Sfantii Apostoli si prin Sfantii Parinti ai celor sapte Sfinte Soboare ecumenice si ei zic: "Canoanele, de multa vechime pe care o au, au ruginit." Nu zic ca ei de multa grasime si nefrica de Dumnezeu li s-a intunecat mintea si au neparlit, cazandu-le si parul si barba si mustata, facandu-se ca femeile. Cum e chipul Domnului si al Sfantilor si cum e chipul lor? De aceea, **Sfintele Canoane ale Sfantilor ei le calca in picioare, dar predica sus si tare ca sunt ortodoksi.**” (Sfantul Ioan Iacob Hozevitul, *Din Ierihon catre Sion, Ierusalim, 1999, pag. 147*)*

Asa cum s-a aratat pe larg la pct. **2.1-2.6**, documentul „*Relațiile Bisericii Ortodoxe cu restul lumii creștine*” care a fost semnat in Creta este efectiv infestat cu o multitudine de erezii. De asemenea, documentul "*Sfânta Taină a Cununii și impedimentele la aceasta*", semnat la randul sau in Creta, propune la paragraful **II.5.ii** inovatii eretice in practica pastorală a sinoadelor autocefale "*cu privire la căsătoriile mixte*", mascate sub pretextul iconomiei si discernamantului pastoral.

Astfel, din cele prezentate la cap. 2 rezulta ca intrunirea din Creta:

- a încălcat grav dogma referitoare la Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească Biserică, acceptand denumirea de "biserica" pentru cultele eretice, contrar învățăturilor din Sfânta Scriptură: Sfânta Evanghelie după Matei, 16, 18, Epistola întâi către Efeseni a Sfântului Apostol Pavel, 1, 22-23, Epistola întâi către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel, 12, 20, 25-27;
- a încălcat Canonul 7 al Sinodului al III-lea Ecumenic, marturisind impotriva Crezului ortodox cu privire la Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească Biserică, amestecand de-a valma in continutul textului semnat "biserici eterodoxe" si "biserici non-ortodoxe", "alte biserici", "biserica primara acelor 7 sinoade ecumenice" si biserici ortodoxe;
- a marturisit impotriva scrierilor Sfinților Părinți care au aratat limpede ca nu exista mai multe biserici, nici macar doua: Sfântul Ciprian al Cartaginei (Epistola LXX - Canonul sinodului de la Cartagina, ed. Sofia, pag. 344-348), Sfântul Ciprian al Cartaginei (Despre unitatea Bisericii Universale, VII, EIBMBOR, pag. 77, 45-47), Sfântul Maxim Mărturisitorul (Măreția Ortodoxiei, Ed. Egumenița, 2009), Sfântul Fotie cel Mare (Epistola I către papa Nicolae, apud Pr. Vasile Sorescu, Biserica Ortodoxă, Stâlp și temelie a Adevărului, Ed. „Credința strămoșească”, 2002, pag. 113), Sfântul Nicolae Velimirovici (Raspunsuri la intrebari ale lumii de azi, vol. 1, Ed. Sophia, pag. 270);
- a încălcat *Învățătura de credință creștină ortodoxă tipărită cu aprobarea Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române în anii 1952, 1992 la București, 1993 la Cluj, 1996 la Iași, Partea 1, Despre Credință, cap. Despre Biserică, art. 256, 257, 259, 274, 276*, care afirmă răspicat că "*Mântuitorul a întemeiat o singură Biserică*", a cărei "*unitate nu se poate destrăma niciodată, oricare ar fi numărul și calitatea ereticilor care se smulg de la sânul Bisericii*"
- a încălcat învățăturile Sfintei Scripturi si ale Sfinților Părinți cu privire la denumirea cultelor eretice: Epistola întâi sobornicească Sfântului apostol si evanghelist Ioan (2, 18-19), scrierile Sfântului Ioan Gură de Aur (Mărgăritare, apud Lumină Sfințelor Scripturi,

Antologie tematică din opera Sfântului Ioan Gură de Aur, vol. I, Ed. Anestis, București, 2008, pag. 704), Sfântului Ciprian al Cartaginei (Scrisori, LXIX, I, 2-3, ed. Sofia, pag. 328-329), Sfântului patriarh Fotie al Constantinopolului (Biserica Ortodoxă, Stâlp și temelie a Adevărului, apud Pr. Vasile Sorescu, Ed. „Credința strămoșească”, 2002, pag. 113), Sfântului Chiril al Ierusalimului (Cateheze, cap. 26);

- a susținut ferm erezia ecumenismului prin propovăduirea unor concepții rătăcite față de dreapta credință: refacerea și restaurarea „unității pierdute”, „minimalismul” dogmatic (proclamat la art. 19 din documentul „*Relațiile Bisericii Ortodoxe cu restul lumii creștine*”), premisele eretice ale Declarației de la Toronto în privința Bisericii, contactul viu și dialogul cu ereticii;

- a propovăduit pe față o altă evanghelie, una a dialogului „teologic” și a acordurilor cu ereticii, în pofida admiterii faptului că mișcarea „ecumenică” trece printr-o criză profundă, încălcând învățăturile clare din Sfânta Scriptură în privința contactului cu ereticii: Sfânta Evanghelie de la Matei, 7, 15, Epistola către Tit a Sfântului Apostol Pavel, 3, 10, Epistola a doua către Timotei a Sfântului Apostol Pavel, 3, 13, Epistola către Galateni, 1, 6-10;

- a încălcat învățăturile Sfinților Părinți cu privire la contactul cu ereticii: scrierile Sfântului Ioan Gură de Aur (Comentariile Epistolei către Tit, VI, în vol. Comentariile sau explicarea Epistolei (...), Ed. Nemira, București, 2005, pag. 184-186) și Sfântului Vasile cel Mare (Epistola 130, I, EIBMBOR, pag. 314);

- a pretins că „*lumina are împărtășire cu întunericul*” prin „iconomie” și „discernământ”, îngaduind prin documentul „*Sfânta Taină a Cununii și impedimentele la aceasta*”, căsătoriile mixte dintre ortodocși și eretici, încălcând astfel învățăturile din Epistola a doua către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel, 6, 14-15;

- a îndemnat Sfântul Sinod al fiecărei Biserici Ortodoxe Autocefale să intre sub afurisenie prin adoptarea unor inovații cu privire la impedimentele la căsătoria dintre ortodocși și eretici, împotriva Canonului 72 al Sinodului al VI-lea ecumenic și a Canonului 348 din Pravila bisericească, în care s-a hotărât că „*de va călca cineva acestea de noi hotărâte, să se afurisească*”;

- a propovăduit erezii ascunse sub un text duplicitar, viclean și fățarnic, încălcând învățăturile Sfintei Evanghelii și ale Sfinților Părinți cu privire la cuvântul adevărat: Sfânta Evanghelie după Matei 5, 37 și 12, 33; Sfântul Vasile cel Mare (Omilia 12, La începutul Paremiilor 6, P 31, 400 A), Sfântul Ciprian al Cartaginei (Despre unitatea Bisericii Universale, XII, EIBMBOR, București, 2013, pag. 61), Sfântul Ioan Gură de Aur (La Sfântul sfințitul Mucenic Foca și împotriva ereticilor (...), III, EIBMBOR, pag. 520), Sfântul Isidor Pelusiotul (Scrisori, Cartea I, Scrisoarea 102: Către citețul Timotei);

- a încălcat marturisirea de credință pe care a făcut-o fiecare dintre patriarhii, mitropolitii și episcopii participanți la hirotonia lor într-un arhieru:

(...) *cu mare glas zic hotărât: Tuturor ereticilor anatema! Tuturor ereticilor anatema! (...) Peste acestea încă mai mărturisesc, că voi păstra și voi urma cu sfințenie, până la suflarea mea cea mai de pe urmă, toate canoanele celor șapte Sfinte Sinoade Ecumenice și locale; învățăturile de Dumnezeu purtătorilor Părinți; tradițiile Sfintei Bisericii Ortodoxe. (...)* (Arhieraticon, Editura Institutului biblic și de misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, anul 1993, pag. 93 și 99)

- a mărturisit că în întreaga viață a Bisericii ortodoxe păstrarea credinței ortodoxe autentice a fost asigurată numai prin sistemul sinodal, împotriva: Enciclicei de la 1848 a celor patru Patriarhi ai Răsăritului, a Canonului 15 de la Sinodul I-II Constantinopol din anul 861 și a Tâlcuirii din Pidalion a Canonului 31 al Sfinților Apostoli, toate acestea făcând parte din viața Bisericii ortodoxe;

- a declarat că *sistemul sinodal este cea mai înaltă autoritate în aspecte de credință și reguli canonice*, împotriva învățăturilor Sfintei Scripturi și ale Sfinților Părinți privitoare la sinoadele eretice: Epistola către Galateni a Sfântului Apostol Pavel, 1, 8-9, unde se arată că și *"dacă un înger din cer v-ar vesti altă Evanghelie decât aceea pe care v-am vestit-o – să fie anatema!"* și *"Dacă vă propovăduiește cineva altceva decât ați primit – să fie anatema!"*; Canonul 15 de la Sinodul I-II Constantinopol (anul 861), Tâlcuirea din Pidalion a Canonului 31 al Sfinților Apostoli, Enciclica de la 1848 a celor patru Patriarhi, scrierile Sfântului Ioan Gură de Aur (Tâlcuire la Epistola către Galateni), Sfântului Teofilact al Bulgariei (Tâlcuire la Epistola către Galateni), Sfântului Vincentiu de Lerini (Commonitorium XXII), Sfântului Vasile cel Mare (Scrieri morale și ascetice, PSB vol. 5, editura Basilica, Regula 72,1), Sfântului Meletie Mărturisitorul (Carte în stihuri), Sfântului Ignatie Teoforul (Epistola către Policarp al Smirnei), Sfântului Teodor Studitul (Epistola 11).

- a încalcat grav învățătura Sfintei Evanghelii cu privire la minciună: *Voi sunteți din tatăl vostru diavolul și vreți să faceți poftele tatălui vostru. El, de la început, a fost ucigător de oameni și nu a stat într-o adevăr, pentru că nu este adevăr întru el. Când grăiește minciuna, grăiește dintru ale sale, căci este mincinos și **tatăl minciunii**. (Sfânta Evanghelie după Ioan, 8, 44)*. Așa a fost și cu "sinodul" mincinos din Creta:

- așa cum s-a aratat deja la pct. 2.2, documentul „*Relațiile Bisericii Ortodoxe cu restul lumii creștine*” semnat în Creta a denumit în mod mincinos, în scopul de a înșela convingerile credincioșilor, încercarea de refacere și restaurare a unității "pierdute" a creștinilor ca fiind "*mișcare ecumenică*" și nu *ecumenism*, așa cum este în realitate. Motivul constă în faptul că ecumenismul este condamnat ca erezie, în timp ce formularea *mișcarea ecumenică* conduce în mod viclean mintea la *sinoadele ecumenice* acceptate de Biserică. În realitate, *mișcarea ecumenică* nu are nicio legătură cu Sinoadele ecumenice din istoria Bisericii și este o erezie la fel de mare ca și *mișcarea ecumenistă*, adică *ecumenismul*.

- așa cum s-a aratat deja la pct. 2.5, denumirea eretică de „Biserică” pentru cultele din afara Bisericii, scrisă cu "B" mare în documentul „*Relațiile Bisericii Ortodoxe cu restul lumii creștine*” semnat în Creta, a fost înlocuită prin falsificarea textului original, cu denumirea la fel de eretică de „biserică” scrisă cu "b" mic în traducerea oficială a documentului respectiv, publicată de *Agentia de stiri Basilica a Patriarhiei române*. Scopul a fost de a induce în eroare atitudinea și convingerile credincioșilor români de a considera că poate fi acceptată din punct de vedere dogmatic denumirea de „biserică” scrisă cu "b" mic în cazul cultelor eretice, și de „Biserică” scrisă cu "B" mare în cazul Bisericii Ortodoxe. În realitate, documentele semnate în Creta au acceptat și au utilizat denumirea de „Biserică” scrisă cu "B" mare în cazul cultelor eretice, iar versiunea românească oficială a falsificat traducerea în această privință, folosind în mod viclean litera "b" mică, deși în cazul cultelor eretice acceptarea și utilizarea denumirii de „Biserică” scrisă ori cu "B" mare, ori cu "b" mic, este la fel de eretică.

- așa cum s-a aratat deja la pct. 2.5, în titlul documentului „*Relațiile Bisericii Ortodoxe cu restul lumii creștine*” cuvântul restul a fost înlocuit cu ansamblul: „*Relațiile Bisericii Ortodoxe cu ansamblul lumii creștine*” în versiunea oficială publicată de *Agentia de stiri Basilica a Patriarhiei române*. Scopul a fost de a induce în eroare atitudinea și convingerile credincioșilor români, inoculând o erezie în conștiința colectivă: că ereticii ar fi un element din ansamblu și nu o parte rămasă în afara Bisericii.

- așa cum s-a aratat deja la pct. 2.6, în documentul „*Relațiile Bisericii Ortodoxe cu restul lumii creștine*” semnat în Creta, s-a declarat în mod mincinos, în scopul de a înșela

convingerile credinciosilor, că *"întreaga viață a Bisericii Ortodoxe mărturisește că păstrarea credinței ortodoxe autentice este asigurată numai prin sistemul sinodal"*, iar încercarea credinciosilor de a-si pastra credinta ortodoxa in fata unor episcopi eretici ar constitui o incalcare a Canonului 6 al Sinodului II Ecumenic si o *"tentativă de dezbinare a unității Bisericii"*. Aceste pretentii mincinoase sunt contrazise insa de hotararea Canonului 15 de la Sinodul I-II Constantinopol, de Talcuirea din Pidalion a Canonului 31 al Sfinților Apostoli si a Canonului 15 de la Sinodul I-II Constantinopol, de Enciclica de la 1848 a celor patru patriarhi, precum si de învățăturile Sfintei Scripturi si ale Sfinților Părinți, care arata limpede ca a lua atitudine in fata ereziei nu inseamna a face schisma sau dezbinare, ci dimpotriva, *"a izbavi Biserica de schisme si de impartiri"*.

5. Atitudinea ortodoxă în fața "sinoadelor" eretice

Pentru a ști cum trebuie procedat în astfel de situatii trebuie cercetate si aplicate învățăturile, îndemnul și poruncile din Sfânta Scriptură, Sfânta Tradiție, hotărârile Sinoadelor ecumenice și predaniile Sfinților Părinți.

5.1 Una din cele mai importante porunci este a nu sta deoparte și a nu tăcea în vremea primejduirii credinței, ci a lua atitudine, a propovădui, a muștra și a sta împotriva episcopilor și a preoților care propovăduiesc învățături eretice:

"Așadar, ajung acestea, sau mai aduc în mijloc și pe toți Prorocii? Dar de ajuns sunt și acestea pentru cei ce vor să asculte. Căci cel ce nu ia aminte la cele spuse nu va crede nici dacă sunt mai multe. Dar încă puțin să petrecem în cuvintele Prorocului David și să vedem cum dă în vileag și arată pe față vicleșugul ascuns în ei. El zice: „Nu este în gura lor adevăr. Inima lor, deșartă” (Ps. 5:9) și cele următoare. Ia aminte la priceperea prorocului, cum dă pe față și descoperă cu glas de biruință pe cei rău credincioși, ca nu cumva să fim și noi înșelați. Ascultați, ortodocșilor, și nu faceți pogorăminte ereticilor. Ascultați, păstorilor, și înfiorați-vă și să nu tăceți, ci propovăduiți cuvântul. Nu dați loc diavolului, nu dați vânat lupilor. (...)

Prin urmare, așa faceți și voi păstorilor, și nu fiți părtași faptelor celor întunecate ale întunericului, ci mai degrabă muștrați-le pe față, după cum și apostolii și dumnezeiescul părinte David au avut multe necazuri din pricina lor și multe lupte, muștrând și certând, dându-i în vileag și rugându-se lui Dumnezeu împotriva lor. (...)

Însă multă deosebire văd între păstorii de atunci și cei de acum. Aceia erau războinici, aceștia dau bir cu fugiții. Aceia se împodobeau cu cărți și dogme, aceștia cu haine și lucruri de nimic. Aceștia lasă oile ca niște simbriași și fug, aceia își puneau sufletul lor pentru oi, urmând Păstorului cel bun. (...) Vezi câtă distanță și câtă deosebire între acei fericiți și sfinți bărbați, și cei de acum?(...) Aceia, după cum s-a spus mai înainte, și-au pus sufletul pentru oi. Aceștia, lăsând oile, au fugit. Aceia erau puternici și în cuvânt, și în faptă. Aceștia sunt în bani și agoniseli (...) și mese strălucite. Multă vorbărie fac ei despre acestea în fiecare zi și noapte. Iar despre turma cea cuvântătoare, despre care vor da seama în ziua cea mare a Judecării, nici un cuvânt. (...) Dar mai apoi vin nu ca niște săraci, ci purtând haine strălucite, având cu ei pungi groase și cerbice asemenea taurilor puși la îngrășat, trăgând după ei mulțime de ucenici, ba mai degrabă de bucătari. Rușine este și a zice acestea, dar ei spun că au agonisit această bogăție prisositoare pentru că au slugi ce trebuie întreținute. O, adâncul rușinii! O, rea bogăție! O, amară iubire de argint! O, pânțece nesătul! De aici se iscă mai departe sminteli, șușoteli, ocări, batjocoriri, tulburări.

Apoi, învinovațiți fiind, răspund: "Nu nedreptătesc pe nimeni, ci sunt stăpân peste bunurile mele". Și așa, **dacă vreunul din ereticii cei fără de Dumnezeu, cugetând în chip rău, grăiește cele strâmbe, nu este nimeni care să-i grăiască împotriva și nimeni să ducă război cu el. Atunci toți sunt săraci, toți tac, toți fug.** O iubire de argint, rădăcina a tuturor relelor! Cu această bogăție vrei să vă mântuiți? Însă „mai ușor este cămilei să intre prin urechile acului decât bogatului în împărăția lui Dumnezeu”. Desfătându-vă, îmbătându-vă, umflându-vă în pene, vrei să biruiți ereziile? (...)

Așadar, fiți treji, **propovăduiți cuvântul**, lepădați toată grija lumească, luați aminte cu de-amănuntul cum umblați. **Luați aminte la câini.** Iarăși zic și nu încetez a zice: „Luați aminte!”. **Luați aminte la furi, luați aminte că mulți înșelători au ieșit în lume.** (...)

Și **nu te minuna dacă păstorii se fac lupi.** Căci, **grăind către episcopi și preoți, Apostolul Pavel a zis că: „dintre voi se vor ridica bărbați care vor grăi cele strâmbe; așa încât nimeni să nu vă amăgească, având pe din afară înfățișare îngerească, iar pe din lăuntru diavolească”** (cf. Fapt. 20:30). De aceea a zis Iisus: „Luați aminte să nu vă înșele cineva”. Și eu, iarăși, vă voi spune cele asemănătoare: **vedeți să nu vă înșele careva, nici din cei dinlăuntru, nici din cei din afară, nici episcop, nici preot, nici diacon, nici citeț, sau oricare ar grăi cele strâmbe.** Ei vor veni la voi în haine de oi, dar pe dinlăuntru vor fi lupi răpitori. **Au înfățișarea dreptei credințe, dar tăgăduiesc puterea ei.** Dar voi, iubiților, să nu fiți înșelați, ci, după cum L-ați primit pe Domnul nostru Iisus Hristos, întru El să umblați. Și Dumnezeul păcii va fi cu voi. (...)

Vezi câtă e sârguința Stăpânului **pentru dascălii mincinoși** și pentru eretici în a-i dezbrăca și a ne arăta vicleșugul ascuns în ei? De aceea, când ucenicii au întrebat mai înainte de semne, i-a arătat pe aceștia ca **lupi ai turmei** și mergători înaintea lui Antihrist. (...) Luați aminte cât cuvânt este în Sfintele Scripturi despre unele ca acestea. De aceea, adesea v-am pomenit de lipsiții de Dumnezeu eretici și vă rog și acum, **să nu le faceți vreun pogorământ** în vreun lucru, nici în mâncăruri, sau în băutură, sau în prietenie, sau prin legături cu ei, sau prin dragoste, sau prin împăciuire. Căci cel înșelat în acestea și **care face pogorământ față de ei se face pe sine străin de Biserica sobornicească.** (...) Înfricoșați-vă și tremurați, cei care faceți agape cu ei și îndreptați-vă, ca să nu pieriți prin necredința lor. (...)

Mulți neînvățați și neîntăriți s-au făcut strâmbători ai Dumnezeieștilor Scripturi. Ia aminte și tu, să nu te încrezi în ei. Multă răutate, multă viclenie, multe poticneli s-au revărsat pe pământ. **Vezi să nu fii și tu înșelat.** Nu te pleca nici la dreapta, nici la stânga, ci mergi pe calea împărătească. (...)

Fii neguțător al cuvântului dreptății, ca să poți mostra pe cei ce se împotrivesc în cuvânt și certa pe grăitorii de basme și să închizi gura ereticilor și să povățuiești și să întorci pe cei căzuți. Cercetează Dumnezeieștile Scripturi ca, atunci când vezi nestatornicie și tulburare, să nu cazi, ci să scapi la Dumnezeiasca Scriptură. Ia aminte, să nu fi îngâmfat, nici să fi clătinat din mintea ta. Când vezi mulți nepricepuți, nu te uimi. Trebuie ca acestea să fie. (...) Când vezi amăgitori prin cuvânt, adu-ți aminte de Proorocul care zice: „**Vai celor ce scriu vicleșug**”. (...) Nimeni să nu vă amăgească. **Acestea nu țin de creștini. Acestea sunt străine de Soborniceasca Biserică.** (...) Aduceți-vă totdeauna aminte de mine, fraților; și **țineți predaniile pe care le-ați primit de la fericiiți bărbați – Proroci și Apostoli – și de la Stăpânul tuturor.**” (Sfântul Ioan Gură de Aur, Cuvânt despre prorocii mincinoși și dascălii mincinoși și lipsiții de Dumnezeu eretici și despre semnele sfârșitului veacului acestuia, Dreapta credință în scrierile Sfinților Părinți, vol. 1, Ed. Sofia, București, 2006, pag. 172-194)

Să fim lucrători, și să cuvântăm, și să stam împotriva celor ce îndeamnă la rătăcire în chip viclean. Nu este cu dreptate și cu cuviință bine-credincioșilor a tăcea acolo unde se calcă poruncile lui Dumnezeu și din aceasta își întăresc înșelăciunea ceilalți potrivnici. Pentru că a zis un mare părinte: Acolo unde este primejdie a se despărți cineva de la Dumnezeu, **ce bine-credincios poate să stea deoparte și să tacă, sau cu totul să se liniștească? Pentru că tăcerea sa îl vădește cum că și el se învoiește acestor rele.** (Sfântul Meletie Mărturisitorul, Carte în stihuri, marturie citata de Arhimandritul Filothei Zervakos, Marturisirea credinței ortodoxe. Testament duhovnicesc, Ed. Egumenita, București)

"A tăinui cuvântul adevărului înseamnă a te lepada de el. Bine este să trăim în pace cu toți, dar numai cu aceia care cugetă aceleași despre buna credință ortodoxă. Și este mai bine sa ne războim, atunci când pacea lucrează conglăsuirea către rău". (Vietile Sfinților din greaca, 21 ianuarie, Viața Sfântului Maxim Mărturisitorul)

"Căci poruncă a Domnului este a nu tăcea în vremea primejdurii credinței. Căci zice: „Grăiește și nu tăcea” și: „Dacă se va da deoparte nu va binevoi sufletul Meu întru el” (Avac. 2, 4) și: „Dacă aceștia vor tăcea, pietrele vor striga” (Lc. 19, 40). Așa încât atunci când e vorba despre credință, nu trebuie a spune:

- Cine sunt eu? Preot? Nicidecum.
- Căpetenie? Nici aceasta.
- Ostaș? Dar unde?
- Agricultor? Nici măcar acest lucru.
- Sărac sunt, care se preocupă numai de hrana cea de fiecare zi. Nici un cuvânt și grijă nu am pentru chestiunea pusă în discuție.
- Vai! Pietrele strigă, și **tu taci și ești fără de grijă?"** (Sfântul Teodor Studitul, Scrisoarea 425, Logofătului Pantelimon, Dreapta credință în scrierile Sfinților Părinți, vol. 1, Ed. Sofia, București, 2006, pag. 125)

„(...) nu numai cel ce este mai înalt în rang și în cunoștință trebuie să lupte, să grăiască și să învețe cuvântul Ortodoxiei, ci și cel din treapta ucenicului este dator să propovăduiască adevărul și să vorbească cu slobozenie. Cuvintele acestea nu sunt ale mele, ale păcătosului, ci ale dumnezeiescului Gură de Aur și ale altor Părinți.

Dar egumenii (...) din contră, au tăcut (...). Fapta aceasta a lor este trădare a adevărului (...). Apostolii, primind de la iudei porunca să nu mai învețe în numele lui Hristos au spus: Judecați dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm de voi mai mult decât de Dumnezeu. Și iarăși: Trebuie să ascultăm pe Dumnezeu mai mult decât pe oameni. Unele ca acestea **se cuvenea să le spună și egumenii noștri**, ca să se slăvească Dumnezeu printr-înșii, să-i zidească pe ortodocși, să fie un sprijin pentru mănăstiri (...).

Dar răspund, zice-se, domnii egumeni: Și cine suntem noi ca să ne împotrivism?

Întâi sunt creștini, care în ceasul de față sunt neapărat datori să vorbească; apoi sunt monahi, care nu pot fi atât de lesne amăgiți, slobozi fiind și neînlănțuiți de lucrurile lumii; pe urmă egumeni, care îndreaptă și slăbiciunile celorlați și sunt datori să nu dea nimănui pricină de sminteală, ca să nu fie defăimată slujirea, cum zice dumnezeiescul Pavel.” (Sfântul Teodor Studitul, Epistola 2, cartea a doua, P.G. 99, 1120B-1121A)

„(...) nu mică e primejdia să pierzi răsplata multelor și marilor tale osteneli, dacă vei sta nepăsător atunci când se poartă război cumplit împotriva adevărului și cinstitorii lui sunt vânați (...)" (Vietile sfinților pustnici din Siria, ed. IBMBOR, București, 2001, pag. 29)

Nu cumva socotind noi ca iubim pe aproapele, sa ne lasam calcati de cei straini de dreapta credinta in Hristos, care voiesc a ne departa pe noi de la ortodoxie si a ne impune credinta lor cea stramba si ereticeasca.

Se cade, asadar, oricarui preot ortodox si oricarui crestin al Bisericii noastre dreptmaritoare, sa fie un bun ostas al lui Hristos cu toata evlavie si cu mânie bărbătească si tare sa apere prin cuvânt si prin scris adevarul dreptei noastre credinte. (Părintele Cleopa, Lumina si faptele credintei, ed. Mitropoliei Moldovei si Bucovinei, Iasi, 1994, pag. 25)

„Așadar să ne ghemuim și să tăcem, lăsându-ne înduplecați de frica oamenilor și nu a lui Dumnezeu? Nicidecum. Ci până ne deschide Domnul ușa nu vom înceta să plinim ceea ce e de trebuință după dorința noastră, temându-ne și tremurând de osânda dată pentru tăcere.” (Sfântul Teodor Studitul, Epistola 38 către frațiiile împrăștiate pretutindeni, Dreapta credință în scrierile Sfinților Părinți, vol. 1, Ed. Sofia, București, 2006, pag. 106)

*"A spus Epifanie: - Acest lucru s-a făcut pentru **iconomie**, ca să nu se vatăme poporul din pricina unor astfel de subtilități.*

Răspunzând, Avva Maxim a zis: - Din contră, orice om se sfințește prin mărturisirea curată a credinței și nu prin tăgăduirea ei (...).

A zis și Troilos: - Ți-am spus și la palat că Typos-ul n-a tăgăduit nimic, ci a poruncit să se treacă sub tăcere cele îndoielnice, ca toți să aibă pace.

Avva Maxim a răspuns iarăși: - Tăcerea asupra cuvintelor este tăgăduirea lor. Pentru că Duhul Sfânt grăiește prin Proorocul: "Nu sunt graiuri, nici cuvinte, ale căror glasuri să nu se audă." Deci cuvântul care nu se rostește nu mai este cuvânt.

Iar Troilos a spus: - Crede în inima ta ce vrei, nimeni nu te împiedică.

Avva Maxim a răspuns: - Dumnezeu n-a restrâns toată mântuirea la inimă, ci a zis: "Oricine va mărturisi pentru Mine înaintea oamenilor, mărturisi-voi și Eu pentru el înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri." Iar dumnezeiescul Apostol învață: "Cu inima se crede spre dreptate, iar cu gura se mărturisește spre mântuire." Deci dacă Dumnezeu și Proorocii și Apostolii lui Dumnezeu îndeamnă ca taina cea mare, înfricoșată și mântuitoare a toată lumea, să fie mărturisită prin graiurile Sfinților, sub niciun chip nu se cade să trecem sub tăcere glasul care o propăvăduiește, ca să nu se primejduiască mântuirea celor ce tac." (Sfântul Maxim Mărturisitorul, Despre întâmplările din primul exil, cel din Vizya, pag. 159-162)

„Cine va putea în ziua judecării să ne mântuiască, sau ce răspuns vom da, când am păstrat o atât de îndelungă tăcere față de necuvioasele tale cuvinte împotriva Lui? Dacă te-ai fi vătămat doar pe tine însuși nutrind și învățând astfel de cugete și grija noastră ar fi fost cu mult mai mică. Tu însă ai smintit toată Biserica și ai adăpat norodul cu drojdia unei străine și neobișnuite erezii. Cărțile cu tâlcuirile tale s-au răspândit (...) în lumea întreagă. Deci ce cuvânt ne va mai îndreptăți de-acum tăcerea, ori poate nu este de trebuință să ne amintim de Hristos, când zice: Nu socotiți că am venit să aduc pace pe pământ; n-am venit să aduc pace, ci sabie? (...) Fiindcă acolo unde se aduce vătămare credinței în Dumnezeu, cinstirea (...) să înceteze, iar legea dragostei (...) să rămână nelucrătoare. Moartea să le fie atunci celor bine-cinstitori mai de cinste decât viața, ca să dobândească mai bună înviere." (Sfântul Chiril al Alexandriei, Epistola 17, trimisă lui Nestorie, care adunase în anul 429 un sinod la Constantinopol, P.G. 77, 105C-108A)

În acești ani grei, fiecare dintre noi, trebuie să facă tot ce este omenește posibil. Astfel vom avea conștiința liniștită că am făcut tot ce s-a putut. Dacă nu vom reacționa, se vor scula strămoșii noștri din morminte. (...) **Iar noi să nu vorbim ? Este înfricoșător ! Am spus cuiva: - De ce nu vorbiți? Ce înseamnă lucrurile pe care le face cutare?- Ce să mai discutăm?, îmi spune. Miroase urât. - Dacă miroase, de ce nu vorbiți ?**

(...) **Dacă creștinii nu mărturisesc și nu se împotrivesc, aceștia vor face mai rău. Dar dacă se împotrivesc, aceia se vor mai gândi.** Dar nici creștinii de azi nu sunt luptători. Primii creștini erau nuci tari. Schimbau toată lumea (...) Dacă biserica nu vorbește ca să nu intre în conflict cu statul, dacă mitropoliții nu vorbesc ca să fie bine cu toți, căci îi ajută la Fundații etc., aghioritii iarăși nu vorbesc, ca să nu le taie veniturile, atunci cine să vorbească ? (...) Profesorii de teologie nu strigă, pentru că zic: „Suntem funcționari, ne vom pierde salariul și apoi cum vom mai trăi?”. (...)

Prezenta creștinilor este marturisire de credință. Cineva poate ajuta mai mult cu rugăciunea, dar tăcerea lui o vor exploata ceilalți și vor spune :”Cutare și cutare, nu au protestat, prin urmare sunt de partea noastră, sunt de acord cu noi”. **Dacă nu încep unii să lovească răul, adică să mustre pe cei care smintesc pe credincioși, se va face mai mare rău.** (...)

Aceștia nu sunt creștini. Ați înțeles? Aceasta este nepăsare (...) Nu se potrivește să te cerți pentru tine. Altceva e **să reacționezi** ca să aperi subiecte duhovnicești serioase, subiecte legate de credința noastră, de Ortodoxie. **Aceasta este datoria ta!** (Cuviosul Paisie Aghioritul, Extrase din vol. II, Trezire duhovnicească, ed. Evanghelistos, anul 2003)

Astăzi preoții nu mai au voie să vorbească. Nu au voie să spună un cuvânt. Aceasta este noua virtute de căpătâi a preoților acum: **sa tacă.** La ora aceasta scopul demonic este satanizarea în masă a popoarelor, nu numai a unei regiuni sau a unei țări. De aceea nici **monahul nu trebuie să stea deoparte.** Monahismul este armata de elită a țării noastre, cum spunea patriarhul Nicodim, armata de apărare a creștinismului nostru ortodox.

Viața monahală nu este numai ascultare, perseverență la biserică și la lucrare. Lucrarea monahului este misiunea lui, este **tocmai atitudinea lui fata de lumea aceasta** ortodoxă. De aceea cât mai înalte să fie și existența și cuvântul nostru! **Tocmai atunci când e vorba să nu se vorbească, să nu se știe, să nu se spună, monahul trebuie să strige mai mult.** (...)

Ce este monahismul? Monahismul este garda! (...) Deci monahii sunt candelile vii și ochii permanent trezvitori ai vieții noastre creștine. **Să le spună întotdeauna de unde bate vântul și încotro se îndreaptă ca să se pregatească creștinul și să știe cum să se apere.** Și așa, împreună, să înfruntăm greutățile acestui veac și să ne facem moștenitori vieții celei veșnice. Amin! (Extrase dintr-un interviu cu Părintele Iustin din 18 ianuarie 2010 publicat în revista Atitudini nr. 9)

(...) **a tăcea este mai grav.** (...) **tăcerea este ascundere a acestor realități, o trădare a adevărului.** Știm că un ucenic al Sfântului Paisie cel Mare, pe când trecea prin lume, a tăcut în fața unui evreu care i-a ocarât credința lui cum că nu e dreaptă. Și urmarea a fost ca Sfântul Paisie, când a ajuns el la mănăstire, nu l-a mai recunoscut ca ucenic, văzând că darul de la Botez s-a depărtat de la el. (...)

Nu e justificat să stai de-o parte. (...) **Trebuie să păstrăm linia Sfinților; ei nu treceau ușor cu vederea, povățuiau, muștrau și săreau când era vorba de erezie.** (Extrase dintr-un interviu cu Părintele Iustin publicat în revista Glasul monahilor, nr. 4 (18), aprilie 2005)

„**O, nepăsare! O, luptă cu Dumnezeu!** (...) Tot ce este sub soare, as zice, plânge și se jelește. Iar tu, de trei ori ticălosule, deși te-ai supus împărtășirii pierzătoare cu ereticii și ștezi în lăcaș de pierzare (...) și nu mănăstiresc, **spui că toate merg bine**, batjocorindu-i în chip jidovesc pe purtătorii de Hristos, sau mai bine zis pe Hristos însuși, pentru Care aceia și pătimesc? **Și ce biserică ai scăpat tu, care ai pângărit biserică lui Dumnezeu, adică pe tine însuși?** Pe care frați i-ai păzit? Pe cei ce **s-au pierdut prin părtășia ta cu ereticii, fie și la o simplă masă împreună?** Te-ai făcut sminteală lumii, pildă de lepădare, îndemn la pierzanie, trup și nu duh, înnegritor și nu luminător. Acestea le strigă însuși adevărul către astfel de necinstitori, pe care, **dacă nu se vor pocăi, nu trebuie să-i socotim creștini.**” (Sfântul Teodor Studitul, Epistola 89, cartea a doua, P.G. 99, 1120B-1121A apud Arhimandrit Vasilios Papadakis, Străjerii Ortodoxiei, Editura Egumenița, 2015, pag. 523-524)

„**Și nu pretinde că păstrezi bisericile tale în siguranță** (...) Căci care este folosul dacă ne îngrijim de **biserici neînsufletite**, odată ce ne-am pierdut noi înșine, care suntem și ne numim biserică a lui Dumnezeu? (...) pier sufletește (...) cei ce (...) fug de mărturisire și de reaua pătimire care îi urmează. Vai ! (...) munții, pustietățile, stâncile și peșterile îi găzduiesc pe fericiții prigoniți, iar noi rămânând în mănăstirile noastre să credem că nu vom pătimi niciun rău? Defel! (Sfântul Teodor Studitul, Epistola 106, cartea a doua, P.G. 99, 1364D-1365B, apud Arhimandrit Vasilios Papadakis, Străjerii Ortodoxiei, Editura Egumenița, 2015, pag. 525)

„Căci războiul de multe ori este lăudat și **lupta se arată mai bună decât vătămătoarea de suflet pace**. Că mai bine este **să stea cineva împotriva celor rău cugetători, decât să urmeze lor și să se despartă de Dumnezeu pentru a se uni cu ei**”. (Sfântul Meletie Mărturisitorul, Carte în stihuri, marturie citată de Arhimandrit Filothei Zervakos, in Marturisirea credinței ortodoxe. Testament duhovnicesc, Ed. Egumenita, Bucuresti)

„Vânătorul cel iscusit se arată în luptă cu fiarele, căpitanul destoinic în mijlocul vânturilor potrivnice, doctorul înțelept în bolile cu anevoie de vindecat, ostașul brav în fața taberei cumplite a vrăjmașului, iar **râvnitorul Ortodoxiei se arată în toiul primejdiilor și al greutăților, prin silința de a se mântui pe sine și pe ceilalți de vătămarea adusă de eretici.**” (Sfântul Efrem Sirul, Cuvinte și învățături, ed. Bunavestire, 1997, pag. 23)

„**Dar când este vorba despre o vădită necurăție**, atunci trebuie mai degrabă să mergem la foc și sabie, necătând la nevoile vremii și a stăpânilor și îndeobște necătând la nimic, decât să fim părtași la sămânța vicleniei și să ne atingem de cei îmbolnăviți. **Cel mai groaznic este să te temi de ceva mai mult decât de Dumnezeu, și din cauza fricii acesteia slujitorul adevărului să devină trădător al învățaturii credinței și adevărului**” (Sfântul Grigorie Teologul – Cuvântul 6: Despre pace)

„**Vai de cei ce murdăresc sfânta credință cu eresuri sau încheie vreo înțelegere cu ereticii!** Atunci se va cere de la fiecare din noi **mărturisirea credinței** și unirea Botezului, **credința curată de orice eres**, pecetea neștearsă și haina neîntinată” (Sfântul Efrem Sirul, Cuvânt pentru a doua venire a Domnului nostru Iisus Hristos)

„Vă rog să fiți aspri și neîndurați față de orice ar putea să ajute la dăinuirea credinței lor nebunești, căci socotesc ură față de oameni și despărțire de Dumnezeiasca dragoste ajutorul dat rătăcirii ereticești spre mai mare pierzanie a celor ce se țin de această rătăcire.” (Sfântul Maxim Mărturisitorul – Patrologia Graeca 91:465C, Epistola 12)

•

„Pe cel prigonit pentru apărarea credinței, pentru cele mai înalte și de căpătâi adevăruri, nu îl învinuiesc, iar ca să zic adevărul, chiar îl laud și mă bucur împreună cu el. **Căci mai bun este un război vrednic de laudă, decât o pace care te desparte de Dumnezeu**” (Sfântul Grigorie Teologul – Cuvântul 3: Despre plecarea sa în Pont)

5.2 O altă poruncă de o importanță foarte mare este de a nu asculta pe cei care propovăduiesc altă Evanghelie și învățături noi, nelegiuite:

15. Deci, dar, fraților, **stați neclintiți și țineți predaniile** pe care le-ați învățat, fie prin cuvânt, fie prin epistola noastră. (Epistola a doua către Tesaloniceni a Sfântului Apostol Pavel, 2, 15)

8. Dar chiar dacă noi sau un înger din cer **v-ar vesti altă Evanghelie** decât aceea pe care v-am vestit-o – **să fie anatema!**

9. Precum v-am spus mai înainte, și acum vă spun iarăși: **Dacă vă propovăduiește cineva altceva decât ați primit – să fie anatema!** (Epistola către Galateni a Sfântului Apostol Pavel, cap. 1, versetele 8-9)

„Și nu a spus „dacă vor propovădui ceva potrivit”, sau „vor tăgădui toate”, ci „chiar dacă ceva puțin însemnat vor binevesti ce nu se potrivește cu ce am binevestit noi, să fie anatema!” (Sfântul Ioan Gură de Aur, Tâlcuire la Epistola către Galateni)

„Anatematizând pe îngeri și pe sine însuși, el **leapădă orice autoritate și prieteșug omenesc în chestiunile credinței**. Și o spune nu pentru umilirea apostolilor, ci pentru a îngrași gurile ispitiților și a arăta că nu recunoaște nici o autoritate atunci când este vorba de dogme”. (Sfântul Teofilact al Bulgariei, Tâlcuire la Epistola către Galateni)

Dar și din cer de-ar veni careva să învețe și să propovăduiască, **nu-l putem primi în comuniune cu Biserica, câtă vreme nu urmează învățaturii celei sănătoase**. (Sfântul Teodor Studitul, Epistola 1, cartea a 2-a, P.G. 99, 1120A)

„O, Timotei, zice, **păzește ceea ce ți s-a încredințat, depărtându-te de nelegiuitele înnoiri de cuvinte**. (...) Cine altul este Timotei în vremea noastră, decât - în general - întreaga Biserică, sau - în special - **întregul corp al întâistătorilor ei, care trebuie să cunoască ei înșiși în întregime știința curată a cinstirii Lui Dumnezeu și să o răspândească și altora?** (...) Ce înseamnă: «ceea ce ți s-a încredințat»? Adică **ceea ce ți s-a dat în seamă, nu ceea ce ai descoperit tu; ceea ce ai primit, nu ceea ce ai născocit tu; nu o chestiune de inteligență, ci de doctrină; nu de opinie proprie, ci de tradiție generală; ceva transmis ție, nu dat la iveală de tine; pentru care nu trebuie să fii autor, ci numai păzitor; nu fondator, ci partizan; nu un lucru pe care îl conduci, ci pe care îl urmezi. Talantul dreptei credințe păstrează-l neștirbit și fără cusur.**” (Sfântul Vincentiu de Lerini, Commonitorium, XXII, Pr. dr. Mircea Florin Cricovean, Deva, 2006, pag. 157)

•

„**Oricine vorbește altceva decât cele statornicite, chiar de ar fi demn în ale credinței, chiar de ar posti, chiar de ar păzi fecioria, chiar minuni de ar face, chiar de ar prooroci, să-ți fie acela ca un lup în piei de oaie, care lucrează moartea oilor.**” (Sfântul Ignatie Teoforul, Epistola către Policarp al Smirnei)

1. Și aceasta să știi că, în zilele din urmă, vor veni vremuri grele;
2. **Că vor fi oameni iubitori de sine, iubitori de arginți, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără cucernicie,**
3. Lipsiți de dragoste, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, cruzi, neiubitori de bine,
4. **Trădători**, necuviincioși, îngâmfați, iubitori de desfătări mai mult decât iubitori de Dumnezeu,
5. **Având înfățișarea adevăratei credințe, dar tăgăduind puterea ei. Depărtează-te și de aceștia.**
13. Iar **oamenii răi și amăgitori vor merge spre tot mai rău, rătăcind pe alții și rătăciți fiind ei înșiși.**
14. Tu însă **rămâi în cele ce ai învățat** și de care ești încredințat, deoarece știi de la cine le-ai învățat,
15. Și fiindcă de mic copil cunoști **Sfintele Scripturi, care pot să te înțeleptească spre mântuire, prin credința cea întru Hristos Iisus.**
16. **Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos spre învățatură, spre mustrare, spre îndreptare, spre înțeleptirea cea întru dreptate,**
17. Astfel ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit, bine pregătit pentru orice lucru bun.
3. Căci va veni o vreme când **nu vor mai suferi învățătura sănătoasă**, ci - dornici să-și desfăteze auzul - **își vor grămădi învățători după poftele lor,**
4. Și își vor întoarce auzul de la adevăr și se vor abate către basme.
5. Tu fii treaz în toate, suferă răul, **fă lucru de evanghelist**, slujba ta fă-o deplin!
(Epistola a doua către Timotei a Sfântului Apostol Pavel, 3, 1-5, 13-17; 4, 3-5)

•

"Nu ascultati de monahi, nici de preoti in cele ce vi le spun **fara lege** si vi le explica **cu rautate**. Dar ce spun **de monahi si de preoti? Nu ascultati nici de episcopi** daca va **indeamna cu viclesug sa faceti, sa spuneti si sa ganditi cele nefolositoare!** (Sfântul Meletie Mărturisitorul, citat de Sfântul Nicodim Aghioritul, Impartasirea continua cu Sfintele Taine - marturiile Traditiei, Editura Deisis, Sibiu, 2006)

•

Nu suntem rupti de Biserica lui Dumnezeu (...) nici n-am suferi aceasta. Dar chiar daca in alt fel, prin multe pacate, **insa suntem ortodocsi si hraniti de soborniceasca Biserica, lepădând toată erezia**" (Sfântul Teodor Studitul, Scrisoarea 25, Patriarhului Nichifor, Dreapta credință în scrierile Sfinților Părinți, vol. 1, Ed. Sofia, București, 2006, pag. 24)

•

"Cerceteaza Dumnezeiasca Scriptura, spune Simeon, Noul Teolog, si scrierile Sfinților Parinti, mai ales pe cele despre lucrare, ca punandu-le alaturea de cele invatate si faptuite de invatatorul si staretul tau sa le poti vedea si intelege pe acestea ca intr-o oglinda, si pe cele ce conglasuiesc cu Scriptura sa ti le insusesti si sa le tii in cuget, iar pe **cele mincinoase si rele sa le cunosti si sa le lepezi, ca sa nu fii amagit. Caci sa stii ca in zilele acestea s-au aratat multi amagitori si dascalii mincinosi.**" (Sfântul Ignatie Briancianinov, Despre înșelare, ed. Schitul Romanesc Lacu, 1999, pag. 33)

•

„Se cuvine ascultătorilor cuvântului celor ce sunt învățați cu Scripturile să **cerce cu socoteală dreaptă acele care le zic dascălii și arhieriei; și câte sunt unite cu Scripturile să le primească, iară câte sunt neunite să le lepede; și despre aceia care rămân întru învățăturile străine să se întoarcă dinspre ei**” (Sfântul Vasile cel Mare, Scrieri morale si ascetice, PSB vol. 5 , editura Basilica, Regula 72,1)

„Una este astăzi vina care se pedepsește fără cruțare: **păzirea cu scumpătate a predaniilor părintești**. Din această singură pricină, cei bine cinstitori sunt surghiuniți din patrie și duși în locuri pustii (...). Nu ne luptăm nici pentru bani, nici pentru slavă, nici pentru alte bunuri pieritoare; **ne ținem neclintiți în luptă doar pentru avuția noastră cea de obște, pentru comoara credinței sănătoase lăsate de Părinți**. (...)

Mai presus de toate vă rog să vă aduceți aminte de credința Părinților (...) bine știind că nici asprimea vieții nu aduce doar prin ea însăși folos, dacă nu este **luminată de o credință dreaptă în Dumnezeu**, nici mărturisirea ortodoxă nu ne va putea pune înaintea Domnului dacă este lipsită de fapte bune. Din contră, de amândouă este trebuință, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și pentru ca viața noastră să nu șchiopăteze din pricina vreunei lipse.” (Sfântul Vasile cel Mare, Epistole, colecția PSB, serie nouă, nr. 3, ed. Basilica, București, 2010, pag. 393-396, 464)

•

„Păziți-vă deci pe voi curați de aceia și **păstrați predania Părinților** și mai întâi de toate **credința bine-cinstitoare în Domnul nostru Iisus Hristos, pe care ați învățat-o din Scriptură** și pe care v-am adus-o în minte de multe ori.” (Sfântul Antonie cel Mare, Viața și petrecerea Cuviosului Părintele nostru Antonie scrisă de Sfântul Atanasie cel Mare, Scrieri, partea a 2-a, PSB 16, ed. IBMBOR, București, 1988, cap. LXXXVIII, pag. 242)

•

„Mai întâi de toate vă poruncesc **să păziți cu scumpătate credința Părinților, fără a vă abate nicidecum și fără a vă clinti de nicio împrejurare a vremii sau de vreo primejdie**; căci peste puțin, precum mi-a descoperit Domnul, mare tulburare va să se facă în Sfânta Biserică a Lui Hristos de către eretici, care voiesc să-i întoarcă pe mulți la cugetele lor ereticești. Voi însă **stați tari în dogmele drepte ale Bisericii până la sânge**, dacă vremurile o vor cere.” (Sfântul Nicodim Aghioritul, Noul Ekloghion, pag. 17)

•

„Acei care cuteaza să scoată sau să adauge ceva la cuvintele inspirate de Dumnezeu, suferă de o boală sau alta: **ori nu cred că Dumnezeiasca Scriptura a fost dictată de Duhul Sfânt, ceea ce îi arată necredincioși, ori se cred mai înțelepți decât Sfântul Duh, și asta înseamnă că sunt smintiți**” (Sfântul Preacuvios Isidor Pelusiotul, Migne 78 A)

•

„Auziți popoare, semintii, limbi, barbati, femei și copii, cei mai mari, cei mai tineri și pruncii, sfântul neam al creștinilor! **Dacă cineva va învăța, în afara acestora pe care le-a primit Sfânta Biserică Sobornicească, de la Sfintii Apostoli, de la Părinți și de la Sinoade, să nu-l ascultati**, nici să primiți sfatul sarpelui, după cum l-a primit Eva și a cules moarte. Și chiar dacă v-ar învăța un inger sau un împărat **în afara acestora pe care le-ați primit, astupați-vă urechile**.” (Sfântul Ioan Damaschin, ed. Stupul Ortodox, 1999)

5.3 De asemenea, Sfânta Scriptură îndeamnă: *Aduceți-vă aminte de mai-marii voștri, care v-au grăit vouă cuvântul lui Dumnezeu (...) și urmați-le credința.* (Epistola către Evrei a Sfântului Apostol Pavel, 13, 7-8) Iată ce învățau aceștia:

„Multi Sfânti Mucenici, atunci când nu stiau dogma, spuneau: **“Cred ceea ce au hotarat Sfintii Parinti”**. Dacă cineva spunea asta, marturisea! Adică nu stiau să aducă dovezi prigonitorilor pentru credința lor și să-i convingă, ci aveau încredere în Sfintii Parinti. Se gândeau: **“Cum să nu am încredere în Sfintii Părinți?** Acestia au fost și mai cu experiența, mai virtuosi și sfânti. Cum să primesc eu o neghiobie? **Cum să sufăr să hulească cineva pe Sfintii Părinți?”**

Să avem încredere în tradiție. Astăzi, din păcate, a intrat politetea europeană și vor să arate că fac binele. (...) "Să existe o religie" - îți spun, și le nivelează pe toate. Au venit și la mine unii și mi-au spus: "Toți cei care credem în Hristos, să facem o religie". "Asta este că și cum am lua aur și aramă, aur de atâtea carate și toate cele ce au fost separate de el, și să le amestecăm din nou și să facem una. Este corect să le amestecăm iarăși? Întrebați un aurar: E bine să amestecăm zgura cu aurul? S-a dus atata luptă, ca să strălucească dogma". **Sfintii Părinți au știut ceva atunci când au interzis legăturile cu cel eretic.** Dar astăzi

spun: "(...) Trebuie ca și ortodocșii să se afle la rugăciunile și conferințele lor. Este o prezentă". Ce prezentă? Le rezolvă toate cu rațiunea și justifică cele ce nu se pot justifica. Duhul european crede că și problemele duhovnicești pot intra în Piața Comuna."

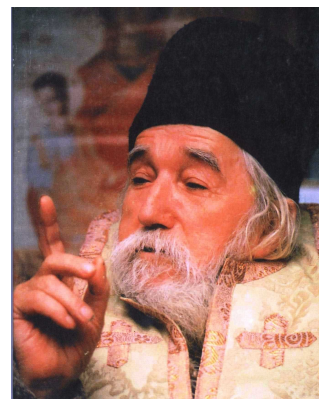
"Unii dintre ortodocși, ușori la minte, și care vor să facă proiecte, "misiune", convoacă conferințe cu ereticii, ca să facă zgomot și cred că astfel vor scoate în față Ortodoxia, prin a deveni adică o salată împreună cu cei răi slavitori. (...) Ereticii, pe de altă parte, vin la conferințe, fac pe dascalul, iau tot materialul duhovnicesc bun ce-l află la ortodocși, îl trec prin atelierul lor, pun vopsea și firma lor și-l prezintă ca prototip. Și lumea ciudată de azi este mișcată de astfel de lucruri ciudate, după care se distruge duhovniceste. (...)"

"Dacă am fi trait după Sfintii Părinți, toți am fi avut deplină sănătate duhovnicească, pe care ar fi invidiat-o toți ereticii și astfel și-ar fi lăsat înslăcările lor bolnavicioase și s-ar fi mântuit fără predică. Aceasta, deoarece ei, acum nu se mai mișcă de tradiția noastră patristică sfântă, ci vor să vadă și continuitatea noastră patristică, înrădirea noastră adevărată cu Sfintii noștri. (...)"

"Atunci **când există respect față de lucrurile mici, există mult respect și față de cele mari. Și când nu există respect față de cele mici, nu există nici față de cele mari.** În felul acesta au păstrat tradiția Sfintii Părinți." (Cuviosul Paisie Aghioritul, Cu durere și cu dragoste pentru omul contemporan, Editura Evanghelistos, București, 2003)

Nu se cade a fi bland acolo unde nu trebuie a te purta cu blandete. Ca, auzi ce zice prorocul: "Acolo cel bland să fie războinic" (Ioil 3, 10).

Același lucru ne învață și Sfântul Pimen cel Mare, zicând: "Se cade nouă a răbda toate, macar de ne-ar scoate cineva și ochii sau ne-ar tăia mâna noastră cea dreaptă, iar **dacă cineva voiește a ne depărta și a ne despărți pe noi de Dumnezeu, atunci să ne mîniem**" (Pateric, Cuvantul 118, pag. 190). Și iarăși zice: "Întăia oară fugi, a doua oară fugi, a treia oară **fă-te sabie cu cel ce vrea să te despărță pe tine de dreapta credință**".

(...) Cu cât sunt mai mulți creștini aleși în lume, într-o țară, într-o localitate, **cu atât țara sau localitatea aceea este crutată** de primejdii, de războaie, de cutremure, de foamete și de tot raul. Iar cu cât se vor imputina mai mult aleșii lui Dumnezeu dintr-o țară sau localitate, cu atât mai greu este lovită de certarea Domnului. Odată s-a întrebat un sfânt: "Poate un om să mântuiască o cetate? Poate!" a răspuns el. Exemplu a fost prorocul și împăratul David. Ca auzi ce zice Dumnezeu: "Pentru David, robul Meu, nu voi pierde cetatea Ierusalimului".

(...) **Se cere de asemenea membrilor Bisericii Ortodoxe, sa fie cu mare grija ca nu cumva sa renunte la ceva din traditia noastra milenara, din invataturile Sfintilor Parinti si mai ales din dogmele Bisericii Ortodoxe, stabilite si aparate de atatia sfinti si cu atata jertfa. Ca daca Sfintii Parinti intruniti la cele 7 Sinoade ecumenice si la cele 11 sinoade locale in primele veacuri crestine nu ar fi fost cu mare atentie la apararea dogmelor si invataturilor dreptei credinte ortodoxe, noi astazi poate nu mai eram crestini ortodocsi. Deci trebuie sa fim cu luare aminte ca jertfa sfintilor nostri parinti sa nu fie zadamica. Altfel, ne pierdem si noi mantuirea si dezbinam si pe credinciosii Bisericii Ortodoxe atat de statornici, evlaviosi si devotati.**

(...) Apoi, dacă voiești să te mântuiești (...) spune Sfântul Antonie cel Mare: **"orice vrei să faci, să ai mărturie din Sfânta Scriptură și de la Sfintii Părinți."** (extrase din cartea Lumina si faptele credintei - convorbiri cu Parintele Cleopa, ed. Mitropoliei Moldovei si Bucovinei, Iasi, 1994)

- Parinte, Biserica este astazi clatinata de multe devieri. Ce atitudine sa avem fata de ele?

- Cei ce marturisesc aparandu-si credinta sunt ca niste apologeti ai vremurilor acestora. **Este dovada de curaj si de sacrificiu sa marturisesti** pentru ca astazi, cand **adevarul este sistematic ascuns cu mestesugire diplomatica**, riscul este foarte mare: sa-ti pierzi serviciul, sa ajungi pe drumuri, sa intri la puscarie, sa fii caterisit (...)

- Nu poate fi vorba despre un eroism exagerat?

- **Nu este un eroism deloc**, ci frica de a nu-ti vinde sufletul, **este o datorie**. A nu marturisi este exagerat, a tacea este mai grav. (...) **Nu e justificat sa stai de-o parte**. (...) **Trebuie sa pastram linia Sfintilor**; ei nu treceau usor cu vederea, **povătuiau, mustrau și săreau cand era vorba de erezie**.

- Dar aceia erau Sfinti. Noi, pacatosi fiind, putem marturisi la fel ca ei?

- Bineinteles. Oricand o putem face. Harul lui Dumnezeu este cel care lucreaza, iar harul este cel care lucreaza, iar harul acelasi este, ieri si azi si in veci. Noi suntem fiinte nevrednice si **ne facem si mai nevrednici daca ramanem caldicei**; nu suntem nici reci, nici fierbinti. (...)

- Ce amestec este justificat cu celelalte credinte, cu celelalte biserici?

- Biserica Ortodoxa este vesnica prin Hristos Dumnezeu, e netrecatoare, nu are nevoie sa se amestece cu nimic altceva ca sa nu se dilueze. Se apropie, dar nu se amesteca. Nici macar nu poti avea o relatie. **Vin foarte multi oameni si ma intreaba ce sa faca: sa mai intre sau nu in bisericile in care s-au facut slujbe ecumenice? Eu le-am spus ca atunci cand vor vedea ca se vor impartasi unii de la altii, sa nu mai stea. Dar nici asa. Ne temem de cuvintele Sfintilor Parinti care interzic sa stam sub acelasi acoperis cu ereticii**. Ba canoanele spun ca nici cu crestinii necununati sa nu stai la masa, daramite cu ereticii. **In cazul acesta ea nu mai e Biserica**. De altfel e si prorocit ca **toate organizatiile ecleziastice vor cadea groaznic si deodata, chiar si institutia Bisericii**. Sfântul Ignatie Briancianinov spune asta. (...)

- Dar daca nu ai o traire ortodoxa, ce putere mai are marturisirea ta?

- (...) cand ai cat de putin si te temi sa nu pierzi dreapta credinta, iti da Dumnezeu si putere, si intelepciune sa marturisesti, si curaj, si spirit de jertfa. Cel mai important e sa fii acolo, pe calea cea stramta. Ce credeti, ca traitorul este musai cel care **face paraclise**

si acatiste si crede ca face mare ascultare, ignorand adevarurile de baza ale Bisericii? Ascultarea se face pana la mantuire. Adica, cand ti-a periclitat starea de mantuire, nu mai asculti. (...)

- Dar daca apara adevarul cu rautate?

- (...) **Sfântul Ioan Gură de Aur spune că-i sfințită palma celui care-l lovește pe eretic.** (...) Ca n-o fac pentru a castiga drepturi personale, mosii, ci pentru ca-mi ia credinta. Atunci nu mai e de stat pe ganduri. Atunci cand imi confiscas casuta mea, sa zic: Fie numele Domnului binecuvantat! Insa ce a facut Iov cand voia vrajmasul sa se atinga de sufletul lui? Nu l-a predat, măi! **De trup să nu ne pese, dar sufletul trebuie pazit. Dacă ne pierdem dreapta credința, asta inseamna ca ne pierdem sufletul. Cum sa ni-l vindem? Rămânem ortodocși!** (Părintele Iustin, Glasul monahilor, nr. 4 (18), aprilie 2005)

Nu poporul nostru poartă vina, atâta timp cât **aceste tratate s-au făcut și s-au semnat pe ascuns. Ierarhii noștri nu au cerut părerea și acordul poporului**, dar nici măcar nu am fost înștiințați. Doamne ferește, mâine poimâine ne trezim că Biserica Română nu se mai cheamă Biserica Ortodoxă, ci catolică. **Noi nu ne putem asuma greșelile lor dogmatice. Și vom ține la hotărârile celor 7 sfinte sinoade ecumenice cu prețul vieții. Pentru noi aceasta este sfânt: mărturisirea de credință a celor 7 sinoade ecumenice. Acestea au fost stabilite de Sfinții Părinți prin Duhul Sânt. Dacă ne lepădăm de ele, ne lepădăm de Duhul Sfânt.** Nu e loc de îndoială în privința dogmelor. **Ierarhii noștri când sunt investiți în episcopie depun un jurământ cum că se obligă să păzească dreapta credință și cele 7 sinoade ecumenice.**

Dacă încalcă jurământul, atunci nu mai sunt episcopi, nu se mai supun Sfinților ierarhi, păstorii lor. **Deci dacă ei nu se supun mai marilor lor, adică Sfinților Părinți, cum să ne pretindă nouă ascultare? Noi nu ascultăm de furi, ci de glasul Bisericii, care vorbește prin Sfinții Părinți**, nu prin minți îmbătate de mitrele aurite din capul lor. Ei **au datoria să revadă acordurile** (...) și Biserica **să își revizuiască poziția ortodoxă, spre liniștea poporului nostru ortodox.** (...) **Noi, cei care am rămas ortodocși în acest popor, ne dezicem de rătăcirile și compromisurile lor.** (...)

Pentru că ei când vin din străinătate așteaptă o coroană de arhiereu, o coroană de secretar, să își pună gulerașe frumoase, genți strălucitoare și mașini luxoase și **cică formează Biserica Ortodoxă. Dar nu asta formează Biserica Ortodoxă, Biserica ortodoxă o formează poporul simplu, de rând, binecredincios**, băbuca aceea care își aprinde lumânarea cu lacrimi în ochi și țăranul care nu cedează ortodoxia străinilor. (...) Orice credincios trebuie să își însușească un minim de cunoștințe dogmatice, catehismul ortodox și să fie trezvitor **să nu primească orice învățătură cu ușurință de la oricine, numai de la Sfinții Părinți și preoții mărturisitori.** (Părintele Iustin, 13 octombrie 2011, revista Atitudini nr. 19)

5.4 Canoanele Bisericii arată de asemenea care este atitudinea corectă față de episcopii care par ortodocși, dar de fapt sunt eretici.

Având în vedere că, așa cum s-a arătat deja pe larg, ierarhii care au semnat documentele din Creta s-au abătut grav de la credința ortodoxă, aceștia se supun canoanelor rânduite împotriva ereticilor:

"Este eretic și se supune legilor rânduite împotriva ereticilor cel care se abate chiar și cu puțin de la credința ortodoxă." (Sfântul Fotie cel Mare, Sintagma canoanelor, titlul 12, cap. 2, P.G. 104, 869A)

Astfel, Canoanele Bisericii interzic rugăciunile împreună cu ereticii, participarea la slujbele săvârșite de eretici și intrarea în locașurile ereticilor:

CANONUL 33 al Sinodului din Laodiceea

Nu se cuvine cu ereticii, sau cu schismaticii, a se ruga împreună.

TÂLCUIRE

*Rânduiește canonul acesta să nu ne rugăm împreună cu **ereticii, adică cei ce greșesc în credință**, nici cu **schismaticii**, adică cei ce după credință ar fi ortodocși, dar sunt **despărțiți de soborniceasca Biserică pentru oarecare predanii și obișnuiri care se pot vindeca**, după canonul 1 al marelui Vasilie. Vezi și pe cel 45 apostolesc.*

CANONUL 45 al Sfinților Apostoli

Episcopul, sau prezbiterul, sau diaconul, împreună cu ereticii rugându-se numai, să se afurisească. Iar de au dat lor voie ca unor clerici a lucra ceva, să se caterisească.

TÂLCUIRE

*Canonul acesta rânduește, că oricare episcop, sau prezbiter, sau diacon numai împreună s-ar ruga, dar nu și împreună ar liturghisi, cu ereticii, să se afurisească. (...) Iar de au iertat ereticilor acestora să lucreze vreo slujire, ca și clerici, să se caterisească. (...) **Că se cuvine pe eretici să-i urâm și să ne întoarcem fețele dinspre ei**, iar nu cumva să ne rugăm împreună cu ei, sau să iertăm lor a lucra vreo slujire bisericească, ori ca niște clerici, ori ca niște ierei.*

CANONUL 65

*Dacă vreun cleric, sau mirean va intra în sinagoga iudeilor, sau în **adunarea ereticilor**, spre a se ruga, să se și caterisească, și să se afurisească.*

TÂLCUIRE

*Mare păcat socotește canonul acestea a intra vreun creștin în sinagoga iudeilor, sau adunarea ereticilor, pentru ca să se roage (...) face fără de lege creștinul acela ce se roagă împreună cu răstignitorii lui Hristos. Dar și adunarea ereticilor, ca una ce cugetă împotriva față de dreptslăvitori, nu se cuvine a se cinsti, ci mai vârtos a se lepăda. Pentru aceasta și canonul acesta rânduește, că, oricare cleric, sau mirean ar intra în sinagoga iudeilor, sau în **adunarea ereticilor pentru rugă, clericul, ca unul ce foarte a păcătuit**, să se caterisească și să se afurisească, iar mireanul, numai să se afurisească (...)*

In privinta modului in care trebuie intelese aceste canoane trebuie avuta in vedere urmatoarea predanie aplicabilă în cazul în care Canoanele nu "scriu arătat" cum se procedează când episcopul propovăduiește erezii, abătându-se de la dreapta credință:

*"Însemnează însă, că **pentru a înțelege cineva mai lesne canoanele acestea**, se cuvine a ști aceste 14 prețuiri sau cinstiri, ce de obște se socotesc la toate canoanele:*

*8. Cum că **ceea ce canoanele nu scriu arătat, aceea din cele scrise în asemenea canoane se cuvine a se judeca și a se încheia (...)** și din **scripturile Părinților** celor din parte, ori și din **deslușirea dreptului cuvânt să se judece.**" (Pidalion, Prolegomena în deobște despre sfințitele canoane, Nota explicativă de la primul paragraf)*

În aceste condiții, atitudinea față de episcopii aparent ortodocși, dar în fapt eretici, se cuvine a fi judecată din cele scrise atât în canoanele asemenea care se referă arătat la această problemă, precum și din scrierile Sfinților Părinți referitoare la această atitudine, care sunt foarte numeroase, așa cum se va vedea în continuare.

Canonul 31 al Sfinților Apostoli nu osândește în niciun fel pe acel preot care se desparte de episcop pentru abateri de la dreapta credință, ci doar pe preotul care se desparte de episcop fără să știe vreo vină asupra episcopului întru buna credință. În acest sens, în Tâlcuirea Canonului 31 al Sfinților Apostoli se arată că dacă episcopul propovăduiește vreo învățătură rea sau vreo erezie, cei care se despart de un astfel de episcop chiar și mai înainte de a fi judecat de sinod se învrednicesc de cuviincioasă cinste:

CANONUL 31 al Sfinților Apostoli

*Dacă vreun prezbiter, defăimând pe episcopul său, va aduna îndeosebi și Jertfelnic al-tul ar înființa, **nici o vină știind** asupra episcopului întru buna credință și întru dreptate (...)*

TÂLCUIRE

*Pentru aceasta și apostolescul canonul acesta rânduiește așa: (...) Iar câți se despart de episcopul lor mai-nainte de sinodiceasca cercetare, **pentru că el propovăduiește în auzul tuturor vreo rea socoteală și eres**, unii ca aceia, nu numai că certărilor celor mai de sus nu se supun, ci și cuviincioasei **cinstei celor drept slăvitori se învrednicesc**, după canonul 15 al celui 1 și 2 sobor.*

Astfel, Canonul 15 al Sinodului I-II de la Constantinopol a stabilit limpede faptul că una este când se întrerupe pomenirea unui episcop din motive neintemeiate, aspect la care se referă Canonul 31 al Sfinților Apostoli și Canoanele 12, 13, 14 și 15 ale Sinodului I-II de la Constantinopol, însă cu totul alta este situația despărțirii și îngrădirii de împărtășirea cu un episcop propovăduitor al unei erezii, aspect la care se referă partea a doua a Canonului 15 al Sinodului I-II de la Constantinopol:

CANONUL 15 al Sinodului I-II Constantinopol

*Cele rânduite pentru prezbiteri, episcopi, și mitropoliți, cu mult mai vârtos pentru patriarhi se potrivesc. (...) Că cei ce se despart pe sineși de împărtășirea cea către **întâiul șezător al lor pentru oarecare eres osândit de sfințele sinoade, sau de Sfinții Părinți**, de acela adică care eresul în public îl propovăduia, și cu capul descoperit îl învăța, unii ca aceștia nu numai canoniceștii certări nu sunt supuși, **îngrădindu-se pe sineși despre împărtășirea numitului episcop**, mai înainte de sinodiceasca cercetare, ci și de cinstea cea cuvenită celor dreptslăvitori se vor învrednici. **Că nu au osândit episcopi, ci minciuno-episcopi și minciuno-învățători**. Și nu cu schismă au rupt unirea Bisericii, ci **s-au silit a izbăvi Biserica de schisme și de împărțiri**.*

TÂLCUIRE

*(...) dacă **întâi șezătorii cei numiți ar fi eretici și eresul lor l-ar propovădui întru arătare, și supușii lor pentru aceasta se despart de ei mai înainte încă de sinodiceasca judecată pentru eresul acela**. Unii ca aceștia **despărțindu-se de aceia nu numai că nu se osândesc, ci și de cinstea cea cuvenită ca niște dreptslăvitori, sunt vrednici**. **Că nu au pricinuit schismă Bisericii cu osândirea aceasta, ci mai ales o au slobozit de schisma și eresul minciuno-episcopilor acelora**.*

Alături de Canonul 15 al Sinodului I-II Constantinopol, în Canonul 11 al Sinodului de la Cartagina se arată ca în cazul în care un preot se desparte de episcopul său, împăcarea cu episcopul, sau osândirea preotului, trebuie efectuate luându-se aminte ca nu cumva episcopul să fie de fapt vinovat pentru aceasta:

*"Iar de (...) s-ar despărți pe sine de comuniunea cu episcopul său (...) **luându-se aminte, ca nu cumva să aibă dreaptă pără asupra episcopului**."*

Iar în Tâlcuirea acestui canon se explică lămurit că dacă preotul fuge de împărtășirea cu episcopul pentru acuzații și vinovății reale, atunci preotul va fi nevinovat:

TÂLCUIRE

"(...) trebuie să se facă cu amăruntul cercetare, nu cumva **pentru drepte prihăniri și vinovății ale episcopului fuge prezbiterul de împărtășirea lui (și atunci va rămâne nevinovat)**."

În condițiile în care ierarhii care au propovăduit erezii prin documentele semnate în Creta stăruiesc în erezia lor, aceștia nu au voie nici măcar să mai intre în Biserică:

CANONUL 6 al Sinodului din Laodiceea

Să nu fie iertat ereticilor să intre în casa lui Dumnezeu, stăruind ei în eres.

5.5 De asemenea, în învățăturile Sfinților Părinți se arată că este oprită pomenirea la Sfânta liturghie și împărtășirea cu episcopii și preoții care propovăduiesc erezii:

"Cumplită erezie a fost dogmatizată în Biserica noastră (...) care, împreună cu schimbarea Evangheliei, a dezlegat și dumnezeieștile canoane (...) Caci dacă Evanghelia au nesocotit-o, greu sa se ingrijeasca de sfintele canoane.

(...) știind că este erezie, să fugi de erezie, adică de eretici, încât **nici să te împărtășești cu ei, nici să-i pomenești la dumnezeiasca liturghie, în preasfânta ta mănăstire. Fiindcă cele mai mari amenințări spuse de sfinți zac asupra celor ce se învoiesc, chiar numai să-i primească la masă.**

Și dacă ar zice cuvioșia ta cum de nu am spus aceasta mai înainte de robie, ba că și noi i-am pomenit pe cei din Bizanț, aceea să știe că **nu fusese sinod, nici era pronunțată anatema și dogma cea rea. Și mai înainte de acestea nu era sigur dacă trebuia să ne depărtăm cu totul de cei fărădelege sau numai să fugim de împărtășirea pe față cu ei, dar să-i pomenim, printr-o iconomie cuvenită, până la o vreme. Dar **când necredința eretică a ieșit limpede pe față și a fost dată la arătare prin sinod, trebuie de acum să-ți arăți pe față evlavia ta, împreună cu toți ortodocșii, prin faptul de a nu te împărtăși cu cei rău credincioși, nici să pomenești pe vreunul din cei aflați în sinodul cel adulter sau care cugetă la fel cu el**. Și este drept, cuvioase părinte, ca întru toate să fii iubitor de Dumnezeu, precum îți este numele, și să iubești și în aceasta pe Dumnezeu.**

Căci Gură de Aur nu numai pe eretici îi dovedește cu mare și puternic glas ca dușmani ai lui Dumnezeu, ci și pe cei ce se împărtășesc cu unii ca aceștia.

Și dacă nici tăria ta nu este în siguranță, atunci cine se va mai mântui? Și dacă cel care, prin puterea lui Dumnezeu, ca unul ce e sfânt, a avut îndrăzneală înainte de erezia desăvârșită, dar acum, după erezie se retrage, cum va cuteza altul să mârâie ceva? Și dacă tagma monahicească nu le socoate pe toate gunoaiile, mă refer la mănăstiri și toate din jurul lor, cum va disprețui mireanul pe femeie și pe copii și celelalte? De aceea îți aduc aminte, ca un frate preamic și copil, **să nu tăcem, ca să nu ne facem strigare a Sodomei; să nu cruțăm cele de jos, ca să nu pierdem cele de sus; **să nu punem piatră de poticnire Bisericii lui Dumnezeu, Care poate fi limitată chiar și la trei ortodocși, după sfinți**, ca să nu fim osândiți de hotărârea Domnului. (...)**

Așadar, dacă monahi sunt unii în vremurile de acum, să arate prin fapte. Iar fapta monahului este ca nici din întâmplare să nu sufere înnoirea Evangheliei, ca nu cumva, punând înaintea mirenilor pilda sa, să le dea motiv pentru erezie și pentru împărtășirea cu ereticii, spre a lor pierzanie. (Sfântul Teodor Studitul, Scrisoarea 39, Egumenului Teofil, Dreapta credință în scrierile Sfinților Părinți, vol. 1, Ed. Sofia, București, 2006, pag. 41)

"Despre celelalte întrebări ale tale:

- La prima, despre preotul ortodox, dar care pomenește, din frica de prigoană, pe episcopul eretic (...): dacă nu va liturghisi împreună cu un eretic și nu se va împărtăși cu unii ca aceștia, trebuie primit unul ca acesta când e vorba de mâncat împreună și de psalmodiere și de binecuvântarea bucatelor (și aceasta prin economie), dar nu la dumnezeiasca împărtășanie. (...) **Dar un asemenea preot care să nu fie amestecat și care să nu aibă părtașie cu ereticii, rar se găsește acum.**"

- A doua, despre iubitorul de Hristos care cheamă în casa lui de rugăciune ca să facă priveghere și dacă trebuie să liturghisească în ea și împreună cu cine trebuie: E limpede că poate să dea ascultare și să meargă, și să cânte împreună cu ei, dacă ortodocșii sunt cel ce-l cheamă și psalții, și dacă amândoi se păzesc de părtașia cu ereticii. Și trebuie să liturghisească în casa de rugăciune, dacă mărturisește cel ce o are că nu mai liturghisește vreun eretic în ea. Căci s-a spus mai înainte că **este necesar să se întrebe întru toate din pricina dezlănțuirii ereziei.**

- A treia: dacă un ortodox primește de la cineva o biserică și este obiceiul ca în fiecare an, o dată sau de două ori, să se strângă poporul în ea și să se pomenească la liturghie vreun eretic? A psalmodia acolo, dacă e neapărată trebuință, ar putea fi iertat, dar a liturghisi nu. Dar dacă se poate întrerupe obiceiul, se poate și liturghisi.

- A patra: dacă este o biserică în care cel ce liturghisește îl pomenește pe vreun eretic, iar un ortodox are altar sfințit pe pânză de in sau pe vreo placă de lemn, se cuvine ca acesta să fie pus în aceeași biserică, nefiind de față preotul care pomenește, și cel ortodox să liturghisească pe el? Nu se cuvine, ci mai degrabă, dacă e neapărată trebuință, într-o casă de obște, într-un oarecare loc mai curat, anume ales.

- A cincea: dacă pe drum se întâmplă ca un ortodox să fie poftit la masă de unul sfințit sau de un mirean și ar fi vremea psalmodiei, cum trebuie să procedeze? Am spus, și iarăși spun: **cât timp ține erezia și nu este depusă printr-un sinod ortodox, trebuie neapărat să cercetăm și în ceea ce privește dumnezeiasca împărtășanie, și în ceea ce privește simpla masă în comun, și nici o vreme nu este nepotrivită și neprielnică pentru aceasta. Dar dacă primești pur și simplu pâine de la cineva și ești invitat de el la masă și primești găzduire, nu trebuie cercetat dacă nu este știut de mai înainte că se află în erezie sau răutate. Dar în celelalte cazuri trebuie neapărat întreat.**

- A șasea: dacă un ortodox, în călătorie, află o biserică aproape de oraș sau sat, trebuie ca el să se roage acolo sau să și rămână, să evite să fie oaspete mirenilor? Poate să se și roage, să și rămână dacă este mănăstire. Dar și în casa unui mirean sau a unui sfințit, precum s-a spus, la fel poate rămâne și găzdui, dacă vreun ceas de nevoie îl obligă, și poate, fără să cerceteze, să ia cele spre trebuință, în afară de cazul, precum am spus, când cel ce-l primește este cunoscut de mai înainte de cel primit că este necredincios sau nelegiuit. Dar necesar că **nu e bine să primească oricum cele spuse mai înainte, ci să cerceteze și să găzduiască la un ortodox și, dacă e nevoie, de la el să-și ia merindele de drum. Căci așa poruncește Domnul prin sfinții Lui.**

(...) să fie opriți de la liturghisire cei hirotoniți acum de către arhiereul aflat de curând în biserică, dar care zice în același timp că în chip rău s-a făcut sinodul și că „pierim”. Fiindcă **pentru ce, mărturisind, nu fuge de pierzanie, despărțindu-se de erezie, ca să rămână episcop înaintea lui Dumnezeu?** (...) Iar dacă duhul râvnei lui Dumnezeu s-a aprins în egumen și se sârguiește să-și agonisească cununa mărturisirii, nici să liturghisească în biserică în care se află scaunul lui, nici să-l pomenească pe el la liturghie ca episcop. Și fericit este acesta, **făcându-se pildă de mântuire și multor altora.**"

“Daca episcopul nu s-a aflat in sinodul adulter si il numeste adunatura mincinoasa, dar il pomeneste pe mitropolitul sau care s-a aflat in acel sinod, daca, deci, trebuie sa ne impartasim de la un preot al acelui episcop ortodox, am raspuns si in alte dati ca:

- pentru iconomie, trebuie sa ne impartasim, numai el sa nu liturghiseasca impreuna cu ereticii. Caci nu e nici o problema de vreme ce il pomeneste pe episcopul ortodox, chiar daca acela, din frica, il pomeneste pe mitropolitul sau eretic.

- daca preotul unui astfel de episcop este chemat la priveghere, trebuie sa mergem, iar biserica data lui trebuie acceptata si trebuie ingaduit ca el sa vina, sa liturghiseasca in ea, sau sa pomeneasca vreun mort, desigur ortodox; si este iertat si nimic nu-l opreste sa liturghiseasca in ea.

- dar **daca pomeneste vreun episcop eretic, chiar daca are vietuire fericita, chiar daca e ortodox, trebuie sa ne departam de dumnezeiasca impartasanie**; dar cand e vorba de masa de obste, de vreme ce doar acolo, din frica, il pomeneste pe episcopul eretic, ar putea fi acceptat sa binecuvinteze si sa cante cu noi, dar numai daca nu a slujit, nici nu a avut constient partasie, nici cu eretic, nici cu episcopul sau, nici cu vreun altul.

- **daca cineva mananca in chip nepasator cu cel ce a binecuvantat adulterul, sau cu alt eretic, sa ne pazim si sa nu mancam impreuna cu unii ca acestia, chiar daca ei fataresc ortodoxia**. Caci nu pazesc porunca Apostolului care zice nici sa mancam cu unii ca acestia. (...)

- iar de la cei cu care nu mancam, **nici darul nu trebuie primit** (...)” (Sfântul Teodor Studitul, Scrisoarea 40, Fiului Naucratie, pag. 49-51 și Scrisoarea 49, Fiului Naucratie, pag. 59, Dreapta credință în scrierile Sfinților Părinți, vol. 1, Ed. Sofia, București, 2006)

„După puțină vreme, alții au venit la dânsul, crezând că dacă adeseori se vor întreba cu dânsul și prin cuvinte aspre îl vor înfricoșa, cu înlesnire vor putea să-l înduplece spre a lor credință. Și cei ce veniseră spuneau că ei sunt trimiși de patriarh, și au început a întreba pe sfânt:

- De care Biserică te ții, de a Bizanțului, de a Romei, de a Antiohiei, de a Alexandriei sau de a Ierusalimului? Iată toate aceste Biserici cu părțile cele ce se află sub ele, cu noi se unesc; drept aceea de ești și tu fiu al soborniceștii Biserici, apoi să fii cu noi, ca nu înstrăinata viață întru izgoniri începînd, să pătimești rău.

La acestea fericitul bărbat a răspuns:

- Hristos Domnul a spus că **soborniceasca Biserică este mărturisirea cea dreaptă și mântuitoare a credinței**; pentru aceea pe Petru cel ce bine a mărturisit, l-a numit fericit și pe a lui mărturisire a făgăduit Domnul să zidească o Biserică, a tuturor. (...)

Aflând eu Biserica Bizanțului așa precum era înainte, atunci și eu mă voi afla într-însa, precum am fost mai înainte, și voi merge la împărtășirea aceea fără nici o îndemnare omenească; dar **cât timp vor fi într-însa smintelile eretice și smintitorii arhieriei, până atunci nici un fel de cuvânt sau lucru nu mă va pleca să mă împărtășesc cu dânșii vreodată**” (Sfântul Maxim Mărturisitorul, Viețile Sfinților, 21 ianuarie)

„Iată în mâinile voastre sunt, faceți cu mine ce voiți, precum Dumnezeu v-a lăsat. Însă să știți cu întemeiere, că de mă veți sfărâma în bucăți, **nu mă voi împărtăși** cu cei rău credincioși **cât timp aceștia vor sta în credința cea rea**. Încercați cu lucrul și veți vedea în ce fel este darul lui Dumnezeu în robii Lui” (Sfântul Martin Mărturisitorul, Viețile Sfinților, 14 aprilie)

„**Dar ce este în comun între comuniune și pomenirea numelui? Foarte multe, după cum vom arăta (...) dacă ni se interzice măcar să-l salutăm în cale, dacă se interzice să-l aducem într-o casă obișnuită, atunci cum să-l primim nu în casă, ci în biserica lui Dumnezeu, în însuși altarul, la tainica și înfricoșata cină a Fiului lui Dumnezeu, care Se aduce în jertfă nesângeroasă? (...)**

Ce om întunecat va zbiera pomenirea celui pe care l-a vărsat pe bună dreptate Duhul Sfânt, ca pe unul ce s-a ridicat împotriva lui Dumnezeu și a sfinților, și prin asta se va face vrăjmaș al lui Dumnezeu? Căci dacă numai cuvântul de „Bun venit!” te face părtaș la faptele cele viclene, atunci cu atât mai mult înseamnă pomenirea sa răsunătoare, când stau înaintea înfricoșatei taine dumnezeiești. Iar dacă Cel ce stă înaintea este Însuși Adevărul, atunci cum să primești ca adevăr această mare minciună: să-l socoți ca patriarh ortodox?

Săvârșind înfricoșatele Taine vei glumi ca pe o scenă? Cum să rabde acestea sufletul ortodox, cum să nu se depărteze îndată de cei ce pomenesc, cum să nu-i socoată drept vânzători de cele sfinte? Căci dintru început Biserica Ortodoxă a lui Dumnezeu socotea pomenirea numelui arhierelui în timpul sfințelor slujbe drept comuniune desăvârșită. Căci este scris în Tâlcuirea Dumnezeieștii Liturghii (tâlcuirea sfântului Gherman): „cel ce slujește cele sfinte rostește numele arhierelui, arătând și supunerea sa față de cel de mai sus, și comuniunea cu el, și succesiunea credinței acestuia și a celor sfinte”. Și marele părinte al nostru și mărturisitor Teodor Studitul așa spune într-o scumpă scrisoarea a sa: „Mi-ai spus că **te-ai temut să-i faci observație presbiterului tău să nu pomenească numele ereziarhului**, iar eu nu găsesc ce să-ți spun acum despre asta altceva decât că și **comuniunea prin singură pomenirea lui întinează, chiar dacă cel ce pomeneste ar fi ortodox**”. Așa spune acest părinte. Dar mai înaintea lui și Dumnezeu a indicat asta, spunând: **Preoții lui calcă legea Mea și pângăresc lucrurile sfinte ale Mele. Cum? Nu oselesc ce este sfânt de ce nu este sfânt (Iez. 22:26), ci totul era la ei fără deosebire. Ce este mai limpede și mai adevărat decât asta?**

Dar să îngăduim asta ca o iconomie cumpătată? Cum să îngădui o iconomie care pângărește sfânta slujbă, după cum s-a spus, și alungă Duhul Sfânt de acolo și de aceea îi face pe credincioși să nu fie părtași la iertarea păcatelor și la înfiere? Și ce ar putea fi mai vătămător decât o asemenea iconomie? Acea comuniune chiar și într-un singur punct este o pierdere vădită și o stricare a toată dreptatea. Căci cel ce-l primește pe eretic se supune aceleași osândiri ca și acela; și cel ce intră în comuniune cu cel afurisit să fie afurisit, ca unul ce încalcă canonul bisericesc.

Și așa încât acești binecunoscuți, nerespectând rânduielile bisericești, intră în comuniune și cu iudeii, și cu armenii, și cu iacobiții, și cu nestorienii, și cu monoteiții, și, mai pe scurt, cu toți ereticii, atunci măcar pentru asta, dacă nu pentru altceva, fără îndoială că nu merită iertare și comuniune, ci se fac vinovați de toate ereziile potrivnice lui Dumnezeu ale acelora. Și se pare că din cauza aceasta, adică din nedeosebirea ereticilor după rânduiala Bisericii și după legea de sus a lui Dumnezeu, ei au început să se umple de tot felul de erezii, nu din altă cauză.

Iar să-i dai întâietatea asupra întregii Biserici ortodoxe a lui Hristos unui om eretic este drept? Aceasta e o desăvârșită trădare, iar nu iconomie! El acum nu e vrednic nici de locul cel din urmă. (...) Unde este îndreptarea la el și la cei dimpreună cu el? Unde este răsplata pentru fapta rea? Desigur că nu sunt vrednici nici de locul cel din urmă, dar cum să aibă întâietate? Și dacă vor avea putere asupra uneia din dumnezeieștile biserici, vai! Oare cei călăuziți de cârmuitori orbi nu vor cădea în cursele iadului, după cum ne previne nemincinoasa gură (Luca 6, 39)? Și dacă lumina

este întuneric, atunci e limpede ce urmează (Matei 6, 23; Luca 11, 34-36). Și iarăși după marele teolog Grigorie, fiecare supus se aseamănă celui ce-l stăpânește.

Și după care rânduiești bisericești va judeca el însuși și mai marii săi? Lepădând cu totul dumnezeieștile canoane ale sfințelor soboare, neavând nici urmă sau pomină de viață duhovnicească, ci fiind eretici în multe lucruri, ei vor umple cu adevărat Biserica de tulburare și sminteli. Căci cele de neunit nu pot fi unite, nici cele de nelegat nu pot avea legătură. Căci ce însoțire are dreptatea cu fărădelegea? Sau ce împărtășire are lumina cu întunericul, după dumnezeiescul cuvânt (II Cor. 6:14), sau ortodocșii cu ereticii, de care, dimpotrivă, ni s-a poruncit să ne despărțim cu totul.

Și mai presus de toate Dumnezeu ne-a poruncit, spunând: **Scoateți afară dintre voi pe cel rău** (Deut. 13:5, I Cor. 5:18). Și în multe alte locuri, precum acesta din Noul Testament: „de te smintește ochiul tău, scoate-l” (Mc. 9:47) **și altele despre mădularele ce smintesc la cine se referă, dacă nu la aceștia?** Și marele Pavel, prin Însuși Domnul ce grăia întru dânsul (II Cor. 13:3), spune limpede unele ca acestea: de omul eretic, după întâia și a doua mustrare, depărtează-te, știind că unul ca acesta s-a abătut și a căzut în păcat, fiind singur de sine osândit (Tit 3:10-11). Și iarăși îndeamnă să ne ferim de orice frate care umblă fără rânduială și nu după predania pe care ați primit-o de la noi (II Tes. 3:6). Și în alte locuri ne poruncește cu unii ca aceștia nici măcar să nu ședem la masă (I Cor. 5:11, II Tes. 3:14). Asemenea și marele părinte al nostru de Dumnezeu purtător Ignatie, ferindu-ne de dobitoacele cele cu chip de om – ereticii, ne poruncește nu numai să nu îi primim, ci după putință nici să nu ne întâlnim cu ei. **Iar pe cei cu care nu ni se îngăduie nici să ședem la masă, nici să îi salutăm nu ni se îngăduie din cauza necomuniunii desăvârșite și cu care, după putință, trebuie să evităm chiar a ne întâlni, cum să îi recunoaștem pe unii ca aceștia drept întâistătători și judecători ai bisericilor ortodoxe și cum să pronunțăm pomenirea lor ca ortodocși în biserică și la însăși cina cea de taină, așa încât să o lăsăm pe ea să ne sfințească neprihănit?**” (Epistola Părinților Aghioriți către împărat împotriva sinodului unionist de la Lyon, 1274, tradusă din greacă în rusă de Episcopul Arsenie Ivașenko, 1895)

5.6 De asemenea, Sfânta Scriptură și învățăturile Sfinților Părinți îndeamnă la fuga, îndepărtarea și separarea de comuniunea cu episcopii și preoții care propovăduiesc erezii:

10. De omul eretic, după întâia și a doua mustrare, **depărtează-te, știind că unul ca acesta s-a abătut și a căzut în păcat, fiind singur de sine osândit.** (Epistola către Tit a Sfântului Apostol Pavel, 3, 10)

17. Și vă îndemn, fraților, să vă păziți de cei ce fac dezbinări și sminteli **împotriva învățaturii pe care ați primit-o. Depărtați-vă de ei.** (Epistola către Romani a Sfântului Apostol Pavel, 16, 17)

„Unii au suferit un naufragiu desăvârșit în materie de credință, iar alții, **dacă totuși nu s-au înecat prin gânduri rătăcite, totuși mor din cauza comuniunii cu erezia**” (Sfântul Teodor Studitul – Epistola 15, Către Patriarhul din Ierusalim)

„De cei care **arată că mărturisesc credința ortodoxă, dar sunt în unire cu cei care i se împotrivesc**, dacă după mustrare nu vor întrerupe această unire, **de aceia trebuie nu numai să te desparți, dar nici frați nu se cuvine să-i mai numești.**” (Sfântul Vasile cel Mare – Patrologia Graeca 160:101C)

„Păziți-vă încă pe voi înșivă de **erezia stricătoare de suflet, a cărei împărtășire este înstrăinare de Hristos.**” (Sfântul Teodor Studitul, Epistola 60, cartea a doua, P.G. 99, 1276C)

„Deci, Sfântul Grigorie (...) s-a dus în acea mănăstire al cărei egumen era un eretic, care avea mare dragoste și prietenie cu ereticii. Acest lucru, după ce l-a înțeles sfântul, nu l-a suferit, ca un râvnitor al bunei credințe ce era. Deci nu s-a temut deloc, ci **cu îndrăzneală l-a mustrat înaintea tuturor fraților mănăstirii aceleia, spunând că nu este vrednic a păstori atâtea oi cuvântătoare, fiind eretic (...).** Deci **a fugit din acea mănăstire, că nu suferea să stea cu ereticul acela la un loc,** urmând și canonul 121 al Sfântului Ioan Pustnicul, care **dă voie monahului a ieși din mănăstirea în care egumenul este eretic.** (Sfântul Grigorie Decapolitul, Viețile sfinților, 20 noiembrie)

„Veți spune, dacă este viclean conducătorul, să ne supunem lui? În ce înțeles zici „viclean”? **Dacă aceasta ține de credință, lasă-l și fugi – nu numai de om, ci și înger din cer de ar fi**” (Sfântul Nicodim Aghioritul – Carte folositoare de suflet, 4, 12)

"Pazeste-te, fiule, de cei cu credinta strâmba si de toate discutiile lor, caci si pamântul nostru s-a umplut de ei! Numai cel ce traieste in Credinta Ortodoxa isi va mântui sufletul. Fiindca nu exista o alta credinta mai buna, decât curata si sfânta noastra Credinta Ortodoxa (...) Daca cineva iti spune: "Credinta noastra si a voastra este de la Dumnezeu", atunci, fiule, raspunde-i asa: **"Fatarnicule! Cum pot fi amândoua de la Dumnezeu? Nu stii ce spune Scriptura? Este un singur Domn, o singura Credinta, un singur Botez!**

Asadar, fiule, **fereste-te de acestia** si intotdeauna apara-ti credinta ta! Nu te infrati cu ei, ci **fugi de ei** si intareste-te in credinta ta prin fapte bune! (...) Fiule, chiar daca va trebui sa mori pentru credinta ta sfântă, du-te cu indrazneala la moarte! Asa au murit si sfinții pentru Credinta, iar acum vietuiesc intru Hristos." (Sfântul Cuvios Teodosie de la Pecerska, Patericul pesterilor de la Kiev, 1806)

”Și, **cât timp ține erezia, trebuie să se cerceteze neapărat; iar că pentru cei primiți ar ajunge mărturisirea, nu știu decât că aceasta este în chip limpede un vicleșug.** Căci tu să știi că în vremea în care nu este erezia dezlănțuită și în legătură cu cei care nu sunt osândiți în chip limpede suntem învățați de Părinți să nu cercetăm. (...)

Căci s-a spus mai înainte că **este necesar să se întrebe întru toate din pricina dezlănțuirii ereziei.** (...) Am spus, și iarăși spun: **cât timp ține erezia și nu este depusă printr-un sinod ortodox, trebuie neapărat să cercetăm și în ceea ce privește dumnezeiasca împărtășanie, și în ceea ce privește simpla masă în comun,** și nici o vreme nu este nepotrivită și neprielnică pentru aceasta. Dar dacă primești pur și simplu pâine de la cineva și ești invitat de el la masă și primești găzduire, nu trebuie cercetat dacă nu este știut de mai înainte că se află în erezie sau răutate. Dar în celelalte cazuri **trebuie neapărat întrebat.**” (Sfântul Teodor Studitul, Scrisoarea 40, Fiului Naucratie, Dreapta credință în scrierile Sfinților Părinți, vol. 1, Ed. Sofia, București, 2006, pag. 49)

”Iar **dacă trebuie să se cerceteze iarăși din pricina ereziei: acest lucru e absolut necesar.** Căci **a te împărtăși de la un eretic** sau de la unul învinuit pe față pentru viețuirea sa, **ne înstrăinează de Dumnezeu și ne face familiari diavolului.**

Așadar, cercetează, o, fericito, și să se potrivească cercetarea ta într-un oarecare fel cu cele spuse și în acest chip apropie-te de Taine. (...)

Și mi-ai spus că te-ai temut să spui preotului tău să **nu-l pomenească pe ereziarh la Liturghie**. Ce să-ți spun acum despre acest lucru, nu văd decât că **întinare are împărtășania din singurul fapt că-l pomenește, chiar dacă ortodox ar fi cel ce face Sfânta Liturghie.**” (Sfântul Teodor Studitul – Epistola 553, Către soția unui spătar al cărei nume e Mahara, Dreapta credință în scrierile Sfinților Părinți, vol. 1, Ed. Sofia, București, 2006, pag. 158-159)

•

" (...) s-au dus unii la dânsul, auzind că are mare dreptă socoteală. Și vrând să-l cerce de se mânie, îi zic lui:

- Tu ești Agaton? Am auzit pentru tine că ești curvar și mândru. Iar el a zis:

- Da, așa este. Și i-au zis lui:

- Tu ești Agaton bârfitorul și clevetitorul? Iar el a zis:

- Eu sunt. Au zis iarăși:

- Tu ești Agaton ereticul? Iar el a răspuns:

- **Nu sunt eretic.** Și l-au rugat pe el, zicând:

- Spune-ne nouă, pentru ce atâtea ți-am zis ție și le-ai primit, iar cuvântul acesta nu l-ai suferit? Zice lor:

- Cele dintâi asupra mea le scriu, căci folos este sufletului meu. Iar acesta, **eretic, este despărțire de Dumnezeu și nu voiesc să mă despart de Dumnezeu.**” (Arva Agaton, Patericul egiptean)

•

„**Iar mulțimea să nu se mângâie cu gândul, că ar putea rămâne neatinsă de molima păcatului, fiind în comuniune cu un Episcop păcătos și dându-și încuviințarea pentru slujirea nedreaptă și nelegiuită ca Episcop a întâistătorului ei**, de vreme ce prin profetul Osea (9, 4), asprimea lui Dumnezeu amenință și spune: „Jertfele lor ca o pâine de jale; **toți cei ce mănâncă din ea se vor molipsi**”, învățând de bună seamă, și arătând că **sunt cu totul prinși de păcat toți cei care se vor fi molipsit de ofranda unui episcop profan și nelegiuit.** (...)

Pentru aceasta, **mulțimea, supunându-se poruncilor Domnului și temându-se de Dumnezeu, trebuie să se depărteze de ierarhul păcătos și să nu se lase amestecată în jertfele unui preot nelegiuit**, mai cu seamă că ea **însăși are mare putere, atât de a alege Episcopi vrednici, cât și de a-i îndepărta pe cei nevrednici**. Noi vedem că și acest lucru își are obârșia la Dumnezeu, anume ca Episcopul, să fie ales sub ochii tuturor, înaintea mulțimii, și să fie socotit vrednic și potrivit printr-o judecată și mărturie obștească. Dumnezeu poruncește ca Episcopul să fie rânduit în fața întregii adunări, adică a învățat și a arătat că înscăunările Episcopilor nu trebuie făcute decât cu știrea poporului aflat de față, pentru ca, fiind de față mulțimea, să se dezvăluie păcatele celor răi sau să se vestească înaintea tuturor faptele vrednice ale celor buni, și înscăunarea să fie dreaptă și legiuită, ca fiind încuviințată prin voința și judecata tuturor.” (Sfântul Ciprian al Cartaginei, Scrisori, Editura Sophia, București, pg. 315-316)

5.7 O altă învățătură din Sfânta Scriptură și scrierile Sfinților Părinți se referă la condamnarea învățăturilor eretice:

Dar chiar dacă noi sau un înger din cer **v-ar vesti altă Evanghelie** decât aceea pe care v-am vestit-o – **să fie anatema!** Precum v-am spus mai înainte, și acum vă spun iarăși: **Dacă vă propovăduiește cineva altceva decât ați primit – să fie anatema!** (Epistola către Galateni a Sfântului Apostol Pavel, cap. 1, versetele 8-9)

"Noi avem o porunca ce spune sa anatematizam pe oricine adauga sau nu crede in ceva mic din cele pe care le-au legiuit Parintii Bisericii noastre." (Sfântul Mucenic Cosma Etolianul, ed. Stupul Ortodox, 1999)

„Duhul Sfânt, prin Apostolul, îi anatemizează și pe îngerii care ar cuteza să spună altceva decât grăiește dumnezeiasca propovăduire.” (Sfântul Maxim Mărturisitorul și tovarășii săi întru martiriu, Actele procesului, Editura Deisis, Sibiu, 2004, pag. 127).

"În anatema se cade de la sine; dacă a intrat în erezii nu trebuie să-l mai blesteme cineva." (Părintele Arsenie Papacioc, Ne vorbește Părintele Arsenie, ediția a II-a, vol. III, Editura Mănăstirea Sihăstria, 2010, pag. 81)

„Fie se pronunță, fie nu se pronunță asupra învățăturii și numelui cuiva anatema, acela deja a căzut sub ea atunci când cugetă cele potrivnice Bisericii și stăruie în această cugetare” (Sfântul Teofan Zăvorâtul, Manuscrise din chilie, Cuvânt la Duminica Ortodoxiei)

„Apostolul a fixat doar începutul anatemizării. De atunci încoace, toate ereziile ce merită o astfel de pedeapsă au fost deja identificate de către Biserică. În momentul de față nu are nici un rost să se aștepte vreo acțiune ecleziologică specială care să-i judece pe rău-făcători. Ei înșiși își pun capetele sub sabie imediat ce se aleg cu opinii contrare adevărului și încep să insiste asupra lor cu încăpățănare.” (Sfântul Teofan Zăvorâtul, Episcopul Teofan - Comentariu la epistola Sfântului Apostol Pavel către Galateni, în limba rusă, Moscova, 1893, pag. 70, 71)

6. Concluzii

„In cartea care se numeste Pateric sunt scrise urmatoarele: Sfintii Parinti ai Schitului au profetit despre neamul cel de pe urma. A intrebat unul:

- Ce lucrăm noi?, si răspunzând unul dintre dânșii, marele Avva Ishirion a zis:
- Noi am lucrat poruncile lui Dumnezeu. Iarași intrebând a zis:
- Cei de dupa noi ce vor face oare?, și a zis:

- Vor face numai pe jumătate din cât am lucrat noi.

- Dar cei de după dânșii ce vor face?, si a zis:

- Neamul acela nu va putea face nimic, ci le vor veni ispite mari si cei care vor fi incercati in vremea aceea vor fi mai mari decât noi si decât parintii nostri.

Care sa fie oare acele ispite mari care sa arate mai lamuriti pe crestinii din veacul de pe urma, incât sa-i arate mai mari decât vechii parinti? Ispita neamului crestinesc din vremile de pe urma este ivirea proorocilor mincinosi, care cauta sa piarda si pe cei alesi. Despre acestia a profetit Domnul ca vor fi in veacul cel de apoi: "Multi vor veni in numele Meu si pe multi vor insela".

Vorbesc si ei despre dragoste, de curatire, pentru fapta buna, de smerenie si de virtute, si ajuta obstile crestinesti. Cât este de greu pentru crestinii ortodocsi sa inteleaga pe cine au inaintea lor! Cât e de usor sa fie atrasi de ideile lor cele "filozofice" si sa-i creada! De multe ori rautatea însala, prefacându-se in chipul faptei bune. Dupa cum a spus si Sfântul Dorotei: "nici o rautate si nici unul dintre eresuri, nici insusi diavolul nu poate sa insele pe cineva, decât numai daca se preface in chipul faptei bune". Dupa cum si Sfântul Apostol zice: "Ca insusi diavolul se preface in inger de lumină".

"Neghină" numeste Sfântul Vasile cel Mare pe toti cei care strica invataturile Domnului si amestecându-se ei cu trupul Sfânt al Bisericii, ca sa fie neobservati si sa faca vatamare." (Sfântul Ioan Iacob Hozevitul, Hrana Duhovniceasca, ed. Lumina din Lumina, Bucuresti, anul 2000, pag. 537)

Asa s-a ajuns in prezent la situatia in care **Annele** si **Caiafele** infiltrate pe neobservate de-a lungul anilor in Biserica s-au adunat la **sinedriul din Creta** pentru a o **răstigni**. S-au dus în Creta **arhieriei** și s-au întors **arhieretici**.

Din cele prezentate rezultă că adunarea din Creta nu a fost un sinod ortodox, pentru că nu a urmat tradiția Bisericii Ortodoxe, ci a adoptat decizii contrare învățăturilor Sfinților Apostoli și Sfinților Părinți. Acest nou sinedriu al răstignirii cu ambiții de "sinod mare și sfânt" nu doar că nu a condamnat nicio erezie, ci dimpotrivă, a denumit "biserici" ereziile și a evaluat ca "pozitive" dialogurile cu ereticii, deși acestea de-a lungul timpului a fi pline de îngrozitoare erezii, cum a fost cazul acordurilor de la Chambésy (1990 și 1993), Balamand (1993), Porto Alegre (2006), Ravena (2007), Busan (2013) și toate celelalte în frunte cu sfatul cărturarilor și fariseilor moderni autointitulat "Consiliul Mondial al Bisericilor".

- Spunând tu aceste lucruri, ai facut schismă în Biserica!
- Dacă cel ce grăiește cuvintele Sfintelor Scripturi și ale Sfinților Părinți face "schismă" în Biserica, atunci ce se va arăta făcând Bisericii cel ce se arată suprimând dogmele Sfinților, dat fiind că fără de ele nu este cu putință însuși faptul de a exista o Biserica?"
(Sfântul Maxim Mărturisitorul și tovarășii săi întru martiriu, Actele procesului, Editura Deisis, Sibiu, 2004, pag. 123)

Iată așadar că nu este nimic nou în faptul că Annele și Caiafele răstignirii din vremurile noastre nu doar că au votat și semnat ereziile adunării din Creta, dar îi mai acuză și de schismă pe credincioșii care nu vor să se facă părtași nelegiurii lor.

Dacă ar fi trăit în acele vremuri, acești **arhieretici** i-ar fi acuzat fără nicio rușine și pe sfinți de schismă și de dezbinare pentru că nu acceptau minciuna în numele păcii și nu acceptau ereziile în numele unității creștine.

14. Nu vă înjugați la jug străin cu cei necredincioși, căci ce însoțire are dreptatea cu fărădelegea? Sau ce împărtășire are lumina cu întunericul?

15. Și ce învoire este între Hristos și Veliar sau ce parte are un credincios cu un necredincios?

16. Sau ce înțelegere este între templul lui Dumnezeu și idoli? Căci noi suntem templu al Dumnezeului celui viu, precum Dumnezeu a zis că: "Voi locui în ei și voi umbla și voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu".

17. De aceea: "Ieșiți din mijlocul lor și vă osebiți, zice Domnul, și de ce este necurat să nu vă atingeți și Eu vă voi primi pe voi.

18. Și voi fi vouă tată, și veți fi Mie fii și fiice", zice Domnul Atotțiitorul. (Epistola a doua către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel, 6, 14-18)

18. Căci mai întâi aud că atunci când vă adunați în biserică, între voi sunt dezbinări, și în parte cred.

19. Căci trebuie să fie între voi și eresuri, ca să se învedereze între voi cei încercați. (Epistola întâi către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel, 11, 18-19)

"Multe și felurite au fost **mijloacele spirituale și administrative prin care Sfânta Ortodoxie și-a păstrat până în zilele noastre unitatea**, precum: (...)

- **rezistența ortodocșilor împotriva Sinoadelor unioniste**: Lion 1274, Ferrara–Florența 1438–1439, care aveau un caracter antiortodox (...)" (Părintele Cleopa, Călăuză în credința ortodoxă, Editura Episcopiei Romanului, 2003, pag. 122-123)

"Ereticii sunt **vrăjmași ai adevărului și ai lui Dumnezeu**. Ereticii sunt **fii ai celui viclean, cărora nu ne putem încrede**. Ereticii, fiind vrăjmași ai lui Dumnezeu, **nu avem voie să-i iubim ca pe niște creștini, că ei sunt fii ai diavolului, pui de viperă**. Cu ereticii nu avem voie să ne rugăm. **Păcatul lor este împotriva Duhului Sfânt**, care nu are iertare nici în veacul de acum, nici în cel viitor. Pe eretici nici în casă nu avem voie să-i primim, nici Buna ziua să le zicem. Cât privește căsătoria unui creștin ortodox cu femeia eretică, sau invers, nu se poate, deoarece **nu se poate împreuna lupul cu oaia spre nașterea de fii**. (Părintele Cleopa, Lumina și faptele credinței, Editura Mitropoliei Moldovei și Bucovinei, 1994, pag. 24)

"(...) cei ce se despart pe sineși de împărtășirea cea către întâiul șezător al lor pentru oarecare eres osândit de sfințele sinoade, sau de Sfinții Părinți, de acela adică care eresul în public îl propovăduia (...), de cinstea cea cuvenită celor dreptslăvitori se vor învrednici. Că nu au osândit episcopi, ci **minciuno-episcopi și minciuno-învățători**. **Și nu cu schismă au rupt unirea Bisericii, ci s-au silit a izbăvi Biserica de schisme și de împărțiri**." (Canonul 15, Sinodul I-II Constantinopol, anul 861)

"**Dacă unii se separă de cineva, nu sub pretextul infrafracțiunii morale, ci din cauza unei erezii ce a fost condamnată de către un Sinod sau de către Sfinții Părinți, ei sunt vrednici de cinste și aprobare, căci ei sunt ortodocși**." (Sfântul Sofronie al Ierusalimului, P.G. 87, 3369D-3372A)

"(...) chiar dacă sunt foarte puțini **cei ce stăruiesc în ortodoxie și în evlavie, aceștia sunt Biserica, iar autoritatea și conducerea așezămintelor bisericesti rămâne cu ei**" (Sfântul Nichifor al Constantinopolului, Apologeticus Minor, 8, P.G. 100, 844 D)

"**Căci este o dezbinare dreaptă și mântuitoare**. Pentru aceasta zicea Iisus Hristos: N-am venit să aduc pace pe pământ, ci sabie. În sfârșit, **este o pace rea și un război care este bun și folositor**. (...) Iată pentru ce zice Iisus Hristos: Dacă te smintește ochiul tău, scoate-l; și dacă piciorul tău te smintește, taie-l. (...) **Pacea deci nu este totdeauna bună; la fel precum războiul nu este totdeauna rău**.

Eu spun aceste lucruri, dragii mei ascultători, ca să fugiți de cei răi și ca să vă atașați de oamenii buni. Dacă tăiem membrele trupului cu cangrenă care sunt de nevindecă, de teamă ca să nu se strice și restul trupului, dacă tăiem unele din membrele noastre nu din dispreț, ci în interesul celorlalte, cu cât mai mult trebuie să facem noi la fel privitor la cei a căror însoțire ne este dăunătoare? **Că dacă putem să-i vindecăm fără niciun risc, trebuie să facem tot efortul nostru pentru aceia. Dar dacă sunt de necorectat și dacă ne sunt o ocazie de cădere, trebuie să-i tăiem și să-i aruncăm de la noi**. Adesea, aceasta va fi un mare câștig. Pentru aceasta le dă acest aviz Pavel corintenilor: **Ridicați răul din mijlocul vostru!**" (Sfântul Ioan Gură de Aur, Tâlcuire la Evanghelia după Ioan, Omilia 57, cap. 2 și 3, Ed. Pelerinul român, Oradea, 1998, pag. 283-284)

"Să ne ferim deci de acești oameni ciumați, căci "însoțirile rele strică obiceiurile bune". Acestea nu sunt învățăturile apostolilor. (...) Să fugim deci de aceste rătăciri, preaiubiții mei; viața bună nu folosește la nimic fără învățatură dreaptă, precum învățatura bună nu folosește la nimic fără viață curată." (Sfântul Ioan Gură de Aur, Tâlcuire la Evanghelia după Ioan, Omilia 66, cap. 3, Ed. Pelerinul român, Oradea, 1998, pag. 341)

"Cine se luptă împotriva lui Dumnezeu nu sfârșește niciodată bine. Poate că pentru multă vreme nu pățește nimic, căci milostivul Dumnezeu îi dă acestuia prilejul să își revină și să se pocăiască. Dar dacă el nu se folosește din păsuirea lui Dumnezeu și rămâne în răutatea sa, va fi pedepsit fără îndoială. Iar prin pedeapsa pe care o va primi, va fi pildă celorlalți, care vor vedea astfel că nu este bine să lupți împotriva lui Dumnezeu, pentru că nu este cu puțință ca cineva să scape de atotputernica Sa mână.

Să te ferești de momelile ereticilor. Află că sub pielea de oaie se ascund lupii, care cu tine se poartă cu dulceață și blândețe, însă cu Domnul luptă ca niște fiare turbate. Fugi departe de răutățile lor și rămâi credincios Tradiției Părinților, adică învățăturii și credinței care izvorăsc din Sfintele Scripturi.

Adesea, Dumnezeu îngăduie să fie prigonită adevărata credință, pe când ereziile, înșelăciunile și idolatria să aibă parte de liniște. Din ce motiv? Ca să vezi slăbiciunea ereziilor, care cu toate că sunt lăsate libere, mai devreme sau mai târziu dispar, și pe de altă parte, să se vădească faptul că deși prigonită, credința adevărată sporește și se întărește.

Așa cum lumina nu se preface niciodată în întuneric dacă rămâne lumină, așa și adevărul dogmelor credinței noastre nu va fi rușinat niciodată, tocmai pentru că dogmele nu mint, ci sunt adevărate, și nimic nu este mai puternic decât adevărul. (...)

Nu pune pacea și înțelegerea mai presus de adevăr.

Nimic nu este mai puternic decât Biserica. (...) Câți nu au luptat cu ea și nu au reușit să o biruiască? Toți cei care au luptat împotriva ei au fost dați pierzaniei, pe când Biserica a urcat la cer. Biserica are o asemenea putere, încât atunci când se pornește război împotriva ei, ea iese biruitoare, când este vorbită de rău, ea se întărește, iar când este batjocorită, se face mai strălucitoare ca înainte. Este rănită, dar nu cade. Este lovită de valuri, dar nu se răstoarnă. Se pornește furtună împotriva ei, dar nu naufragiază. Luptă și nu este biruită (...) dacă te lupți cu Biserica, este cu neputință să biruiști, pentru că Dumnezeu este mai puternic decât oricine. Dacă Însuși Dumnezeu a zidit-o, cine o poate urni din loc?" (Sfântul Ioan Gură de Aur, Problemele vieții, Cuvinte de folos și povețe, Editura Egumenița, 2007, pag. 357-358, 369)

„Dogmele Părinților s-au nesocotit cu totul, apostoleștile predanii s-au vestejit, născocirile celor noi se urmează în biserici; (...) Păstorii sânt izgoși și în locul lor se pun lupi grei, care sfâșie turma lui Hristos.” (Sfântul Vasile cel Mare, Epistolia 90, Preasfinților frați și episcopi din Apus 2, EPIE 2, 20)

"Trebuie să fugim de ei așa cum fuge cineva de șarpe, căci sunt precum aceia, sau poate chiar mai răi ca ei, ca unii care Îl neguțătoresc pe Hristos și Îl fac sursă de câștig (...) deci fugiți, fraților și de împărtășirea cu ei; căci aceștia sunt apostoli mincinoși, lucrători vicleni, care își iau chip de Apostoli ai lui Hristos. " (Sfântul Marcu al Efesului, Celor de pe tot cuprinsul pământului, cap. 6, 7, apud I. Karmiris, Monumentele simbolice și dogmatice ale Bisericii Ortodoxe Universale, pag. 427-428)

"Cei mai mulți dintre frați, luând curaj din exilarea mea, îi mustră cu asprime pe nelegiuți și pe călcătorii dreptei credințe și ai legiuirilor părintești. Îi alungă de pretutindeni ca pe niște necurați, nesuferind să liturghisească împreună cu ei, nici să-i pomenească vreodată în Tainele Bisericii ca pe niște creștini (...)" (Sfântul Marcu al Efesului, A. Dimitrakopoulos, pag. 103-104)

Între lumină și întuneric poate cineva să spună că este înserare sau amurg; dar mijloc între adevăr și minciună nu poate nimeni să gândească, oricât s-ar strădui. Împăcare între adevăr și minciună nu este! În cele ale credinței nu încap pogorământul nici iconomia, deoarece pogorământul pricinuieste puținătatea credinței. Aceasta este deopotrivă cu a spune: Taie-ți capul și du-te unde vrei!" (Sfântul Marcu Eugenicul, episcopul Efesului, Scurta scrisoare, PG 159, 1931C)

"Nu vom îngădui să se învețe o credință nouă! (...) Nu vom îngădui ca una să credem astăzi și alta mâine, nici să ni se schimbe cugetele după împrejurări și credința noastră să ajungă de râsul și batjocura necredincioșilor! Nu vom suferi să dăm ascultare decretului (...) care caută să surpe Predania Părinților! (...)

Rugăm fierbinte, de aceea, pe poporul lui Dumnezeu să țină cu tărie Predaniile Bisericii, căci scoaterea puțin câte puțin din cele predanisite seamănă cu cea a pietrelor dintr-o clădire care curând se va prăbuși desăvârșit!" Sfântul Ioan Damaschin, Cele trei tratate contra iconoclaștilor, cuvântul 1, ed. IBMBOR, București, 1998, pag. 93-94)

"Să urăști așadar și să fugi de cei ce hulesc pe Duhul Sfânt, care nu vor lua iertare pentru păcatele lor (...) Să ne scârbim de cei de care Se scârbește Dumnezeu. Să-I spunem și noi lui Dumnezeu, cu deplină îndrăznire, despre toți ereticii: **Oare nu pe cei ce Te urăsc pe Tine, Doamne, i-am urât și asupra vrăjmașilor tăi m-am mâhnit? Fiindcă este și o vrăjmășie bună.**" (Sfântul Chiril al Ierusalimului, Cateheza a 16-a pentru cei chemați spre luminare, cap. 6, 10)

"Dumnezeu a ales și a așezat Apostoli, Prooroci și Învățători spre desăvârșirea sfinților; diavolul a ales și a ridicat și el apostoli, prooroci și învățători mincinoși ca să războiască atât Legea veche, cât și pe cea a Evangheliei. Iar prin apostoli, prooroci și învățători mincinoși îi înțeleg pe eretici, ale căror cuvinte și cugete sunt strâmbe.

Deci întocmai cum cel ce primește pe adevărații Apostoli, Prooroci și Învățători primește pe Dumnezeu, tot astfel, cel ce primește apostoli, prooroci și învățători mincinoși, primește pe diavolul.

Deci dacă cercetând inovațiile care s-au făcut acum, în vremea noastră, găsim că ele duc la acest rău suprem, vedeți ca nu cumva, sub chipul păcii, să ne aflăm bolind și propovăduind apostazia, cea despre care dumnezeiescul Apostol a spus că va fi înainte-mergătoare venirii lui Antihrist. V-am spus acestea fără șovăire, domnii mei, ca să vă cruțați pe voi înșivă și pe noi.

Îmi porunciți ca având toate acestea scrise în cartea inimii mele, să vin să mă împărtășesc cu biserica ce propovăduiește astfel de dogme și să mă fac părtaș cu cei ce socotesc că-i stau împotriva diavolului, dar se întorc în realitate împotriva lui Dumnezeu? Să mă ferească Dumnezeu, Cel ce pentru mine S-a făcut Om fără de păcat!

Și punându-le metanie a zis: Orice vă este poruncit să faceți robului vostru, faceți; eu însă nicicând nu mă voi face părtaș cu cei care primesc aceste inovații.(...)" (Sfântul Maxim Mărturisitorul, Despre întâmplările din primul exil, cel din Vizya, pag. 159-162)

7. „Să stăm bine, să stăm cu frică, să luăm aminte”

“Mulți sfinți ar fi dorit să trăiască în vremea noastră, ca să se nevoiască”, grăit-ai, Părinte, luminat fiind de Duhul Sfânt. Că ne-ai vestit nouă, celor întunecați, că vremurile sunt spre plinire și că cei ce acum se luptă cu vitejie ca să-și câștige mântuirea, au plată de mucenic. (Acatistul Cuviosului Părintelui nostru Paisie Aghioritul, Condacul al 13-lea)

„**acest sinod (...) să se aștepte de la el un singur rezultat: schisme, erezii și pierderea multor suflete. Analizând problema din punct de vedere al experienței apostolice și patristice și istorice a Bisericii, **un asemenea sinod, în loc de vindecare, va deschide râni noi în trupul Bisericii și va ridica în fața ei probleme noi și nenorociri noi.**” (Sfântul Iustin Popovici, Scrisoare către ierarhi, 7 mai 1977, publicată în *Ecumenismul încotro? O nouă viziune ortodoxă asupra ecumenismului sincretist*, 2003)**

„În viitorul apropiat va fi convocat un sinod “ecumenic”, sub denumirea de “cel mare și sfânt”. Acesta va fi tocmai acel “sobor al optulea”, la care vor lua parte o **adunătură** de necredincioși. (...) Noi însă nu trebuie să acceptăm aceste schimbări. (...) Fiți cu luare aminte! În curând **nu se va mai putea merge la “biserica”, totul va fi schimbat. Numai cei aleși vor pricepe ce se întâmplă (...) voi să nu vă duceți! Vă rog și vă implor, stați în credința drept-slăvitoare până la sfârșit și vă veți mântui!**” (Sfântul Kukșa de Odesa, Scrisoare publicată în *Credința ortodoxă*, iulie 2010, pag. 11, cf. Arhimandrit Arhimandrit Serafim Alexiev și Arhimandrit Serghie Jazadjiev, *Ortodoxia între Răstignire și Înviere*, pag. 397)

„(...) una era Sinodul Ecumenic, când se adunau acolo și era duhul lui Dumnezeu care lucra și colabora cu ei, dar aici **ce duh lucrează, măi, între ei? Duhul țigării, al cafelei?**” (Părintele Iustin, înregistrare video, canalul Atitudinii, youtube.com/watch?v=DGuf2eF_mg8)

„**Fiindcă au adunat sinoade mari și numeroase și le-au numit ale Bisericii lui Dumnezeu și păreau că se îngrijeau pentru canoane, când de fapt erau mișcate împotriva canoanelor.**” (Sfântul Teodor Studitul)

Despre aceștia a profetit Domnul că vor fi în veacul cel de apoi: “Mulți vor veni în numele Meu și pe mulți vor înșela”. Vorbesc și ei despre dragoste, de curățire, pentru fapta bună, de smerenie și de virtute și ajută obștile creștinești. **Cât este de greu pentru creștinii ortodocși să înțeleagă pe cine au înaintea lor! Cât e de ușor să fie atrași de ideile lor cele filozofice și să-i creadă!**” (Sfântul Ioan Iacob Hozevitul, *Hrana Duhovniceasca*, ed. Lumina din Lumina, București, anul 2000, pag. 537)

„Se cuvine să fim cu luare aminte la zilele de pe urmă. Căci **tot timpul vieții noastre petrecut în credință nu ne va fi de niciun folos dacă nu vom urî neadevărul și isпитirile ce au să vină, după cum ne învață Fiul lui Dumnezeu: Să ne împotrivim oricărui neadevăr și să-l urâm pe el.** Așadar, urmăriți cu multă băgare de seamă faptele căilor răului. Voi nu trebuie să vă îndepărtați de alții, ca și cum ați fi de acum îndreptățiți; dar, adunându-vă împreună, cercetați ce este cuviincios și folositor pentru toți apropiații voștri.“ (Sfântul Apostol Varnava, Stareții despre vremurile de pe urmă, Mănăstirea Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil, Petru-Voda, 2007)

„**Acei care vor ocupa prestolurile ierarhice în toată lumea vor fi cu totul neiscușiți și nu vor cunoaște îndeletnicirea virtuților. La fel vor fi și fruntașii călugărimii, pentru că toți vor fi surpați de lăcomia pântecelui și de mândrie, și vor fi oamenii mai mult spre ispită, decât spre povață,** de aceea virtutea va fi neglijată și mai mult.“ (Sfântul Nifon, Patriarhul Constantinopolului, Stareții despre vremurile de pe urmă, Mănăstirea Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil, Petru-Voda, 2007)

„Că sub pretextul progresului bisericesc și creștinesc, întru satisfacerea trebuințelor acestei lumi, **vor schimonosi și falsifica dogmele și tipicul Sfintei Biserici,** uitând că acestea își au începutul de la Însuși Domnul Iisus Hristos, care a învățat și le-a poruncit ucenicilor Săi, Sfintilor Apostoli, despre întemeierea Bisericii Lui Hristos și a praxilelor ei lăsându-le poruncă: “Mergând, învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh”. (...) **Vai de cel care va scoate sau va adăuga un cuvânt, Biserica noastră nu are nici o pată; vai și amar de acel care va cuteza să introducă oarecare schimbări în Slujbele bisericești și în praxilele acelei Biserici, care este “Stâlpul și întărirea Adevărului” și despre care Însuși Mântuitorul a spus, că nici porțile iadului nu o vor birui; adică ea va dăinui neschimbată până la sfârșit, până la cea de-a Doua Venire. Orice încercare de a introduce, chipurile perfecționări, schimbări în pravila și învățătura Sfintei Biserici, înseamnă erezie, încercare de a înființa o altă Biserică bazată pe gândirea omenească, este abatere de la poruncile Sfântului Duh și este hulă asupra Duhului Sfânt, care nu va fi iertată în veac.**“ (Sfântul Serafim de Sarov, Stareții despre vremurile de pe urmă, Mănăstirea Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil, Petru-Voda, 2007)

„**Ecumenismul e o piață de desfacere, un singur stat mare, o singură religie, croită după măsura lor. Așa acționează diavolul.**“ (Sfântul Paisie Aghioritul, Trezirea duhovnicească, Stareții despre vremurile de pe urmă, Mănăstirea Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil, Petru-Voda, 2007)

„Cât vom mai continua să necinstim sfânta noastră Ortodoxie și Sfânta Biserică prin **trista și dezonorata noastră atitudine față de ecumenism și Consiliul Mondial al Bisericilor?** (...) O, nemaipomenită uzurpare și trădare! Noi respingem credința ortodoxă (...) și tot noi vrem să devenim “membri organici” ai societății eretico-umaniste, constând din 263 erezii, fiecare dintre acestea fiind moarte duhovnicească? (...) Nu vă uniți cu ereticii, oriunde s-ar afla centrul lor, la Geneva sau la Roma (...) **creștinii ortodocși sunt chemați să mărturisească fără teamă în fața Apusului și a pseudo-dragostei și a pseudo-credinței lui.**“ (Sfântul Iustin Popovici, Stareții despre vremurile de pe urmă, Mănăstirea Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil, Petru-Voda, 2007)

„Ascultarea de stareți, așa precum era în vechime, nu mai este caracteristică timpului nostru. (...) Condiția necesară a unei asemenea supuneri este prezența îndrumătorului duhovnicesc, care prin voința Duhului ar omorî voința decăzută a celui care i s-a supus în numele Domnului și în această voință decăzută ar nimici toate patimile. Voința decăzută și putredă a omului cuprinde în sine înclinația spre toate patimile. Firește, omorârea voinței decăzute, care se săvârșește atât de măreț și victorios prin voința Duhului lui Dumnezeu, nu poate fi săvârșită de voința decăzută a învățătorului, când el însuși este robit de patimi.

Sfântul Simeon Noul Teolog le spunea fraților contemporani lui: „Dacă voiești să te lepezi de lume și să înveți a trăi evanghelicește, nu te da pe mâna unui învățător neiscusit sau pătimaș, căci astfel poți să te înveți a trăi nu după evanghelie, ci după diavol: pentru că învățătura dată de cei buni este bună, iar cea dată de cei răi este rea; din semințele viclene răsare și rodul viclean. Orice nevăzător, care se angajează să-i îndrume pe alții, este un mincinos și îl aruncă pe cel ce îl urmează în groapa pieirii după cuvântul Domnului: Și dacă orb pe orb va călăuzi, amândoi vor cădea în groapă (Mat. 15, 14, Cuv. Simeon, Noul Teolog, cap32 și 34, Filocalia, p.I).

Cu altă ocazie acest cuvios bine-plăcut lui Dumnezeu, sfătuind frații să urmeze îndrumările părintelui duhovnicesc, spune: „dar să procedeze astfel numai în cazul când știe că părintele lui duhovnicesc este unsul Duhului, că nu îi va spune nimic ce ar contrazice voia Domnului, ci după darul său și după înțelegerea celui care i se supune va grăi cele plăcute lui Dumnezeu și folositoare sufletului, ca să nu se pomenească în supunere omului și nu lui Dumnezeu” (Cuvântul 8). În acest sens ne învață și apostolul: „nu vă faceți robi oamenilor” (I Cor. 7, 23). El poruncește ca însăși slujirea domnilor să fie săvârșită duhovnicește, nu spre a plăcea oamenilor, ci ca robi ai lui Hristos, făcând voia lui Dumnezeu în slujirea fâțișă a oamenilor (Efes. 6, 6). Oare eu caut la oameni bunăvoința, – zice, – sau la Dumnezeu? Oare mă străduiesc să plac oamenilor? Dacă până acum eu aș fi făcut pe placul oamenilor, nu aș mai fi fost robul lui Hristos. Oare nu știți cui ne dăm în ascultare – omului cu înțelepciune trupestă sau lui Dumnezeu – cui ne dăm, ca robi, spre ascultare: sau păcatului și înțelepciunii trupesti spre moarte, sau în ascultare adevărului lui Dumnezeu spre mântuire (Rom. 6, 1). Ascultarea îl formează pe cel supus după chipul celui căruia i se supune: Și zămisleau oile cum erau nuielile, – zice Scriptura (Fac. 30, 39).

Stareții care își asumă rolul sfinților stareți din vechime fără a avea darurile lor duhovnicești, e bine să știe că însăși intenția lor, înseși gândurile și închipuirile lor despre marea nevointă călugărească, numită ascultare, sunt false, că însuși felul lor de a gândi, mintea lor și știința lor sunt autoînșelare și mândrie drăcească, care nu pot să nu-i dea celui povățuit de el rod pe potriva lor. Starea lor incorectă și insuficientă doar un timp scurt poate rămâne neobservată de novicele neexperimentat pe care îl conduc, dacă acest novice este cât de cât deștept, se ocupă de citirea scrierilor sfinților părinți, cu intenția sinceră de a se mântui.

(...) după învățătura apostolului, credința în adevăr mântuiește, iar credința în minciună și în înșelarea drăcească duce la pieire. (...)

Drept călăuză a purtării noastre ne este dată de Însuși Dumnezeu Legea Lui, adică Sfânta Scriptură și scrierile Sfinților Părinți. (...) avem posibilitatea să ne hrănim din firimiturile mesei duhovnicești a Părinților. Aceste firimituri nu sunt o hrană suficientă, însă pot desigur, fără a înlătura senzația de lipsă și foame, să ne apere de moartea sufletească. (Sfântul Ierarh Ignatie Brianceaninov, Stareții despre vremurile de pe urmă, Mănăstirea Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil, Petru-Vodă, 2007)

„Credința noastră este dreapta mărturisire a Părinților noștri. Cu ea, noi nădăjduim să ne înfățișăm înaintea Domnului și să primim iertarea păcatelor; iar fără de ea, nu știu ce fel de cuvioșie ne-ar putea izbăvi de chinul cel veșnic. Toți Dascălii, toate Sinoadele și toate dumnezeieștile Scripturi ne îndeamnă să fugim de cei ce cugetă în chip osebit și să ne depărtăm de împărtășirea cu aceștia. (...) Însuflețiți, credincioșii s-au ferit de episcopii care semnaseră, ba chiar i-au ocărât. (...)

Despre cele petrecute la aceluși tîlhăresc sinod, sfântul grăia: „Îi rugam, și ce nu le spuneam care să poată să înmoaie chiar și inimile de piatră: să se întoarcă la cea de obște mărturisire pe care o aveam mai înainte și între noi și cu Părinții noștri cei Sfinți, când toți spuneam aceleași și nu se afla în mijlocul nostru schisma, căci altfel părem „a cânta în gol”, sau „a coace pietre”, sau „a semăna pe pământ pietros”, sau „a scrie deasupra apei”, sau câte altele spun pildele despre cele nu sunt cu puțință a le săvârși. Căci ei au dat pricina schismei, în mod vădit purtând adăugirea.

Pentru aceasta învățăturile dascălilor apuseni nici nu le cunosc, nici nu le primesc, încredințat fiind că sunt înșelătoare. În materie de credință ortodoxă nu poate fi pogorământ. Stricarea credinței obștești este pierzarea de obște a tuturor. Toate cele ale credinței ortodoxe nu îngăduie iconomia. Niciodată nu s-au îndreptat cele bisericesti prin rezolvări de mijloc.” (Sfântul Marcu Eugenicul, episcopul Efesului, 19 ianuarie)

•

„(...) dacă cei ce strică casa cuiva sunt dați morții, cu atât mai mult cel care strică printr-o rea învățătură credința lui Dumnezeu, pentru care Iisus Hristos a fost răstignit? Unul ca acesta, întinat făcându-se, va merge în focul cel nestins, la fel și cel care îl ascultă.” (Sfântul Ignatie Teoforul, Către efeseni, cap. 16, P.G. 5, 657AB)

•

Asta o spun oamenii, că Dumnezeu vrea pace. Vrea pace mai mult decât oricine, dar nu cu dracul! Ce întâlnire are Adevărul cu neadevărul? (...) Adevărul este singurul care odihnește. Dacă nu ești în Adevăr, nu ești în Dumnezeu! (...) Ce putem ciunti din Adevăr? (...) Apărăm Adevărul orice ar fi! (...) Și repet ce-a spus Mântuitorul: "și veți trece de la moarte la viață". Viața atunci începe! Vă dați dumneavoastră seama? Nu cunoașteți bucuria care te cuprinde atunci când aperi Adevărul, față de alte bucurii (...) Asta e o bucurie care te renaște! (...) Lumea nu cunoaște frumusețea Ortodoxiei, de-aia tot discută atât de mult și o compară. Nu cunoaște frumusețea și adâncurile ei. Nu au o credință trăitoare. E o credință mâzgălită. Asteaptă Paștele cu fripturi și cozonaci. Nu îl asteaptă cu frumusețea Învierii! (...) a nu apăra Adevărul e groaznic! E o suferință teribilă! (...)

Fiecare ins este obligat să se pună la punct și dacă a făcut un mare efort, a devenit o mare forță. Și acolo e biserica, la ăla care e pus la punct. Unde e Adevărul, acolo e Biserica. Și dacă un ins o susține acolo, nu e un singur ins acolo, e Biserica întreagă acolo, în el. (...)

Nu apărăm un cozonac frumos de Paște! (...) Apărăm Adevărul! (...) Nu știu ce va fi, dar adevărul trebuie apărat cu orice chip. Pentru că tu, apărându-l, toate cerurile știu, toată Împărăția de sus știe că tu ai apărat adevărul și nu te lasă! (...) Dar vreți fără valuri, vreți fără apă? Vrei fără nițel rece pe spinarea ta caldă? Nu se poate fără jertfă. (...) N-ar fi fost așa de frumoasă Învierea, dacă n-ar fi fost Crucea mai întâi. (...)

Vă dați seama? Ce zice Hristos? Că am apărat adevărul! (...) Vă rog să țineți adevărul. Dacă am reușit să vă întind aripile, sunt bucuroși. Iar bucuria e mai mare, când știi că e și altul bucuros ca tine!” (Părintele Arsenie Papacioc, Testament. Cuvinte de folos, ed. Areopag, 2012, pag. 23-51)

„Din toată inima să ne lăsăm lucrați prin necazuri, împlinind cu mare grijă poruncile Evangheliei: aceasta este voia lui Dumnezeu cu noi. În cele mai multe cazuri încercările ce vin asupra noastră, la prima vedere, sunt neînsemnate încât nici nu le-ai putea socoti încercări. Dar aceasta-i doar o viclenie a vrăjmașului care, datorită unei experiențe îndelungate, a dobândit în lupta cu omul necălit o dibăcie extraordinară. Îngerul căzut a observat că ispitele evidente, grosiere și violente îi insuflă omului un zel puternic și un mare curaj pentru a se lupta cu ele.

Pentru a rămâne ascuns, le va înlocui pe acestea cu **ispite mai ușoare, dar foarte subtile și de o extremă eficacitate. Ele nu provoacă zel în inimile noastre, ele nu declanșează o luptă spirituală, dar te țin într-un fel de letargie și aruncă duhul nostru în stare de expectativă.** Ele te copleșesc și în mod progresiv îți epuizează puterile psihice, te aruncă în plictiseală și în inactivitate; ele te ruinează și fac din tine o țintă a patimilor, ca urmare a slăbănogirii, plictiselii și inactivității. (...)

Dumnezeu îi încununează pe luptătorii de astăzi ca și pe cei de demult, deși nevoințele acelorora, în mod aparent, erau mai mari decât ale acestora. **Să ne păzim dar să nu ajungem în istovire, în plictiseală și în lenevire!** Să ne mobilizăm toate puterile și toată atenția pentru a păzi poruncile Evangheliei! Împlinindu-le vom descoperi nenumăratele curse ale vrăjmașului și viclenia cu care el le combină și le pune în lucrare.“ (Sfântul Ignatie Briancianinov, Fărămiturile ospățului, Editura Reîntregirea, Alba-Iulia, 2008)

- Părinte, putem să primim un cuvânt de folos și despre ecumenism? Se tot vorbește despre asta în ultimii ani, e de-o amploare teribilă acest fenomen, se tot extinde ...

- Bine ne face!

- Cum adică bine ne face?

- Uite așa cum spun! **Dacă-l lăsăm să se extindă**, bine ne face! (Părintele Proclu, Cuvinte din chilie, ed. Lumea Credinței, București, 2008, pag. 65)

„Nu știu ce va fi, dar **adevărul trebuie apărat cu orice chip.** Pentru că tu, apărându-l, toate cerurile știu, **toată Împărăția de sus știe că tu ai apărat adevărul și nu te lasă!** (...) Vă dați seama? **Ce zice Hristos? Că am apărat adevărul!**” (Părintele Arsenie Papacioc, Testament. Cuvinte de folos, ed. Areopag, 2012, pag. 23-51)

„**Credința noastră este dreapta mărturisire a Părinților noștri. Cu ea, noi nădăjduim** să ne înfățișăm înaintea Domnului și **să primim iertarea păcatelor; iar fără de ea, nu știu ce fel de cuvioșie ne-ar putea izbăvi de chinul cel veșnic**” (Sfântul Marcu Eugenicul, episcopul Efesului, 19 ianuarie)

De vei trăi să vezi acel veac, bucură-te, căci în vremea aceea **cei credincioși care nu au alte virtuți, vor primi cununi numai pentru stăruința în credință**, după cuvântul Domnului: **Oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, mărturisi-l-voi și Eu înaintea Tatălui Meu celui Cereșc!** (Sfântul Anatolie de la Optina)

„Cel ce a câștigat **Harul Duhului Sfânt ca răsplată pentru dreapta credință în Hristos**, chiar dacă sufletul său ar muri din cauza vreunui păcat de moarte mare săvârșit din pricina neputința firii omenești, totuși **nu va muri pentru veșnicie**, ci va fi înviat cu **Harul Domnului nostru Iisus Hristos**, "Cel ce ridică păcatul lumii" și dăruiește **Har peste Har.**” (Sfântul Serafim de Sarov despre scopul vieții creștine, Cuvinte duhovnicești, ed. Bisericii Ortodoxe din Moldova, 1995, pag. 113)

Vă rog și vă implor, **stați în credința drept-slăvitoare până la sfârșit și vă veți mântui!**” (Sfântul Kukșa de Odesa, Ortodoxia între Răstignire și Înviere, pag. 397)

Iată cât de mare este puterea, folosul și răsplata drepte credințe!

„Atunci a mers și Cuvioasa Matroana de la mănăstirea sa cu toate surorile, să se închine Capului celui aflat al Sfântului Ioan. Acel cinstit cap izvoră mir cu bună mireasmă, iar preoții ungeau cu acel mir poporul ce se adunase, făcându-le semnul Crucii pe fruntea lor. (...) S-a întâmplat acolo un orb, care de la nașterea sa nu văzuse lumina. Acela a rugat pe Matroana să-l însemneze și pe dânsul cu Sfântul Mir, iar ea a uns ochii lui și îndată orbul a văzut lumina. Această minune se socotea a fi venită nu numai de la mirul cel tămăduitor al Sfântului Ioan, ci și de la Cuvioasa Matroana. **Pentru că mulți preoți erau acolo care împărțeau poporului din acel sfânt mir, dar nu au putut deschide ochii celui orb. Deci era vestită în popor viața cea plină de fapte bune a Cuvioasei Matroana.**” (Cuvioasa Matroana, Viețile sfinților, 9 noiembrie)

„Sfântul Atanasie cel Mare (...) jucându-se cu alți copii de o vârstă cu el pe malul mării, făcea cele ce văzuse în biserică, urmând cu obiceiul copilăresc acelor sfinți slujitori ai lui Dumnezeu și asemănându-se lor. Căci copiii cei ce erau cu dânsul l-au hirotonisit episcop, iar el pe unii dintr-ânsii i-a făcut prezbiteri, iar pe alții diaconi, și aduceau la dânsul și pe alți copii elini, care erau încă nebotezați. Atunci el îi boteza cu apă din mare, zicând asupra lor cuvintele de la Taina Sfântului Botez, precum auzise de la prezbiterul din biserică; apoi adăuga și oarecare învățătură pentru dânsii, pe cât putea înțelegerea copilărească. În acea vreme, era patriarh în Alexandria cel întru sfinți părintele nostru Alexandru; acesta din întâmplare privind de la un loc înalt spre malul mării și văzând jucăriile copilărești, se mira de cele ce se făceau de dânsii; apoi văzând botezul ce se făcea de Atanasie, îndată a poruncit ca să prindă pe toți copiii cu episcopul lor și să-i aducă la sine. Deci, i-a întrebat ce făceau în jocurile lor? Iar ei precum copiii, întâi se temeau, iar după aceea au spus toate, cum pe Atanasie l-au pus episcop și cum acela a botezat pe copiii cei elini. Iar patriarhul, cercetându-i cu dinadinsul, se sărguia să știe pe care i-a botezat, cum îi întreba el înaintea botezului și ce răspundeau aceia; și a cunoscut că se săvârșiseră toate după legea credinței noastre. Deci, sfătuindu-se cu clerul său, patriarhul a socotit ca bun Botezul copiilor și adevărat, apoi l-a întărit prin ungerea cu sfântul mir.” (Sfântul Atanasie cel Mare, Viețile sfinților, 18 ianuarie)

"Nu avem timp să mai discutăm. Scoatem sabia! Dacă nu se înțelegesc prin cele ce le spunem, scoatem sabia și îi anunțăm că e ascuțită. Nu vrem să schimbăm nici măcar o virgulă din ortodoxie! (...) Ortodoxia se apără cu sabia la momentul acesta istoric. (...) Nu e nimic mai frumos decât să fii ortodox. Aceasta înseamnă sabia ascuțită. Nu cruzăm nimic. Trăiască Ortodoxia! (...) Dacă nu se tem de sabia noastră în teacă, o scoatem din teacă. Și, dacă nici atunci nu se tem de noi, începem să tăiem capetele. (...)

Mântuitorul a răbdat cât a răbdat, dar când a văzut, până la urmă, că e atâta îndărătnicie, a scos biciul. (...) sabia are teacă. O bagi în teacă, când nu este luptă, dar, când e război, atunci o scoți din teacă (...) **dacă suntem ortodocși, suntem ortodocși în fața tuturor problemelor vieții.**" (Părintele Arsenie Papacioc, Testament. Cuvinte de folos, ed. Areopag, 2012, pag. 11)

"Nu socotiți că am venit să aduc pace pe pământ; n-am venit să aduc pace, ci sabie." (Sfânta Evanghelie după Matei, 10, 34)

„Fiul meu, să știi că în zilele de pe urmă vor veni vremuri grele, după cum spune Apostolul vei vedea că din pricina împuținării credinței, rătăcirile și dezbinările vor apărea în biserici și, cum mai dinainte au spus Sfinții Părinți, pe scaunele ierarhilor și în mânăstiri nu va mai fi atunci niciun bărbat încercat în viața duhovnicească. Din care pricină, rătăcirile se vor răspândi pretutindeni și pe mulți vor înșela. Vrajmașul neamului omenesc va lucra cu pricepere, ducând în rătăcire, de e cu puțință, și pe cei aleși.

Nu va începe prin lepădarea dogmelor despre Sfânta Treime, Dumnezeirea lui Iisus Hristos sau Născătoarea de Dumnezeu ci pe nesimțite va începe a strâmba învățăturile Sfinților Părinți primite de la Duhul Sfânt, însăși învățătura Bisericii. (...) Ereticii vor pune mâna pe Biserică, își vor numi peste tot slugile, iar viața religioasă va fi lepădată. Însă Domnul nu lasă pe robii Săi fără apărare și întru neștiință. El a spus: „După roadele lor îi veți cunoaște“ (Matei 7, 16-20).

Și sârguiește-te să-i osebești de păstorii adevărați; pe acei furi de cele ale Duhului, care sfâșie turma duhovnicească, „nu intră pe ușă în staul, ci sar pe aiurea“, după cum a spus Domnul, adică vor intra nelegiuit, nimicind cu dea sila dumnezeiasca orânduială – pe aceștia Mântuitorul îi numește „tâlhari“ (Ioan 10, 1). (...)

Drept aceea, fiul meu, când vei vedea în biserică batjocorindu-se lucrarea dumnezeiască, învățăturile Părinților și orânduirea lăsată de Dumnezeu, să știi că ereticii au și apărut, chiar dacă pentru o vreme s-ar putea să-și tăinuiască relele voiri sau vor strâmba pe nesimțite credința dumnezeiască pentru a izbuti mai bine, înșelându-i pe cei neiscușiți. Îi vor prizoni nu doar pe păstori, ci și pe slujitorii lui Dumnezeu, căci diavolul, care ocârmuiește rătăcirea, nu poate suferi viețuirea după rânduiala lui Dumnezeu.

Asemenea lupilor în piei de oaie, vor fi cunoscuți după firea lor îngâmfată, iubirea de desfătări și pofta de putere – aceia vor fi trădători care vor pricinui ură și răutate pretutindeni; și de aceea a spus Domnul că se vor cunoaște „după roade“ (Luca 6, 43-45). Adevărații slujitori ai lui Dumnezeu sunt supuși, iubitori de frați și ascultători de Biserică. (...) Acești urători ai vieții monahale, care au numai înfățișarea credinței, se vor nevoi să-i atragă pe monahi de partea lor, făgăduindu-le ocrotire și înlesniri lumești și amenințându-i cu exilul pe cei care nu se supun. (...)

De vei trăi să vezi acel veac, bucură-te, căci în vremea aceea cei credincioși care nu au alte virtuți, vor primi cununi numai pentru stăruința în credință, după cuvântul Domnului: „Oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, mărturisi-l-voi și Eu înaintea Tatălui Meu celui Ceresc.“

Să ai frica lui Dumnezeu, fiul meu! Nu pierde cununa primită, ca să nu fii lepădat de Hristos în întunericul cel cumplit și în veșnicul chin. Stai tare în credință și, dacă e nevoie, îndură cu bucurie prigonirile și alte necazuri, căci atunci Domnul îți va ajuta ție; iar Sfinții Mucenici și Mărturisitori vor privi cu bucurie la lupta ta.

Însă, în acele zile, vai monahilor legați de averi și bogății și care de dragul celor materialnice se învoiesc ca înșiși să se robească ereticilor. Își vor adormi conștiința spunând: „Vom apăra mânăstirea, iar Domnul ne va ierta“. Nenorociți și orbi, ei nici nu gândesc că prin rătăcirile și rătăciți, diavolul va intra în mânăstire și că apoi nu va mai fi o sfântă mânăstire, ci ziduri goale din care harul va pleca pe veci.

Dar Dumnezeu este mai puternic decât diavolul și nu-i va părăsi niciodată pe robii Săi. Vor exista mereu creștini adevărați, până la sfârșitul veacurilor, dar ei vor alege locuri singurate și pustii. Nu te teme de necazuri, ci teme-te de primejdia rătăcirii, căci ea izgonește harul și desparte de Hristos; din care pricină, Domnul a poruncit ca în așa fel să-l socotești pe eretic, încât „să-ți fie ca un păgân și un vameș”.

Și așa, întărește-te, fiul meu, în harul lui Iisus Hristos. **Cu bucurie grăbește-te la mărturisire și la îndurarea suferinței ca bun ostaș al lui Iisus Hristos, Care a spus: „Fii credincios până la moarte și îți voi da cununa vieții“** (Apoc. 2, 10).

Aceștiua, împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, cinste și slavă în vecii vecilor! Amin!” (Sfântul Anatolie de la Optina, Apostazia și Antihristul după învățăturile Sfinților Părinți, Fundația Sfinții Martiri Brâncoveni, Constanța, 2008)

– Preacuvioase Părinte, ce se va întâmpla cu Mănăstirea Sihăstria dacă vă duceți Sfinția Voastră la Domnul? Iar bătrânul, privind în jos, a zis:
– **Ziduri, ziduri, ziduri ...**” (Părintele Cleopa)

(...) necazurile și ispitele de astăzi (...) tind (...) **să distrugă din lume adevăratul creștinism, nelăsând să dăinuiască decât forma exterioară**, cu care să-i înșele mai ușor pe oameni.” (Sfântul Ignatie Briancianinov)

„Și **nu pretinde că păstrezi bisericile tale în siguranță** (...) Căci care este folosul dacă ne îngrijim de **biserici neînsuflețite**, odată ce ne-am pierdut noi înșine, care suntem și ne numim biserică a lui Dumnezeu?” (Sfântul Teodor Studitul)

„**Își vor adormi conștiința spunând: „Vom apăra mănăstirea, iar Domnul ne va ierta“**. Nenorociți și orbi, ei nici nu gândesc că **prin rătăcirii și rătăciți, diavolul va intra în mănăstire și că apoi nu va mai fi o sfântă mănăstire, ci ziduri goale din care harul va pleca pe veci**.” (Sfântul Anatolie de la Optina)

Și te lasă așa într-o formă oarecare în biserica ta, **dar fondul este din ce în ce mai alterat. Și în felul acesta, am ajuns să ne dizolvăm încet-încet, fără să ne dăm seama unde am ajuns: la un dezastru neortodox**.” (Părintele Iustin, înregistrare video, canalul Atitudini, youtube.com/watch?v=DGuf2eF_mg8)

„**La vedere, sunt flori frumoase, icoane pictate care mai de care și veșminte preoțești împodobite frumos, dar esența, viața duhovnicească, este putredă de tot**. (Părintele Iustin Pârvu, interviu din 3 aprilie 2013, apărut în nr. 28 al revistei Atitudini)

„**Adevărul nu se măsoară cu metrul. Ori cedezi mult, ori cedezi puțin, e totuna, înseamnă că ai cedat tot**.” (Părintele Arsenie Papacioc)

Niciodată nu s-au îndreptat cele bisericesti prin rezolvări de mijloc.” (Sfântul Marcu Eugenicul)

„Apostolul a fixat doar începutul anatemizării. De atunci încolo, **toate ereziile ce merită o astfel de pedeapsă au fost deja identificate de către Biserică**. În momentul de față **nu are nici un rost să se aștepte vreo acțiune ecleziologică specială care să-i judece pe rău-făcători. Ei înșiși își pun capetele sub sabie imediat ce se aleg cu opinii contrare adevărului și încep să insiste asupra lor cu încăpățănare**.” (Sfântul Teofan Zăvorâtul)

Imnul ortodocșilor români

(din zona liberă de *comunism*. Pardon! *ecumenism*. Tot aia! ... o iubire și-o unitate falsă)

A fost și este și va fi
O țară, România
Și-un mare număr de români
Iubind ortodoxia,
Noi nu ne-am împăcat nicicând
Cu papa și sectanții
Și nici cu-acei "arhierei"
Ce-i iubesc doar pe alții ...

Mai bine acuzați, decât trădători,
Mai bine ortodocși, decât "ascultători",
Mai bine "proști", decât antihriști,
Mai bine martiri, decât ecumeniști!

Vrem adevăr, nu erezii
Și nici schimbări păgâne,
Avem tradiții, avem și sfinți,
Nu vrem legi noi, nebune,
Vai vouă, "arhiereilor"
Care schimbați credința,
Iubind minciuna fără
Să vă mustre conștiința.

Mai bine acuzați, decât trădători,
Mai bine ortodocși, decât "ascultători",
Mai bine "proști", decât antihriști,
Mai bine martiri, decât ecumeniști!

Măi dragă "arhiereule",
Viclean și fariseic,
Ajunge cu ecumenismul
Acesta "ecumenic",
Noi nu dorim sinoade sau
Uniri cu erezia,
Ci acceptăm numai atât
În veci: **ORTODOXIA!**

Mai bine acuzați, decât trădători,
Mai bine ortodocși, decât "ascultători",
Mai bine "proști", decât antihriști,
Mai bine martiri, decât ecumeniști!

Ai înțeles acum ce s-a întâmplat la "sinodul" tâlhăresc din Creta? Ai înțeles și ce atitudine ar trebui să ai, dar te întrebi cum și de unde să începi?

Să știi că toate aceste relatări și învățături nu au ajuns la tine întâmplător! Așadar, primul lucru pe care îl poți face este **să nu le dai deoparte, ci mai departe!** Și ceilalți au dreptul să știe! Dacă nu vor afla, nu se vor implica și va fi din ce în ce mai greu. Situația actuală este deja extrem de gravă și nu poate fi schimbată decât cu ajutorul adevărului.

Multiplică, răspândește, retransmite, tipărește, împarte, distribuie! Este gratis, fără *copyrights*, fără *no infringement intended*, fără *drepturi de autor pentru prezenta ediție!* Cine poate, să traducă și în alte limbi! Dacă vrei o schimbare în bine, implică-te!

Un pustnic văzu odată într-o pădure un șoim. Pasărea ducea spre cuibul său o bucată de carne pe care o sfâșie în multe bucățele și începu să hrănească un pui de cioară rănit. Pustnicul se minună de faptul că un șoim hrănea un pui de cioară și se gândi:

- Dumnezeu mi-a dat un semn. El nu uită nici măcar un pui de cioară rănit, ci dă tuturor ființelor cele de care au trebuință, iar noi ne preocupăm într-atât de noi înșine! De acum încolo voi înceta să mai caut de mine!

Zis și făcut: se așeză acolo în pădure și nu se mai clinti din loc: se ruga și iar se ruga, nu făcea nimic altceva. Însă după trei zile și trei nopți, pustnicul era atât de slăbit încât nu mai era în stare de nimic și lipsit de putere, adormi. Și iată că în vis i se arătă un înger, care îl privi cu tristete și-i grăi:

- Este adevărat că a fost un semn pentru tine. Dar tu trebuia să înveți a urma pilda șoimului, nu pe cea a ciorii!

Așadar, dacă vrei ca în Biserica Ortodoxă să fie **Adevăr**, nu fonduri europene, manevre de culise, politici de compromis, renunțări reciproce și jumătăți de măsură, **Sfințenie**, nu burți somptuoase tolănite în capul mesei la hramuri și parastase, blindate cu buzunare generoase care nu se rușinează de bănuțul văduvei și al șomerului, **Sfinte Taine**, nu fală deșartă, pompă, spectacol și regulamente omenești, **Harul Sfântului Duh**, nu o tagmă de posturi și funcții care pot fi obținute cu bani și trafic de influență, pentru care studiile făcute în străinătate la universitățile ereticilor sunt mai importante decât o viață ortodoxă în faptă și în cuvânt, **Sfântă Tradiție**, nu minimalism dogmatic, scripturi răstălmăcite, aduceri la zi și evoluții "pozitive", **Credință vie**, nu "infaibilitate", psihologie și fățarnicie cu leafă și pensie de la stat, **Cuvânt lucrător**, nu limbaje de lemn, chimvale răsunătoare și îndemnuri moralizatoare savante lipsite de exemplul personal, **Religie** în școală, nu cursuri de ecumenism și fariseism, o **Catedrală** a mântuirii neamului, nu un impunător edificiu al mânuiirii neamului, deci dacă vrei acea **Biserică** despre care Domnul nostru Iisus Hristos a spus că nici porțile iadului nu o vor birui, nu un surrogat sincretist care să pretindă că este *biserică* și că este *ortodox* în timp ce se amestecă sistematic și intenționat cu ereticii și cu păgânii până nu va mai fi nicio diferență față de aceștia, atunci urmează pilda șoimului și hrănește la rândul tău pe alții cu o hrană care nu întâmplător și-a fost pusă la îndemână **aici** și **acum**.

"Dragostea nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr!" (Epistola întâi către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel, 13, 5-6)

Porunca Domnului este *"iubiți pe vrăjmașii voștri"*, nu pe dușmanii Adevărului și prietenii minciunii! Cine vrea să urmeze Domnului, trebuie *"să se lepede de sine"*, nu de Adevăr! Cei care adună sinedrii viclene și întăresc prin semnătura lor duplicitatea în credință sunt vrăjmașii Domnului care a spus **"Eu sunt Calea, Adevărul și Viața!"**

Pe vrăjmașii noștri avem poruncă să-i iubim, nu pe cei ai lui Dumnezeu!

"Oare, nu pe cei ce Te urăsc pe Tine, Doamne, am urât și asupra vrăjmașilor Tăi m-am mâhnit? Cu ură desăvârșită i-am urât pe ei și mi s-au făcut dușmani." (Psalmul 138, 21-22)

Cade singur sub blestemul Domnului omul care se încrede în episcopii și preoții care manevrează în culise Adevărul și Credința, amăgind poporul că Biserica poate exista fără Adevăr din pretinse rațiuni diplomatice, dar nu poate exista fără ei:

"Așa zice Domnul: Blestat fie omul care se încrede în om și își face sprijin din trup omenesc și a cărui inimă se depărtează de Domnul. Bindecuvântat fie omul care nădăjduiește în Domnul și a cărui nădejde este Domnul." (Ieremia, 17, 5, 7)

*"Și pe unii i-a pus Dumnezeu, în Biserică: **întâi** apostoli, **al doilea** prooroci, **al treilea** învățători; **apoi** pe cei ce au darul de a face minuni; **apoi** darurile vindecărilor; ajutorările, cârmuirile, felurile limbilor." (Epistola întâi către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel, 12, 28)*

Dimpotrivă, episcopii ecumeniști se pun pe ei înșiși **întâi** în Biserică, falsificând astfel grosolan Sfânta Scriptură, căci ereticii și păgânii pretind și ei că au ierarhie, asceză și dogme, denumindu-și bârlogurile "biserici" și "temple". Nu primatul și întâietatea episcopilor fac diferența față de aceștia, ci ADEVĂRUL!

Păstorul cel bun își pune sufletul pentru turmă, iar ecumeniștii pun sufletul turmei pe tavă lupilor eretici. Sfântul Ioan Gură de Aur și-a pus viața pentru o văduvă a cărei vie o răpise cu nedreptate și lăcomie împărăteasa, iar acești ierarhi și preoți ecumeniști pretind ca poporul să-i asculte și să urmeze ereziilor propovăduite în Creta, dar nu spun nimic în fața distrugerilor și a genocidului la care este supus de decenii întregi poporul creștin. Sfântul Ioan Gură de Aur a apărut în fața împărătesei cu prețul vieții via unei văduve sărace, iar aceștia invocă iconomia și discernământul pentru a-și justifica tăcerea în fața jafului și a dezastrului la care este supusă o țară întreagă, nu cumva să-i deranjeze pe cei aflați la conducerea statului și a lumii. Comunismul de tip românesc i-a dresat așa de bine în această politică a lui *"noi ne facem că vă acceptăm, iar voi vă faceți că slujiți"*, încât nici nu-și dau seama că tocmai tăcerea aceasta va fi spre pierzarea lor.

"Tăcerea este mormântul pe care îl săpăm neamului nostru." (Părintele Iustin, Din învățăturile și minunile Părintelui Iustin, fundația Iustin Pârvu, Petru Voda, 2013)

Sfântul Ioan Botezătorul și-a pus capul pentru legea căsătoriei călcată în picioare de tiranul Irod, iar ierarhii ecumeniști au îndemnat în Creta la încălcarea legii căsătoriei cu ereticii, parafând prin semnătura lor hule înfiorătoare la adresa Bisericii. Când e vorba de *"via văduvei"*, adică de viața acestui popor sărac prigonit și jecmănit de proprii săi conducători, ecumeniștii tac mai ceva ca porcul în păpușoi, iar când e vorba de sinoade și episcopi eretici, sar ca arși împotriva celor care nu se supun minciunii. După ce s-au dezbinat de la Adevăr făcând schismă și rupând unitatea de credință prin acceptarea ereziilor propovăduite de adunarea din Creta, acum se declară nevinovați, pozând în mari iubitori ai păcii și unității în timp ce îi prigonesc și îi acuză de tulburare pe creștinii adevărați care își fac în continuare datoria de a apăra credința noastră strămoșească.

Așa că oricine poate constata cu ușurință că ecumenismul e tot numai "dragoste", și încă una mare, nu glumă, dar nu pentru Adevăr și nu pentru popor, ci pentru erezie și pentru "liderii" lumii. Însă porunca Domnului este să rămânem întru El, nu întru preoții și episcopii care fățărăsc iubirea și credința, ale căror cuvinte nu sunt cuvintele Domnului:

*"Rămâneți **în Mine și Eu** în voi. (...) **Cel ce rămâne întru Mine și Eu în el, acela aduce roadă multă, căci fără Mine nu puteți face nimic.** (...) Dacă rămâneți **întru Mine și cuvintele Mele** rămân în voi, cereți ceea ce voiți și se va da vouă." (Sfânta Evanghelie după Ioan, 15, 4, 5, 7) Cine nu este **cu Mine** este împotriva Mea și cine nu adună **cu Mine** risipește. (Sfânta Evanghelie după Matei, 12, 30)*

***Lăsați-i pe ei; sunt călăuze oarbe, orbilor; și dacă orb pe orb va călăuzi, amândoi vor cădea în groapă.** (Sfânta Evanghelie după Matei 15, 14) **Căpeteniile acestui popor îl duc în rătăcire și cei conduși de ei vor pieri.** (Isaia 9,15)*

„Nu mai are cine propovădui cuvântul adevărului în fața credincioșilor. **Care adevăr îl propovăduiesc ei?** Degeaba vorbești cuvinte frumoase pentru Evanghelie dacă nu vezi că Hristos este în aproapele, în aceștia mai mici ai tăi. Deci pentru ce mai stăm noi în altar și apărem în fața bieților oameni? Ei vor să audă ceva de la noi, să spunem ceva turmei acesteia, să învețe ceva de la noi. Nu mai are însă de la cine, cum spune psalmistul: „toți netrebnici ne-am făcut”. Sunt foarte deprimat când văd un preot că îmi trece pragul acestei chilii și nici nu pot să îl mai privesc, că e țepos în convingerea lui și se face că nu știe despre ce este vorba. Nu este o atitudine creștină. Nu știu ce spun ei credincioșilor din fața altarului. **Ce atitudine au ei față de pericolele ce ne înconjoară?** Post și rugăciune – e ușor de zis, când și așa biata mamă nu mai are ce pune copiilor ei pe masă. **Nu prezintă realitatea vieții în care trăim, se tem să spună un adevăr.** Se pierd oamenii cu grămada, cu națiunile, nu numai câțiva, nu doar ca indivizi. Și ei stau liniștiți. E o situație foarte grea, pentru că am ajuns la cuvântul Scripturii: „bate-voi păstorul și se vor risipi oile”. Să nu risipim turma ... cum să nu fi risipite oile când păstorii sunt bătuți și pironiți de propria lor frică și lașitate?(...)

După cum spun și Sfinții Părinți, mai bine o biserică împărțită decât una rătăcită.

(...) Este o situație cum nu se poate mai vitregă, foarte primejdioasă pentru noi, creștinii ortodocși (...) **Ei vor să niveleze toate religiile într-una și nu mai cântăresc diferențele majore, ci doar micile asemănări, pentru așa-zisa pace falsă.** (...) Este o demonizare a lumii. Iar **ierarhii noștri ortodocși nu fac altceva decât să joace un teatru care dă bine și pe care sunt obligați să îl dea cât mai bine, la ordinele stăpânilor lumii.** (...) **Sunt niște păpuși care însă au pierdut harul adevărului, care doar mimează adevărul. Dar nu îl mai dețin.** Se sărută cu ereticii, dar duc pe umerii lor răspunderea căderii unui neam, a unei biserici în apostazie. Îi întreb și eu pe acești ierarhi dacă **îi îndreptățește vreun canon să fie eretici?**

(...) va fi ce s-a întâmplat cu sinodul de la Ferrara-Florența. Tot așa va fi și acum, vor fi aceleași dispute dogmatice și, slavă Domnului, vom mai avea niște ierarhi care cred eu că nu vor ceda Ortodoxia. Și doi, trei dacă sunt, e suficient. Avem datoria însă să ne rugăm pentru ca Dumnezeu să îi păzească pe ierarhii ortodocși în dreapta credință, pentru că altă salvare nu mai avem decât în mila lui Dumnezeu. Dacă ne vom ruga, vom îndupleca milostivirea Sa. (...) Mila lui Dumnezeu și harul de sus, acestea au condus Biserica purtată pe aripile Duhului Sfânt. **Preoții de azi care tac, se vor convinge ei înșiși de aceste pericole și se vor îndrepta.**

(...) La vedere, sunt flori frumoase, icoane pictate care mai de care și veșminte preoțești împodobite frumos, dar esența, viața duhovnicească, este putredă de tot (...) pentru că atunci când s-a încheiat **dinastia asta a stareților prin mănăstiri s-a stabilit tot pe acest criteriu de devotament** către Partid. **Sinaxele stareților nu erau altceva decât niște ședințe de partid.** Se așezau cu **burțile** pe scaune și cu bastoanele în față așteptau să se termine ședința și să meargă la o a doua ediție - de petreceri; **ce știau ei despre problemele Bisericii și ale societății?** (...) **Așa e și acum. Care se supune mai ușor la ordin și care dă tributul mai ușor (...)**

Nu trebuie cedată lupta aceasta și avem datoria de a continua, fiecare după puterile sale, unii prin conferințe, alții prin demersuri legislative, unii prin cuvânt, **fiecare să își facă datoria în fața lui Dumnezeu și așa, cu inimile smerite, vom primi și ajutorul și harul din Lumina Sa.**” (Părintele Iustin Pârveu, **ultimul interviu**, 3 aprilie 2013, publicat în numărul 28 al revistei Atitudini)

CANONUL 58 al Sfinților Apostoli: *Episcopul sau presbiterul nepurtând grijă de cler, sau de popor și neînvățându-i pe ei bună cinstire de Dumnezeu, să se afurisească, iar stăruind în nepurtare de grijă, să se caterisească.*

CANONUL 19 al sinodului din Trulan: *Se cuvine ca proestoșii Bisericii (...) să nu calce predarea cea de la de purtătorii de Dumnezeu părinți. Ci și scripturelnic cuvânt de s-ar porni, nu alt fel pe acesta să-l tâlcuiască decât precum au așezat luminătorii Bisericii și învățătorii prin cărțile lor. (...)*

Având în vedere aceste sfinte obligații, pentru a putea învăța clerul și poporul *buna cinstire de Dumnezeu* în privința *cuvântului scripturelnic* stârnit de adunarea din Creta, ierarhii și preoții au datoria de a mărturisi și propovădui dreapta credință. În acest scop, în continuare este anexată o **Declarație** lămuritoare în raport cu rătăcirile adunării din Creta 2016 și ale tuturor celorlalte adunări sau organizații ecumeniste.

*„Vai vouă, că închideți împărăția Cerurilor înaintea oamenilor! Acest lucru s-a zis către arhiereii care nici ei nu învață poporul calea mântuitoare și nici pe preoți nu-i pun să facă acest lucru; s-a zis și către preoții care nu au grijă de popor, neostenindu-se a le lămuri cele trebuincioase pentru mântuirea sufletului. Aceasta e pricina pentru care poporul rămâne în neștiință și o parte rămân cu încredințarea că totul merge așa cum se cuvine, iar ceilalți, deși bagă de seamă că ceva e putred, nu merg încotro ar trebui, fiindcă nu știu cum și unde să meargă.” (Sfântul Teofan Zăvorâtul, *Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an*, Ed. Sophia, 2015)*

În cazul în care ierarhii români nu vor primi, nu vor adopta și nu vor propovădui această **Declarație**, vor genera o atmosferă permanentă de ostilitate și suspiciune cu privire la acuzația de schismă și de erezie la adresa lor și a celor care îi pomenesc și sunt în comuniune cu semnatarii documentelor din Creta și ale altor documente ecumeniste.

*„Urechile celor simpli au fost amăgite și obișnuite cu înșelăciunea ereziei. (...) Botezurile sunt săvârșite de eretici, la fel și prohodirea celor adormiți, cercetarea suferințelor, mângâierea celor întristați, sprijinirea celor în necazuri și ajutorările de tot felul, ca și săvârșirea Sfintelor Taine. Prin toate acestea se naște o legătură cu ei în popor și ajung să fie cu toții într-un cuget, încât în scurtă vreme, chiar de ni s-ar da o oarecare libertate, nu va mai fi nicio nădejde ca pe cei prinși în această înșelăciune îndelungată să-i mai putem întoarce din nou la cunoștința adevărului.” (Sfântul Vasile cel Mare, *Epistola 243, cap. 2-4, P.G. 32, 904B-909B, cf. Arhimandrit Vasilios Papadakis, Străjerii Ortodoxiei, Editura Egumenița, 2015, pag. 63*)*

Dacă ierarhii români vor primi, vor adopta și vor propovădui **Declarația** anexată în continuare, încetând și prigoana dezlănțuită împotriva celor care au apărut în această perioadă dreapta credință de rătăcirile răspândite de către adunarea din Creta, acest fapt va fi o dovadă concretă a purtării lor de grijă față de cler și de popor, a iubirii față de credincioșii români și a dorinței de pace și de unitate pe care o proclamă în mod răsunător și insistent pe toate canalele oficiale și neoficiale.

*”Dacă-i vom convinge să primească credința Părintilor, atunci să ne unim cu ei cu toții; dar dacă nu vom izbuti, să ne vedem de noi înșine și să alungăm din purtarea noastră nestatornicia și clătinarea (...) Deci dacă nu se lasă înduplecați, atunci rogu-vă să pricepeți cine sunt cei ce provoacă războiul și încetați de a-mi mai scrie despre uniri și dialoguri.” (Sfântul Vasile cel Mare, *Epistola 128, cap. 3, P.G. 32, 557AB*)*

Declarație împotriva ecumenismului

1. Biserica este Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească. Nu există mai multe "Biserici", nici măcar două. Nu există ramuri ale Bisericii, nu există "Biserici" surori, nici "Biserici" nedepline sau parțiale, ci numai o Biserică, trupul lui Hristos, stâlpul și temelie adevărului, pe care nimic nu a biruit-o vreodată și pe care nici porțile iadului nu o vor birui niciodată.

2. Cultele aflate în afara Bisericii sunt ori eretice, ori schismatice, ori păgâne și nu pot fi nici măcar parțial, sau într-un anumit procent, acceptate sau considerate "Biserică". Biserica nu acceptă nici măcar formal denumirea de "Biserică" pentru un cult eretic, schismatic, sau păgân. Faptul că unele culte din afara Bisericii și-au atribuit denumirea de "Biserică" de-a lungul istoriei nu semnifică faptul că aceste culte ar fi în realitate "Biserică", sau că ar face parte din Biserică.

3. Fără Preasfânta Treime, fără Creație, fără Întrupare, Răstignire, Înviere și Înălțarea la ceruri a Fiului lui Dumnezeu, fără Pogorârea și fără Harul Sfântului Duh, fără Preasfânta Născătoare de Dumnezeu și pururea fecioară Maria, fără Adevăr și fără dreaptă Credință, fără Sfânta Cruce și fără semnul Sfintei Cruci, fără cele șapte Sfinte Taine, fără Sfinții Îngeri, Sfântul Ioan Botezătorul, Sfinții Apostoli și fără Sfinții Părinți, fără Sfintele Scripturi, fără Sfânta Tradiție, fără sfintele Dogme și Canoane ale Bisericii, fără Iertare, fără Post, fără Milă, fără Mărturisirea adevărului de credință, fără Rugăciuni, fără Sfințenie și fără Sfinți, fără Închinare și fără Slăvire, fără Sfintele Icoane, fără Sfintele Moaște, fără Pomenirea morților, fără Împărăția Cerurilor, fără Înviere și fără Viața veșnică, nu există Biserică și nici mântuire.

4. Biserica nu acceptă purtarea vreunui dialog teologic și nici încheierea vreunui acord teologic cu vreun cult eretic sau păgân, nici măcar în temeiul unui minimalism dogmatic. Pentru eretici și păgâni există încă de la începutul Bisericii posibilitatea de a se converti la dreapta credință prin Sfânta Taină a Botezului când sunt de acord să se lepede de erezia lor și să primească adevărul.

5. Credința Bisericii nu se propovăduiește prin dialog, ci prin învățare, adică prin transmiterea învățăturilor de credință într-un singur sens: de la drept credincioși către eretici și păgâni. Credința, Adevărul și Învățăturile Bisericii nu pot face sub nicio formă și în niciun caz obiectul unor negocieri, tranzacții, pogorăminte, iconomii, inovații, adaptări, îmbunătățiri, înnoiri, îngăduințe, indulgențe, dezlegări, lepădări, treceri sub tăcere, ajustări, relativizări, diluări, modificări, interpretări, renunțări, apropieri, unificări, integrări, restaurări, refaceri, împreunări, înțelegeri, acorduri, învoieli, concordanțe, consonanțe, rezonanțe, simfonii, armonizări, înglobări, asamblări, amestecări, recunoașteri, aprobări, acceptări, renunțări reciproce sau compromisuri cu vreun cult eretic sau păgân, indiferent de pretinsul scop în care s-ar face acestea.

6. Biserica nu îngăduie iconomia și pogorământul în ceea ce privește: a) Credința propovăduită în Sfânta Scriptură, Sfânta Tradiție și Predaniile Sfinților Părinți; b) Sfintele Dogme și Canoane ale Bisericii; c) Crezul ortodox și mărturisirea Adevărului de credință; d) cele șapte Sfinte Taine ale Bisericii și modul în care acestea sunt săvârșite; e) toate rânduiri și situațiile în care Sfânta Tradiție a interzis iconomia și pogorământul.

7. Biserica nu acceptă și nu aprobă nicio învățătură sau credință care, chiar dacă se adresează sau răspunde provocărilor lumii contemporane, contravine învățăturilor Sfintei Scripturi și ale Sfintei Tradiții, Predaniilor Sfinților Părinți și Sfintelor Dogme și Canoane ale Bisericii.

În Molitfelnic se arată că într-o situație de urgență: „*Se cuvine a ști iarăși, că de va fi pruncul slab, precum mai sus s-a zis, și nu s-ar întâmpla preot, atunci, ca să nu moară pruncul nebotezat, orice parte bărbătească, sau nefiind nimenea dintre bărbați, atunci moașa, sau orice altă femeie, luând apă, să-l boteze, zicând: Se botează robul lui Dumnezeu (Numele), în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin. Iar de va trăi pruncul după acest botez, trebuie să fie adus la preot ca să plinească ungerea cu Sfântul Mir și toată slujba Botezului după cuviință.*” (Molitfelnic, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 2002, pag. 51)

Tot așa, când unul sau mai mulți ierarhi propovăduiesc erezii, atunci pot fi judecați de sinod, dar când întregul sinodul trâmbițează erezii și minciuni, atunci este o situație de necesitate și urgență. Având în vedere că sinodul român a conglăsuț în ședința din data de 29 octombrie 2016 faptul că în Creta nu s-au formulat dogme și canoane noi sau modificări liturgice, în timp ce sinodul bulgar a decis în ședința din 15 noiembrie 2016 că **documentele semnate în Creta conțin deosebiri flagrante față de învățătura Bisericii Ortodoxe, tradiția dogmatică și canonică a Bisericii și de la duhul și litera Sinoadelor Ecumenice și Locale**, iar patriarhul rus Chiril a declarat în 20 noiembrie că adunarea din Creta a reprezentat **o dezbinare programată în Ortodoxie**, o astfel de situație devine un caz de necesitate și urgență, în care drept credincioșii nu mai trebuie să aștepte în zadar ca sinodul român să se judece singur și să se autocondamne pentru ereziiile sale, ci au obligația de a face ei înșiși curățenie grabnică în Biserică:

„*Pentru aceasta, **multimea**, supunându-se poruncilor Domnului și temându-se de Dumnezeu (...) **are mare putere, atât de a alege Episcopi vrednici, cât și de a-i îndepărta pe cei nevrednici.***” (Sfântul Ciprian al Cartaginei, Scrisori, Editura Sophia, București, pg. 315-316)

„*Că dacă putem să-i vindecăm fără niciun risc, trebuie să facem tot efortul nostru pentru aceia. Dar **dacă sunt de necorectat și dacă ne sunt o ocazie de cădere, trebuie să-i tăiem și să-i aruncăm de la noi.** Adesea, aceasta va fi un mare câștig. Pentru aceasta le dă acest aviz Pavel corintenilor: **Ridicați răul din mijlocul vostru!***” (Sfântul Ioan Gură de Aur, Tâlcuire la Evanghelia după Ioan, Omilia 57, cap. 2 și 3, Ed. Pelerinul român, Oradea, 1998, pag. 283-284)

„*Căci ce am eu ca să judec și pe cei din afară? Însă pe cei dinăuntru, oare, nu-i judecați voi? Iar pe cei din afară îi va judeca Dumnezeu. **Scoateți afară dintre voi pe cel rău.***” (Epistola întâi către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel, 5, 12-13)

„*Cum s-a pervertit Apusul? Singur, de voia lui, s-a pervertit: în locul Evangheliei au început să învețe cele ale păgânilor și să împrumute obiceiurile lor și așa s-au pervertit. **La fel va fi și la noi: am început să luăm lecții de la Apusul care a apostat de la Hristos Domnul și am adus la noi duhul lui.** Totul se va sfârși prin aceea că vom cădea, asemenea lui, din adevăratul creștinism. Dar toate acestea nu împiedică în nici un fel **lucrarea libertății: dacă vom vrea, vom goni întunericul venit din Apus; dacă nu, firește că ne vom scufunda în el.***” (Sfântul Teofan Zăvorâtul, Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an, Ed. Sophia, 2015)

Chimvalele răsunătoare ale adunării din Creta au trâmbițat și parafat prin semnătura lor existența altor "biserici", "biserici" eterodoxe și "biserici" non-ortodoxe, precum și premisele *Declarației de la Toronto* care pretind că există "biserici" în afara Bisericii, proclamând participarea oficială la ereticul *Consiliu Mondial al "biseriilor"*. Hulind groaznic asupra Bisericii, au hulit de fapt asupra trupului lui Hristos, deoarece Sfânta Scriptură propovăduiește că Biserica este trupul lui Hristos. Iar hulind trupul lui Hristos, documentele semnate în Creta au hulit pe însuși Hristos! **Ce poate fi mai grav de atât?**

În aceste vremuri în care "cărturarii și fariseii au șezut în scaunul lui Moise" ca "urâciunea pustiirii ce s-a zis prin Daniel prorocul, stând în locul cel sfânt", există învățături lămurite despre **cum trebuie procedat până nu este prea târziu**:

"Sfântul Ioan Gură de Aur spune că-i sfințită palma celui care-l lovește pe eretic."
(Părintele Iustin, Glasul monahilor, nr. 4 (18), aprilie 2005)

„**Dacă auzi pe cineva hulind (...) în for, du-te la el și dojenește-l; și chiar dacă trebuie să-l lovești, nu pregeta: izbește fața lui cu palma, lovește gura lui și sfințește-ți mâna ta prin această lovitură.** (...) N-ai auzit ce **a făcut Ioan?** A văzut pe un tiran stricând legea căsătoriei, și fără sfială i-a spus în mijlocul pieței: „Nu ție îngăduit să ții soția fratelui tău Filip” (Marcu 6, 18). (...) chiar dacă e nevoie să mori (...) **aceasta va fi pentru tine o mucenicie, pentru că și Ioan a fost mucenic. Nu i s-a poruncit să aducă jertfă, nici să se închine la idol, ci și-a pus capul pentru legile călcate în picioare; deci și tu luptă-te pentru dreptate până la moarte și Dumnezeu se va lupta pentru tine.** (...) în scurtă vreme se va îndrepta toată cetatea, deși numai foarte mică parte din ea e acum aici, o parte foarte puțin numeroasă ca mulțime, însă cuprinsă de cea mai mare evlavie. Să împărțim deci mântuirea fraților noștri; căci **e de ajuns un singur om înflăcărat de râvnă, ca să îndrepte tot poporul.**” (Sfântul Ioan Gură de Aur, Predici despre statui, vol. I, Predica I, cap. 12, ed. Episcopiei Râmnicului, 1937)

„Atunci și minunatul Nicolae fiind la sobor, unul din cei 318 Sfinți Părinți, **cu mare vitejie a stat împotriva hulelor** lui Arie (...) că, **aprinzându-se cu râvnă dumnezeiască ca al doilea Ilie, a îndrăznit în mijlocul soborului** a rușina pe Arie, **nu numai cu cuvântul, ci și cu fapta, lovindu-l pe Arie peste față.** (...) Iar **Domnul nostru Iisus Hristos și Preabinecuvântata lui Maică, privind din înălțime la nevoințele Sfântului Nicolae, au binevoit spre fapta lui cea cu îndrăzneală și au lăudat râvna lui cea dumnezeiască.**” (Viața Sfântului Nicolae, Viețile sfinților, 6 decembrie)

„**Nu avem timp să mai discutăm. Scoatem sabia!** Dacă nu se înțeleptesc prin cele ce le spunem, scoatem sabia și îi anunțăm că e ascuțită. (...) **Ortodoxia se apără cu sabia la momentul acesta istoric.** (...) Dacă nu se tem de sabia noastră în teacă, o scoatem din teacă. Și, dacă nici atunci nu se tem de noi, **începem să tăiem capetele.**” (Părintele Arsenie Papacioc, Testament. Cuvinte de folos, ed. Areopag, 2012, pag. 11)

„Răspunsul nu poate să fie decât unul: (...) **să dea atacul frontal, chiar asupra centrului adversarilor și în punctul lor cel mai întărit.** (...) Atacul se dă mai eficace și mai cu sorți prielnici acolo unde se află **tăria însăși a inamicului.** (...) **defensiva cea mai bună e însăși ofensiva** (...) Ioil 4, 10: „**Cel slab să zică: eu sunt viteaz!**” (Părintele Nicolae Steinhardt, Dăruind vei dobândi, ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1997, pag. 197-199)

„Deci, noul patriarh Anastasie, fiind eretic, stând ca o urâciune a pustiirii la locul cel mai de cinste (...) **niște femei dreptcredincioase** (...) între acelea fiind și Cuvioasa Teodosia (...) **s-au aprins cu râvnă** (...) îndemnate fiind de Cuvioasa Teodosia (...) Apoi, **ducându-se cu sârguință la patriarhul Anastasie, îl defăimau** pentru păgânătatea lui **și îl ocărau** cu vorbe ce i se cuveneau, **numindu-l lup răpitor, eretic și vrăjmaș** al Bisericii lui Hristos, **aruncând astfel cu pietre asupra lui.**” (Viețile sfinților, Viața Sfintei Teodosia, 29 mai)

„**Biruieste numai cel ce trece la atac!**” (Părintele Alipie, arhimandrit Tihon Sevkunov - Nesfinții sfinți și alte povestiri, cartea anului 2012 în Rusia)

"Dumnezeu dă harul, dar nu le dă la milogi, le dă la eroi!" (Părintele Arsenie Papacioc)

În concluzie:

„(...) fraților, ca fii adevărați ai Bisericii lui Hristos aveți mari datorii **să păstrați cu sfințenie credința ortodoxă** până la moarte, chiar cu prețul vieții. (Părintele Cleopa, Predica la Duminica a VIII-a după Rusalii)

„**Dacă preotul are o credință stricată, chiar înger din cer de ar fi, tu nu te supune!**” (Sfântul Ioan Gură de Aur, Tâlcuiri la Epistola a doua către Timotei, Omilia a II-a, Editura Nemira, 2005)

„Nu numai cel ce este mai înalt în rang și în cunoștință trebuie să lupte, să grăiască și să învețe cuvântul Ortodoxiei, ci **și cel din treapta ucenicului este dator să propovăduiască adevărul și să vorbească cu slobozenie.**” (Sfântul Teodor Studitul, Epistola 2, cartea a doua, P.G. 99, 1120B-1121A)

„**Dacă creștinii nu mărturisesc și nu se împotrivesc, aceștia vor face mai rău. Dar dacă se împotrivesc, aceia se vor mai gândi.** (...)

Dacă nu încep unii să lovească răul, adică să mustre pe cei care smintesc pe credincioși, se va face mai mare rău.” (Cuviosul Paisie Aghioritul, Trezire duhovnicească, ed. Evanghelismos, 2003)

„Mi-a spus că în tinerețe crezuse că pe Hristos Îl poate afla doar în rugăciune, în aspre nevoițe și-n singurătate, dar acum înțelesese că El este și în lume, în fapte și în "nebunia" credinței. **Nu trăim vremuri de contemplare, ci de acțiune (...). E vremea marilor mărturisitori.**” (Ioan Ianolide despre Părintele Cleopa, Întoarcerea la Hristos, ed. Christiana, 2006, pag. 344)

„(...) **de ajuns sunt și acestea pentru cei ce vor să asculte.** Căci cel ce nu ia aminte la cele spuse nu va crede nici dacă sunt mai multe. **Așadar, ajung acestea, sau mai aduc în mijloc și pe toți Prorocii?**” (Sfântul Ioan Gură de Aur, Dreapta credință în scrierile Sfinților Părinți, vol. 1, Ed. Sofia, București, 2006)

În privința autorului:

„**Cuvintele acestea nu sunt ale mele, ale păcătosului, ci ale dumnezeiescului Gură de Aur și ale altor Părinți.**” (Sfântul Teodor Studitul, Epistola 2, cartea a doua, P.G. 99, 1120B-1121A)

Și nu uita:

„(...) **cum spune Sfântul Antonie cel Mare: "orice vrei să faci, să ai mărturie din Sfânta Scriptură și de la Sfinții Părinți.**” (Părintele Cleopa, Lumina și faptele credinței, Iași, 1994)